AGRIPPA

Cartea Filozofiei Oculte

Editura Esoteris

AGRIPPA

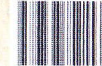
Cartea Filozofiei Oculte

A apăra regate, a descoperi adunările secrete ale oamenilor, a învinge duşmanii, a elibera captivii, a mări bogăţiile, a procura favorurile oamenilor, a distruge bolile, a conserva sănătatea, a prelungi viaţa, a reînnoi tinereţea, a prezice evenimentele viitoare, a vedea şi a cunoaşte lucruri îndeplinite la mare distanţă, şi altele la fel, toate prin virtutea influenţelor superioare, pot părea drept lucruri incredibile.

Heinrich Cornelius Agrippa

- *Despre puterea şi virtutea numelor divine*
- *Despre aflarea numelor spiritelor şi a geniului în funcţie de dispunerea corpurilor cereşti*
- *Despre visele profetice*
- *Care lucruri sunt sfinte şi care sunt sfinţite*

Editura:Esoteris
ISBN 973 - 87521 - 3 - 2
ISBN 973 - 87521 - 5 - 9

www.esoteris.ro

Heinrich Cornelius Agrippa

CARTEA FILOSOFIEI OCULTE

VOL. 2

Editura Esoteris Iaşi
colecţia mistere
2005

Editura Esoteris Iaşi

Redactor : Miriam Dikol
Tehnoredactare : Christian Dikol
Coperta : Ioan Aurelian Alexoaie
Traducător : Alexandra Dalila Iosub

www.esoteris.ro
editura@esoteris.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

AGRIPPA DE NETTESHEYM, HENRICUS CORNELIUS
Cartea filozofiei oculte / Henry Cornelius Agrippa of Netteshim ; trad.: Iosub Alexandra Dalila - Iaşi : Esoteris, 2005-2 vol.
ISBN 973-87521-3-2
ISBN 973-87521-5-9
Vol. 2 - 2005.
I. Alexandra Dalila Iosub (trad.)
133

Printed in ROMANIA

MAGIA CEREMONIALĂ

Către
prea renumitul şi ilustrul Prinţ, Hermannus de Wyda, Prinţ Elector, Duce de Westphalia şi Angaria, Arhiepiscop de Colonia şi Paderborne, de la Heinrich Cornelius Agrippa din Nettesheym

O foarte înţeleaptă părere a vechilor magicieni (prea ilustre Prinţ) este că noi nu ar trebui să muncim în viaţa asta ca să nu degenerăm din excelenţa minţii prin care suntem aproape de Dumnezeu, şi să îmbrăcăm natura divină, ca nu cumva mintea noastră, devenind înceată din cauza trândăviei nerodnice, să decadă la fragilitatea corpului nostru pământesc şi a viciilor trupeşti.

Aşadar ar trebui să lasăm mintea să meargă mai încet ca şi cum ar fi deprimată de abisurile întunecate ale plăcerilor perverse.

Ar trebui aşadar să ne organizăm mintea să fie conştientă de demnitatea şi excelenţa sa, încât întotdeauna să gândească, să facă şi să conducă ceva demn de ea însăşi.

Numai cunoaşterea ştiinţei divine este singura care poate face aşa ceva pentru noi într-un mod foarte puternic.

Atunci când ne amintim de maiestatea sa, fiind aplecaţi asupra studiilor teologice, contemplăm în fiecare moment lucrurile divine printr-o cercetare atentă şi înţeleaptă şi prin toate treptele fiinţelor urcând până la Însuşi Arhetipul Suprem, reuşind să tragem din această ştiinţă virtutea infailibilă a tuturor lucrurilor pe care cei care se încred numai în lucrurile naturale şi lumeşti le neglijează şi le confundă deseori cu diverse erori şi erezii, fiind adesea înşelaţi de spiritele rele.

Înţelegerea lucrurilor divine purifică mintea de greşeli şi o face divină, dându-i putere infailibilă asupra acţiunilor noastre pentru a înlătura înşelăciunile şi obstacolele spiritelor rele, pe care le transformă în supuşi.

Mai mult chiar, înţelegerea lucrurilor divine îi constrânge chiar şi pe îngerii buni şi toate puterile lumii să vină în sprijinul nostru; mai precis, deoarece virtutea acţiunilor noastre vine de la Însuşi Arhetipul, atunci când ascendem spre El.

Atunci toate fiinţele ne ascultă în mod obligatoriu, iar corul cerului ne urmează.

Căci, aşa cum spune *Homer* :

„Nici unul dintre zei nu îndrăzneşte să rămână la locul său, atunci când Jupiter se mişcă".

După *Aristofan*, de îndată ce *Jupiter* este mişcat de unul dintre zei, al cărui drept este de a-i îndeplini dispoziţiile, acesta ne va îndeplini cererile din datorie, după dorinţa noastră.

Văzând (*prea ilustre Prinţ*) că vi s-a dat un suflet divin şi nemuritor, şi că aţi fost înzestrat cu bunătatea divinei Providenţe, cu o soartă bine aranjată, şi cu darurile naturii, prin ascuţimea înţelegerii voastre şi prin desăvârşirea simţurilor, puteţi vedea, cerceta, contempla, discerne şi pătrunde prin minunatele spectacole ale lucrurilor naturale, sublima Casă a cerurilor şi cele mai dificile treceri ale lucrurilor divine.

Fiind legat de dvs datorită măreţelor virtuţi pe care le aveţi, mă simt îndatorat să vă înştiinţez fără invidie şi cu adevărat, despre misterele Magiei ceremoniale şi divine pe care le-am învăţat şi nicidecum să ascund cunoaşterea lucrurilor precum cele despre bătrânii preoţi ai egiptenilor şi caldeenilor, numiţi isiaci, despre vechii profeţi ai babilonienilor şi cabaliştilor, magicienii credincioşi ai iudeilor, orfeicii, pitagoreicii, platonicienii, profunzii filosofi ai Greciei, sau ceea ce au spus brahmanii indienilor, gimnosofiştii *Etiopiei* şi teologii necorupţi ai religiei noastre, şi prin ce forţă a cuvintelor, ce putere a peceţilor, ce farmece ale binecuvântărilor şi ale invocaţiilor, prin ce virtute a observaţiilor au scris ei în vremurile trecute despre prevestiri atât de uimitoare şi minunate.

Astfel, în această a treia carte a *Filosofiei Oculte*, eu vă voi urma exemplul şi voi scoate la lumină acele lucruri care au fost îngropate sub praful antichităţii şi implicate în obscuritatea uitării până în ziua de azi, ca în întunericul din iad.

Aduc prin urmare în faţa dvs. opera completă şi perfectă despre filosofia magică sau magie scrisă în trei cărţi, pe care le-am perfectat cu deosebită atenţie, cu mari strădanii trupeşti şi sufleteşti.

Deşi lucrarea nu este prescurtată în ceea ce priveşte cuvintele, în schimb conţinutul este cu adevărat partea cea mai minuţioasă.

Prin urmare, vă cer acest favor să nu vă aşteptaţi la graţia unei oraţii sau la o eleganţă a limbajului în aceste cărţi pe care le-am scris în tinereţe când vorbirea noastră mai era încă aspră, iar limba, rudimentară. Acum însă respectăm nu stilul unei oraţii, ci numai înlănţuirea şi ordinea propoziţiilor.

Am studiat mai puţin eleganţa vorbirii, bogăţia conţinutului luându-i locul în schimb şi de aceea presupun că ne-am făcut datoria suficient dacă vom face cu cea mai mare putere acele lucruri pe care le-am promis să le arătăm în ceea ce priveşte secretele magiei, eliberându-ne conştiinţa de datorie.

Ştiind că mulţi sofişti batjocoritori vor conspira împotriva mea, în special cei care se laudă că sunt aliaţii lui Dumnezeu, şi completaţi pe deplin cu *Divinitatea*, şi cei care doresc să cenzureze frunzele sibilelor, ei se vor avânta să judece şi să arunce în foc lucrările noastre înainte de a le fi citit sau de a fi înţeles ceva corect din ele, căci lăptuca nu e pe placul buzelor lor, iar o asemenea alifie dulce nu e pentru nasul lor, dar şi din cauza unei scântei de mânie de mult timp întoarsă împotriva mea, dar fără să aibă totuşi o putere prea mare de sub cenuşă.

De aceea, prea ilustre Prinţ şi Prelat Înţelept, vă supun această lucrare meritelor virtuţii voastre, devenind a voastră, a cenzurii voastre, încredinţând-o protecţiei voastre, încât de se va întâmpla ca sofiştii grosieri şi perfizi să o defăimeze, prin nebunia accentuată a invidiei şi răutăţii lor, să o ocrotiţi şi să o apăraţi cu bucurie prin perspicacitatea discreţiei şi a candorii raţionamentului dvs.

La revedere şi cu bine,

de la Heinrich Cornelius Agrippa din Nettesheym

A TREIA
ŞI ULTIMA CARTE A MAGIEI
SAU FILOSOFIEI OCULTE

scrisă de

HEINRICH CORNELIUS AGRIPPA

CATEA A III - A

Despre necesitatea, puterea şi beneficiile religiei

Acum este timpul să întoarcem peniţa spre aspecte mai importante şi spre acea parte a Magiei care ne învaţă să cunoaştem şi să înţelegem perfect regulile religiei dar şi cum ar trebui să obţinem adevărul prin religia divină şi cum să ne pregătim cum se cuvine mintea şi spiritul, singurele prin care putem înţelege adevărul.

O părere comună a magicienilor este cea care spune că atâta timp cât mintea şi sufletul nu se află într-o stare bună, nici trupul nu se află într-o stare de sănătate bună. Însă pentru ca un om să fie cu adevărat sănătos, atunci când trupul şi sufletul se unesc şi se înţeleg, fermitatea minţii şi a spiritului nu trebuie să fie inferioară puterilor trupului, iar această fermitate a minţii (spune *Hermes*) nu poate fi obţinută decât prin integritatea vieţii, prin pietate, şi nu în ultimul rând, prin religia divină, căci sfânta religie purifică mintea şi o face divină, ajută natura şi întăreşte puterile naturale, aşa cum tămăduitorul ajută la sănătatea corpului, iar fermierul, la întărirea pământului.

Cei care iau în considerare numai lucrurile naturale şi lasă religia la o parte, sunt adesea înşelaţi de spiritele rele, căci numai din cunoaşterea religiei poate apărea dispreţul şi vindecarea de vicii, precum şi protejarea de spiritele rele.

Pentru a trage o concluzie, nimic nu este mai plăcut şi mai acceptat de Dumnezeu decât un om pe deplin pios şi cu adevărat credincios, care se distanţează de ceilalţi oameni, deoarece el însuşi se află la mare distanţă de zeii nemuritori.

Prin urmare, ar trebui, fiind mai întâi purificaţi, să ne oferim şi să ne încredinţăm sufletele evlaviei divine şi religiei şi să aşteptăm nectarul ambrozian divin *(numesc nectar ceea ce Zaharia numeşte vinul ce le face vesele pe tinerele fete cu mintea împăcată)*, cu mintea împăcată şi simţurile adormite, rugându-ne şi adorându-l pe *Bacchus* supracelestul, principalul conducător al zeilor şi preoţilor, creatorul regenerării, despre care bătrânii poeţi cântă că a fost născut de două ori, şi ale cărui râuri divine curg în inimile noastre.

Despre ascunderea lucrurilor secrete din religie

Cine doreşte să studieze această ştiinţă, trebuie să tacă şi să ţină întotdeauna secretele aproape de pieptul său credincios, cu o hotărâre sfântă, căci, aşa cum spune *Mercur*, a le publica spre cunoştinţa multor limbi pline de maiestatea dumnezeiască este semnul unui spirit necredincios, iar divinul Platon a poruncit ca sfintele şi secretele mistere ale religiei să nu fie divulgate oamenilor.

Pitagora şi *Porfir* i-au obligat pe urmaşii lor la o tăcere religioasă, iar *Orfeu* a făcut un jurământ al tăcerii datorită unei autorităţi extraordinare a religiei, luând astfel naştere ceremoniile lucrurilor sfinte.

De aceea, în versurile de mai jos, el cântă despre cuvântul sfânt :

Voi, admiratori ai virtuţii, staţi,
Şi cu atenţie ce am să vă zic ascultaţi.
Dar voi, de ce consideraţi legile sacre profane?
Înapoi de-aici, şi nu vă mai întoarceţi nicicând.
Însă tu, Muză, cu mintea ta înaltă,
Ascultă-mi cuvintele şi citeşte-le cu ochii tăi,
Şi-apoi în pieptul tău repetă-le,
Şi în călătoria ta, gândeşte-te numai la Dumnezeu
Creatorul tuturor lucrurilor, Nemuritorul
Despre care nu vom vorbi ...

Iar în Vergiliu citim despre Sybil :

Iată că apare Zeiţa aici, iar voi toţi sunteţi profani,
Profetul strigă, şi din a Ei dumbravă, Ea se stăpâneşte.

De aceea în sărbătorirea sfintelor mistere *Eleusine* ale lui *Ceres* erau admişi numai cei care erau iniţiaţi, iar cel care striga, spunea ca omul de rând profan să stea deoparte.

În *Ezdra* citim despre preceptele privind secretul cabalistic al iudeilor în aceste versuri :

„Vei da aceste cărţi înţelepţilor poporului, ale căror inimi ştii că le pot înţelege şi păstra secrete".

De aceea volumele religioase ale egiptenilor şi ale celor care cunoşteau secretele ceremoniilor, erau scrise pe hârtii, pe care erau însemnate literele ce nu pot fi înţelese cu uşurinţă, şi pe care le numeau sfinte.

Macrobius Marcellinus şi alţii numesc acele litere *hieroglife*, ca nu cumva scrierile de acest fel să fie cunoscute profanilor.

Apuleius vorbeşte şi el despre ele cu aceste cuvinte :

„Sacrificiul fiind terminat, dintr-un loc secret aduce la lumină anumite cărţi scrise cu litere obscure, îngăduind cuvinte concise ale vorbirii, în parte făcute din figurile animalelor de acest fel, în parte făcute din figurile pline de noduri şi încovoiate sub formă de cerc şi îngemănate ca viţa de vie, a căror citire era ferită de curiozitatea profanului".

Prin urmare, dacă vom fi tăcuţi şi vom ascunde acele lucruri secrete ale religiei, vom fi înţelepţi, demni de această ştiinţă, căci, aşa cum spune *Tertullian*, promisiunea tăcerii trebuie făcută religiei, iar cei care fac altfel sunt în mare pericol.

La rândul său *Apuleius* vorbeşte şi el despre secretele scrierilor sacre:

„V-aş spune, dacă ar fi legiuit să vă spun; aţi şti, dacă ar fi legiuit să auziţi, însă ambele urechi şi limba s-ar molipsi de aceeaşi vină a curiozităţii nesăbuite."

Citim astfel despre *Teodorus*, poetul tragic, căruia i-a fost luată vederea atunci când ar fi făcut o legătură între nişte mistere ale Scripturii iudaice şi o fabulă oarecare.

Şi când *Theopompus* a început să traducă din legea divină în limba greacă, a fost tulburat în minte şi spirit, iar atunci când l-a dorit pe Dumnezeu cu ardoare, văzând că i s-a întâmplat aşa ceva, a primit răspunsul în vis, deoarece a pângărit lucrurile divine, expunându-le în public.

Un oarecare *Numenius*, fiind curios în legătură cu lucrurile ascunse, şi-a atras asupra sa necazurile puterilor divine, deoarece a interpretat misterele sfinte ale Zeiţei *Eleusina* şi le-a făcut publice, în urma unui vis în care zeiţele eleusine erau îmbrăcate în veşminte de femei uşoare în faţa unui bordel, şi care atunci când le-a privit, ele i-au răspuns cu mânie că de el au fost scoase din modestia lor şi forţate să se prostitueze peste tot cu toţi nou-veniţii.

Din această cauză *Numenius* a fost mustrat, căci el nu ar fi trebuit să divulge ceremoniile zeilor.

Prin urmare, anticii au avut dintotdeauna mare grijă să tăinuiască Misterele lui Dumnezeu şi ale Naturii, şi să le ascundă sub diverse enigme, ale căror legi au fost cercetate de indieni, brahmani, etiopieni, perşi şi egipteni, şi pe care *Mercur, Orfeu* şi toţi anticii poeţi şi filosofi, *Pitagora, Socrate, Platon Aristoxenus, Ammonius* le-au păstrat cu sfinţenie. Şi *Plotin, Origenes* şi alţi discipoli ai lui *Ammonius (aşa cum relatează Porfir în Cartea sa despre educaţia şi disciplina lui Plotin)*, au jurat să nu dezvăluie legile stăpânului lor.

Deoarece *Plotin* şi-a călcat jurământul făcut lui *Ammonius* şi a dezvăluit misterele, el a fost pedepsit pentru această încălcare şi se spune că a fost mâncat de păduchi.

Însuşi Iisus Hristos, cât timp a trăit pe Pământ, a vorbit în aşa fel încât numai cei mai apropiaţi discipoli au înţeles misterul cuvântului lui Dumnezeu, pe când ceilaţi au înţeles doar parabolele.

Profetul porunceşte ca lucrurile sfinte să nu fie date câinilor, iar perlele să nu fie stricate pe porci şi spune :

„Ţi-am ascuns cuvintele în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva ta".

Aşadar, nu se cade ca acele lucruri secrete, deţinute de puţini oameni înţelepţi şi transmise din gură în gură să fie scrise pentru oamenii de rând.

De aceea vă rog să mă iertaţi dacă voi tăinui multe şi importante mistere secrete ale Magiei ceremoniale.

Cred că va fi suficient dacă voi deschide numai acele lucruri care trebuie să fie cunoscute, iar voi, după ce citiți această carte, nu veți flămânzi după aceste mistere, ci date fiind aceste condiții, lăsați să vi se comunice aceste lucruri, iar voi, cei care pătrundeți secretele, nu le expuneți celor nedemni, ci adunați-le în jurul oamenilor înțelepți și păstrați-le cu respectul cuvenit.

În plus, vă voi avetiza de la început că, așa cum și puterile divine detestă lucrurile publice și profane, și iubesc taina, tot așa și orice experiment magic fuge de mulțime, caută să se ascundă, este întărit prin tăcere, dar este distrus prin dezvăluire, neurmând nici un efect complet după aceasta.

Toate aceste lucruri suferă pierderi atunci când intră în mințile necredule și de aceea este de datoria unui lucrător de magie, dacă acesta vrea să fructifice această artă, să fie retras și să nu divulge nimănui, nici lucrarea și nici locul, nici timpul, nici dorința sa și nici voința, decât doar unui stăpân, partener sau tovarăș, care de asemenea ar trebui să fie cinstit, credincios, tăcut și demn prin natură și educație, căci altfel pălăvrăgeala tovarășului, incredulitatea și caracterul nedemn împiedică și disturbă efectul în orice lucrare.

Cât de vrednic trebuie să fii pentru a putea deveni un magician adevărat și un lucrător de miracole

La începutul primei cărți a acestei lucrări, am vorbit despre ce fel de persoană ar trebui să fie un magician, însă acum vorbim despre un subiect mistic și secret, necesar să fie cunoscut tuturor celor care vor să practice această artă, și care reprezintă începutul, perfecțiunea și cheia tuturor acțiunilor magice, această virtute sublimă și putere învrednicindu-i pe oameni, deoarece această facultate presupune ca omul să aibă o demnitate extraordinară, căci înțelegerea care în noi este cea mai înaltă facultate a sufletului, singura lucrătoare de miracole, și care atunci când este copleșită de prea mult comerț cu trupul și ocupată cu sufletul sensibil al corpului, nu este mai demnă de porunca substanțelor divine.

Prin urmare, mulți persecută această artă în zadar, iar cei care se străduiesc să ajungă la o înălțime așa de mare trebuie să se gândească la două lucruri: în primul rând, cum ar trebui să ne lepădăm de sentimentele carnale, simțul fragil și pasiunile materiale, și în al doilea rând, cum am putea să ascendem la un intelect pur și unit cu puterile zeilor, fără de care nu vom putea niciodată să ajungem la cercetarea

atentă a lucrurilor secrete și la puterea lucrurilor minunate și ale miracolelor, căci în aceste demnități constă pe deplin intelectul alcătuit din natură, merit și o anumită artă religioasă.

Demnitatea naturală este cea mai bună dispoziție a corpului și a organelor, neumbrind sufletul cu nici o vulgaritate și neavând nici o indispoziție datorită situației, mișcării, luminii și influenței corpurilor cerești și ale spiritelor familiarizate cu generația fiecăruia, așa cum sunt cei care au a noua casă cu Saturn, Soare, Mercur și Marte favorabili.

De asemenea, în a noua casă conduc spiritele, dar despre aceste lucruri am vorbit pe larg în cărțile despre stele.

Cine nu se află sub o asemenea casă, trebuie să fie recompensat prin educație și prin cel mai bun folos ordonat și prosper al lucrurilor naturale până când este desăvârșit atât în interior, cât și în exterior.

De aceea în legea lui *Moise* este manifestată o mare grijă față de preot, ca nu cumva să fie contaminat de un om mort sau de o femeie văduvă sau la menstruație, să fie dezlegat de lepră, curgere de sânge, vărsături, și să fie perfect în toate părțile corpului, și nu orb sau șchiop, nici cocoșat sau cu un nas urât.

Și *Apuleius* spune în *„Apologia"* sa, că tinerii care urmează să fie inițiați în teologie prin vrăji magice, să fie sănătoși, fără nici o boală, ingenioși, frumoși, perfecți la trup, cu spirit iute, elocvenți în vorbire, încât puterea divină din ei să fie în acord cu Casele bune, iar mintea tânărului, atingând cu repeziciune experiența, să poată fi redată divinității.

Demnitatea merituoasă este desăvârșită de două lucruri, și anume: învățătura și practica. Scopul învățăturii este de a afla adevărul despre care am vorbit la începutul cărții întâi și despre omul care trebuie să fie învățat și iscusit în cele trei facultăți, iar după ce toate obstacolele sunt înlăturate, nu trebuie decât să-și muleze sufletul după contemplație și să se transforme în aceasta, căci în noi se află înțelegerea și puterea tuturor lucrurilor.

Din păcate aceste lucruri ne sunt interzise și ne bucurăm puțin de ele, deoarece pasiunile ni se opun chiar de la naștere, iar atunci când imaginațiile zadarnice și afecțiunile nemoderate sunt eliminate, le iau locul cunoașterea divină și puterea.

Acțiunea religioasă nu este mai puțin eficace, deseori fiind ea însăși suficient de puternică pentru ca noi să putem dobândi virtutea dumnezeiască, căci atât de mare este virtutea îndatoririlor sfinte prezentate corect și îndeplinite, încât deși ele nu sunt înțelese, sunt totuși cercetate cu pioșenie și pe deplin, iar cu o credință fermă, ele nu fac decât să ne îmbrace cu o putere divină.

Ceea ce este dobândit prin arta religiei este desăvârşit prin anumite ceremonii religioase, ispăşiri, sfinţiri, şi ritualuri sfinte, toate venind de la cel al cărui spirit este sfinţit de religia publică, cel care are puterea de a impune prin mâini, de a iniţia cu putere sfântă, prin care caracterul virtuţii divine şi al puterii, numit şi acordul divin, ni se imprimă, prin care omul este înzestrat cu natura divină şi făcut ca şi cum ar fi un tovarăş al îngerilor, purtătorul puterii altoite a lui Dumnezeu.

Acest ritual se mai numeşte misterul ecleziastic.

Dacă prin urmare vei fi un om desăvârşit în înţelegerea sacră a religiei şi vei medita cu pioşenie şi în mod constant, fără să te îndoieşti, şi dacă eşti o persoană căreia autoritatea ritualurilor sfinte şi natura i-au dat demnitate peste alţii, iar puterile divine nu te dispreţuiesc, vei fi în stare prin rugăciune, sfinţire, sacrificii, invocaţii, să atragi puterile spirituale şi cereşti şi să le imprimi acelor lucruri care îţi plac, şi prin ele să însufleţeşti toate lucrările magice. În schimb, cel care nu are însuşirea sanctităţii şi a învăţăturii, şi nici demnitatea naturii şi a educaţiei, orice va încerca să lucreze în magie, va lucra în van şi se va amăgi atât pe sine cât şi pe cei care cred în el, şi va atrage asupra sa nenorocirile puterilor divine.

Despre
cele două feluri de ajutor ale Magiei Ceremoniale:
Religia şi Superstiţia

Sunt două lucruri care guvernează orice acţiune a Magiei ceremoniale, şi anume *religia* şi *superstiţia*.

Religia presupune contemplarea neîncetată a lucrurilor divine, iar prin fapte bune unirea omului cu Dumnezeu şi cu puterile cereşti, lucru ce se poate întâmpla în cadrul unei familii evlavioase, a unei slujbe bisericeşti sau a unui moment sfânt de adoraţie demn de aceste puteri, atunci când au loc ceremoniile adorării divine.

Prin urmare, Religia este o anumită disciplină a lucrurilor sfinte exterioare şi a ceremoniilor, ca şi cum prin anumite semne am fi atenţionaţi de lucrurile infernale şi spirituale, adânc înrădăcinate în natura noastră, deosebindu-ne de celelalte fiinţe mai mult prin aşa ceva, decât prin raţiune.

Astfel, cine neglijează Religia *(aşa cum am spus mai devreme)* şi se încrede numai în puterea lucrurilor naturale, sunt adeseori amăgiţi de spiritele rele, iar cei care sunt iniţiaţi într-un mod mai religios şi mai sfânt, nu sădesc nici un copac şi nici o plantă în grădina lor şi nici nu întreprind

nimic fără invocaţia divină, aşa cum *Doctorul Popoarelor* le spune colosenilor :

„Orice aţi face în cuvânt sau faptă, faceţi în numele Domnului Iisus Hristos, aducându-I mulţumire Lui şi lui Dumnezeu Tatăl prin El”.

De aceea, a supraadăuga puterile Religiei la virtuţile fizice şi matematice este de departe o greşală, încât neunirea lor devine un păcat hain.

Astfel, în *Cartea Senatorului*, rabinul *Hemina* spune :

„Cel care se bucură de toate fiinţele fără binecuvântarea divină, Dumnezeu şi biserica le consideră a fi luate prin furt şi tâlhărie”, lucru despre care scrie şi Solomon: *„cel care ia orice lucru cu violenţă de la tată şi mamă, este un distrugător, iar aşa cum stă scris, Dumnezeu este Tatăl nostru, şi Biserica, mama noastră”*, aşadar: *„nu El este Tatăl tău care este stăpânul tău?”*, iar în altă parte: „Ascultă Fiule disciplina Tatălui tău, şi nu dispreţui Legea Mamei tale, căci nimic nu-I displace mai mult lui Dumnezeu decât să fie neglijat şi dispreţuit, şi nimic nu-I place mai mult decât să fie vestit şi adorat”.

Aşadar, nu i-a permis nici unei fiinţe de pe pământ să nu aibă religie.

Toată lumea îl venerează pe Dumnezeu şi cântă *(după cum spune Proclus)* imnuri conducătorilor ordinului lor.

Toţi Îl laudă pe Dumnezeu, în felul natural, sensibil, raţional, intelectual, sau în oricare alt fel, potrivit cântării celor trei copii.

Dată fiind diversitatea timpurilor şi a locurilor, ritualurile şi ceremoniile religioase sunt şi ele la rândul lor, diverse.

Fiecare religie are ceva bun în ea, deoarece este îndreptată spre Dumnezeu, Creatorul ei, şi deşi Dumnezeu îngăduie numai religia creştină, El nu respinge totuşi celelalte veneraţii făcute în numele Său, şi nu le lasă nerăsplătite, dacă nu cu o răsplată eternă, cel puţin cu una temporară, sau cel puţin le pedepseşte mai puţin.

În schimb, El urăşte, distruge şi se mânie la culme pe oamenii profani şi necredincioşi, precum duşmanii săi, a căror păgânism este mai mare decât al celor care urmează o religie falsă şi greşită.

Aşa cum spune *Lactantius* :

„nu este nici o religie atât de greşită, încât să nu aibă nici un dram de înţelepciune în ea şi prin care oamenii să nu poată dobândi iertarea păcatelor, însă nici un om nu poate singur să atingă adevărata religie dacă nu învaţă despre Dumnezeu".

Prin urmare, toată veneraţia care diferă de adevărata religie, se numeşte superstiţie, precum venerarea divină făcută către cineva care nu ar trebui, sau în felul în care nu ar trebui. Astfel, trebuie să fim foarte atenţi ca nu cumva vreodată, printr-o adoraţie pervertită din superstiţie, să purtăm invidie lui Dumnezeu Atotputernic şi puterilor sfinte de sub El, căci aşa ceva nu ar fi numai păcat, dar şi cel mai nedemn act din partea filosofilor.

Superstiţia este astfel cu mult diferită de adevărata religie, şi totuşi nu este pe deplin respinsă, deoarece în multe lucruri ea este chiar tolerată şi cercetată de înalţii conducători ai religiei.

Superstiţia are o oarecare asemănare cu religia, deoarece imită tot ce cuprinde religia, şi anume miracole, sacramente, ritualuri, observaţii şi altele, de la care primeşte o putere nu mai neînsemnată, obţinând astfel o tărie nu mai mică prin credulitatea operatorului, pentru că despre cât de multe poate face credulitatea constantă, clar arătată omului de rând, am vorbit în prima carte.

Prin urmare, superstiţia presupune credulitate, aşa cum religia presupune credinţă, fiind observat faptul că o credulitate constantă poate face lucruri atât de măreţe, şi chiar miracole.

Aşadar, cine crede totuşi cu tărie în religia sa, considerând-o adevărată deşi este falsă, şi îşi înalţă spiritul prin credulitatea sa până se contopeşte cu ale spirite care sunt principalii conducători ai acelei religii, poate face acele lucruri pe care natura şi raţiunea nu le pot discerne.

Incredulitatea şi neîncrederea slăbesc orice lucrare nu doar în superstiţie, dar şi în religia adevărată, şi reduc efectul dorit chiar şi a celor mai puternice experimente. Însă despre cum imită superstiţia religia, se poate vedea din următoarele exemple, şi anume, atunci când viermii şi lăcustele sunt excomunicate ca să nu distrugă fructele, atunci când clopotele şi icoanele sunt sfinţite etc.

Deoarece toţi bătrânii magicieni şi toţi cei din antichitate care au fost întemeitorii acestei arte, au fost caldeenii, egiptenii, asirienii, perşii şi arabii, ei au avut drept religie idolatria stricată şi profană, şi prin urmare trebuie să avem grijă să nu permitem ca greşelile lor să poarte război împotriva religiei catolice, căci acest lucru ar fi o blasfemie şi cauză de blestem.

Şi eu aş fi un blasfemiator dacă nu v-aş atrage atenţia asupra acestor lucruri din această ştiinţă, şi oriunde veţi găsi aceste lucruri scrise de noi, să ştiţi că acele lucruri au fost povestite de către alţi autori, şi nu au fost luate drept adevăr, ci ca o conjunctură probabilă unită cu adevărul şi ca o instruire pentru imitarea lucrurilor adevărate.

Din greşelile lor ar trebui să adunăm adevărul, care presupune cu adevărat o înţelegere profundă, pioşenie desăvârşită, osteneală dureroasă şi laborioasă, dar şi înţelepciunea cu care să extragem binele din orice rău, aşa cum *Augustin* ne dă exemplul tâmplarului căruia îi sunt de folos nu doar lucrurile drepte, dar şi cele oblice şi complicate.

Despre cele trei învăţături ale religiei care ne arată calea adevărului

Există trei ghiduri care ne arată căile adevărului, care guvernează religia noastră, şi care constau pe deplin din dragoste, speranţă şi credinţă.

Dragostea este rădvanul sufletului, cea mai minunată dintre toate lucrurile, coborând din inteligenţele de sus până în lucrurile cele inferioare.

Dragostea adună şi transformă mintea în frumuseţe divină, ne ocroteşte în toate acţiunile, ne oferă cursul evenimentelor potrivit dorinţelor noastre şi prin puterea ei, ne îndeplineşte rugile.

Citim astfel în *Homer* despre *Apollo,* care a auzit rugile lui *Chrysons,* deoarece acesta era cel mai bun prieten al său, iar în *Evanghelie* citim despre *Maria Magdalena*, căreia i-au fost iertate multe păcate, deoarece a iubit atât de mult pe Domnul.

Speranţa se agaţă cu încăpăţânare de lucrurile pe care le doreşte, iar când e sigură şi neşovăielnică, hrăneşte mintea şi o desăvârşeşte.

Credinţa, virtutea superioară a tuturor lucrurilor care nu sunt înrădăcinate în ficţiunile omeneşti, ci numai în revelaţiile divine, percepe toate lucrurile din lumea întreagă, căci văzând că descinde de sus, din Prima Lumină, şi rămâne aproape de ea, este mult mai nobilă şi mai minunată decât artele, ştiinţele şi credinţete născute din lucrurile inferioare, deoarece este trimisă intelectului nostru prin reflecţia din prima lumină.

Pentru a concluziona, prin credinţă omul devine unul cu puterile superioare, bucurându-se de aceleaşi puteri ca ele.

De aceea Proclus spune :

„aşa cum credinţa care este credulitate, este o ştiinţă mai de jos, tot aşa credinţa care este religie adevărată, este cu foarte mult deasupra tuturor ştiinţelor şi înţelegerii, unindu-ne imediat cu Dumnezeu, deoarece ea este rădăcina tuturor miracolelor, singurul mijloc (*cum mărturisesc platonicienii*) prin care ne putem apropia de Dumnezeu şi prin care putem obţine puterea divină şi ocrotirea".

Citim astfel cum *Daniel* a scăpat din gurile leilor deoarece a avut credinţă în Dumnezeu, şi despre cum Hristos i-a spus femeii păcătoase: *„Credinţa ta te-a mântuit"*, iar orbului care voia să vadă, i-a cerut să aibă credinţă, spunând: *„Crezi tu că pot să-ţi deschid ochii?"*

Şi în opera lui *Homer*, *Pallas* îl consolează pe *Ahile* cu aceste cuvinte:

„Am venit să-ţi liniştesc mânia, doar dacă vei crede".

De aceea poetul *Linus* cântă despre faptul că ar trebui să credem în toate lucrurile, deoarece toate lucrurile Îi sunt plăcute Lui Dumnezeu; nimic nu Îi este imposibil, deci nimic de necrezut.

Prin urmare, dacă vom crede acele lucruri care ţin de religie, vom dobândi virtutea lor, însă atunci când nu vom mai avea credinţă, nu vom mai face nimic demn de admiraţie, ci de pedeapsă, aşa cum este exemplul din *Luca* :

„Astfel, unii iudei hoinari, exorcişti, au încercat să cheme spiritele rele în numele Domnului Iisus, spunând: *Te implorăm în numele lui Iisus propovăduit de Ioan Botezătorul*; iar spiritul rău răspunde: *Pe Iisus Îl ştim, şi pe Ioan Botezătorul îl ştim, dar cine eşti tu?*"; iar omul în care sălăşluia spiritul rău sărea înaintea lor şi îi lovea, făcându-i pe aceştia să fugă din casă goi şi răniţi".

Cum poate ascende sufletul omului prin aceste învăţături la natura divină, devenind astfel un lucrător de miracole

Deoarece mintea noastră este pură şi divină, înflăcărată de dragoste religioasă, înfrumuseţată cu speranţă, îndreptată prin credinţă, aşezată în cel mai înalt loc din sufletul omenesc, ea atrage adevărul, înţelegându-l imediat, şi vede în adevărul divin ca şi într-un cristal al eternităţii, toate condiţiile, motivele, cauzele şi ştiinţa lucrurilor, atât naturale cât şi nemuritoare.

De aceea noi, care suntem naturali, cunoaştem acele lucruri care sunt deasupra naturii şi înţelegem toate lucrurile de jos, ca şi cum am primi, prin nişte oracole divine, cunoaşterea nu doar a acelor lucruri care sunt, dar şi a celor care au fost sau care vor urma imediat sau peste mulţi ani. Mai mult, înţelegerea îşi reclamă virtutea nu doar în ştiinţe, arte şi oracole, ci îşi primeşte puterea miraculoasă şi din alte lucruri poruncind ca acestea să fie schimbate.

Astfel, deşi suntem mărginiţi de un corp natural, putem totuşi uneori să fim deasupra naturii şi să facem nişte acţiuni minunate, imediate şi dificile, încât spiritele rele ne ascultă; stelele devin neorânduite; puterile cereşti, constrânse; elementele, ascultătoare.

În acelaşi fel, oamenii pioşi şi cei înalţi prin virtuţile teologice, poruncesc elementelor, alungă ceaţa, stârnesc vânturile, aduc ploaia, vindecă bolile, învie morţii, lucruri despre care diverse popoare şi diferiţi poeţi şi istorici cântă şi povestesc, iar filosofii renumiţi şi teologii le confirmă.

Astfel, profeţii, apostolii şi restul iniţiaţilor au devenit renumiţi prin puterea minunată a lui Dumnezeu, iar noi trebuie să ştim că, aşa cum prin afluxul primului agent se produce uneori ceva fără cooperarea cauzelor de mijloc, tot aşa numai prin lucrarea religiei se poate face ceva fără aplicarea virtuţilor naturale şi cereşti.

Nici un om însă nu poate lucra numai prin religia pură, doar dacă este pe deplin intelectual, iar cine lucrează numai prin religie, fără amestecul altor puteri, şi perseverează în acea lucrare, este înăbuşit de puterea divină şi nu poate trăi mult timp.

Cine încearcă aşa ceva şi nu este purificat, îşi atrage asupra sa pedeapsa, şi este dat spiritului rău pentru a fi devorat.

Despre cât de necesară este cunoaşterea lui Dumnezeu adevărat pentru un magician, şi ce credeau magicienii şi filosofii despre Dumnezeu

Dat fiind faptul că fiinţa şi acţiunea tuturor lucrurilor depind de Dumnezeul de Sus, Creatorul tuturor lucrurilor, şi de acolo de alte puteri divine, cărora le este dată puterea de a crea, nu în mod principal, ci instrumental, prin virtutea Primului Creator *(începutul tuturor lucrurilor este cauza primă, însă ceea ce este produs prin cauze secundare, este cu attât mai mult produs de cauza primă, fiind şi cea care produce cauze secundare, de unde vine şi denumirea de zei secundari)*, este necesar ca fiecare magician să-l cunoască pe Dumnezeu, Cauză Primă şi Creatorul tuturor lucrurilor.

De asemenea el trebuie să-i cunoască şi pe ceilalţi zei sau pe celelalte puteri divine *(pe care le numim cauze secundare)* şi să ştie ce fel de adoraţie, respect, ritualuri sfinte sunt potrivite condiţiei fiecăruia, şi cum ar trebui veneraţi ceilalţi zei.

Cel care invocă zei şi nu le acordă respectul cuvenit şi nici ceea ce le aparţine, nu se va bucura de prezenţa acestora şi nici de vreun efect satisfăcător din partea lor, aşa cum în armonia muzicală, atunci când se strică o coardă, se aude un sunet neplăcut.

Uneori el poate atrage şi pedeapsa, aşa cum stă scris despre asirienii pe care *Salmanasar* i-a aşezat în Samaria, şi care nu cunoşteau obiceiurile şi drepturile Stăpânului Pământului, încât Dumnezeu a trimis asupra lor lei care să-i mănânce.

Aşadar, să vedem ce credeau bătrânii magicieni şi filosofi despre Dumnezeu.

Citim astfel că *Oracolul Serafic* a răspuns la mult timp după ce *Nicocreonte*, un tiran din *Cipru*, a vrut să ştie cine este cel mai puternic zeu, spunându-i :

„cel despre care se spune că este cel mai puternic, cerul îi este capul, mările îi sunt mijlocul, pământul îi sunt picioarele, urechile în cer şi ochii sunt lumina minunatului Soare".

Despre lucruri asemănătoare cântă şi *Orfeu* în aceste versuri :

Cerul este palatul regal al lui Jupiter, unde el este rege,
Izvorul virtuţii şi Zeul tuturor lucrurilor;
Este atotputernic, iar în pieptul său
Îşi află odihna Pământul, Apa, Focul şi Aerul.
Şi zi şi noapte, înţelepciune adevărată cu dragoste suavă,
Toate se găsesc în această măreţie a lui Jupiter.
De i-aţi vedea gâtul şi capul glorios,
Aţi observa cum ţin cerul sus şi maiestos
Iar minunatele raze ale stelelor îi sunt
Trese de aur şi podoaba capului.

Iar în altă parte :

Strălucitoarea Phoebus şi Luna sunt cei doi ochi
Cu care măreţul Jupiter cercetează toate lucrurile;
Capul prezice totul, şi se află în cer
De unde nici un zgomot nu poate şopti în taină.
Jupiter pătrunde totul; corpul său se întinde peste tot
În lungime şi-n lăţime şi nu cunoaşte limite.
Aerul nemărginit îi este pieptul, iar vântul, aripile
Cu care zboară mai repede ca gândul.
Mijlocul este Pământul, din care se ridică
Munţi înalţi, şi pe care oceanele îl umplu
Şi-l încercuiesc; picioarele sunt rocile şi pietrele
Care sunt temelia acestui pământ.
Sub pământ ascunde Jupiter toate lucrurile,
Şi din adâncuri le scoate la lumină.

Astfel, anticii credeau că întreaga lume este *Jupiter*, cel care a creat cu adevărat sufletul acestei Lumi pe care o conţine în el.

De aceea spune *Sofocle* :

„într-adevăr nu este decât un singur Dumnezeu, cel care a făcut cerul şi pământul"

Iar *Euripide* spune :

„Iată-l pe cel mai înalt, care cu braţele sale cuprinde cerul şi pământul nemărginit; să credeţi că el este *Jupiter*, şi să-l numiţi Zeu".

Şi poetul *Ennius* cântă :

Iată această lumină strălucitoare sublimă, căreia toţi
Îi spun Jupiter ...

Prin urmare, Lumea întreagă este *Jupiter*, aşa cum spune Porfir, o Fiinţă făcută din toate fiinţele la un loc, şi un Zeu făcut din toţi zeii.

După câte se înţelege, *Jupiter* este cel din care izvorăsc toate lucrurile, făcându–le pe toate prin înţelepciunea sa.

Astfel cântă *Orfeu* despre Cuvântul Sfânt :

Există un singur Dumnezeu care a făcut toate lucrurile
Şi le ocroteşte, şi deasupra tuturor este ridicat.
Nu este înţeles decât de mintea nastră,
Şi pentru bieţii muritori nu este niciodată rău intenţionat.
În afară de El, nu mai este nimeni ...

Şi puţin mai încolo :

„Doar el este începutul, mijlocul şi sfârşitul"

Aşa cum ne-au învăţat vechii profeţi, cărora Dumnezeu le-a trimis aceste lucruri pe două Tăbliţe; tot în acelaşi vers *Orfeu* l-a numit unicul mare Creator şi Nemuritor.

La fel şi *Zarathustra* în *„Istoria sacră a perşilor"* îl defineşte pe Dumnezeu astfel :

„Dumnezeu este începutul tuturor acelor lucruri care nu pot decădea şi nici nu pot fi corupte, nezămislite, nemuritoare, fără părţi şi asemenea Lui, Autorul şi Creatorul tuturor lucrurilor, Tatăl tuturor, cel mai mărinimos şi înţelept, Lumina sfântă a justiţiei, Perfecţiunea întruchipată a naturii, Descoperitorul şi Înţeleptul."

Apuleius îl descrie ca fiind Regele, Cauza, Temelia şi Originalul, Începutul Naturii, Părintele Suprem şi Etern al spiritelor, Ocrotitorul tuturor fiinţelor vii, Tatăl propagării, neîngrădit de timp, loc sau orice altă circumstanţă, şi de aceea imaginat de puţini, şi nerostit nimănui.

Astfel *Euripide* a poruncit ca cel mai puternic zeu să fie numit *Jupiter*, despre care *Orfeu* a cântat cum toate lucrurile vin în lumina Sa, iar celelalte puteri sunt sub stăpânirea Sa, adică cele fără Dumnezeu şi cele care sunt separate de El, şi numite de către filosofi slujitorii sau îngerii lui Dumnezeu şi inteligenţe separate.

Prin urmare, se spune că veneraţia religioasă trebuie să i se aducă lui *Jupiter* cel măreţ şi numai lui, iar celorlalte puteri să li se aducă doar de dragul său.

Ce credeau vechii filosofi despre Sfânta Treime

Augustin şi *Porhyr* mărturisesc faptul că platonicienii vorbesc despre trei persoane în Dumnezeu, prima fiind numită Tatăl Lumii, a doua, Fiul, iar potrivit lui *Macrobius*, Prima Minte. A treia persoană este numită Spiritul sau Sufletul Lumii, despre care Vergiliu cântă în versurile sale, numind-o tot Spirit, la fel ca şi Platon.

În spiritul nutrit, Mintea
Răspândită peste tot, face în felul ei
Ca întreg cuprinsul să acţioneze şi să se agite ...

Plotin şi Philo spun că Fiul lui Dumnezeu, adică *Prima Minte* sau *Intelectul Divin*, vine de la Dumnezeu Tatăl, aşa cum cuvântul vine de la cel care vorbeşte sau aşa cum lumina vine din lumină, şi de aceea El este numit atât Cuvânt cât şi vorbire, dar şi Splendoarea lui Dumnezeu Tatăl, căci numai mintea divină, printr-un singur act neîntrerupt, poate înţelege binele suprem fără nici o vicisitudine sau cunoaştere intermediară.

Din Dumnezeu Tatăl purcede un descendent, adică Fiul, care este inteligenţa absolută, imaginea întruchipată a lui Dumnezeu şi modelul perfect al Lumii, şi care este numit de *Ioan* şi *Mercurius*, Cuvântul sau Vorbirea; de *Platon*, Fiul lui Dumnezeu Tatăl, şi de *Orfeu*, *Pallas*, născută din Mintea lui *Jupiter*, adică din *Înţelepciunea Sa*.

Căci da, în Triada Sfântă există : Un El, Tatăl Ceresc; şi există O Ea, Maica Pământeană, Spiritele Supreme, precum şi Duhul Sfânt, acesta fiind puterea magnetismulului ce-i uneşte ca pe o Unică Fiinţă numită Dumnezeu.

Fiul este imaginea absolută a lui Dumnezeu Tatăl, şi totuşi, printr-o anumită relaţie sau lucru intrinsec, este născut şi deosebit de Tatăl, care spune în *Eclesiastul* :

„Am ieşit din gura Celui Mai Mare, sunt Primul Născut înaintea tuturor fiinţelor."

Iamblicus mărturiseşte că acest Fiu este Unul şi acelaşi cu Dumnezeu Tatăl în esenţă, numindu-i Dumnezeu, atât pe Tatăl cât şi pe Fiul.

Şi *Mercurius Trismegistus* aminteşte despre Fiul lui Dumnezeu în diverse locuri ale operei sale *Asclepios*, spunând :

„Dumnezeul şi Tatăl Meu a zămislit o Minte diferită de El"

Iar în altă parte :

„Unitatea naşte Unitate şi reflectă dragostea înmiresmată asupra Sa".

În *Pimander*, unde pare să predice făgăduinţa milosteniei ce va veni şi misterul regenerării, *Trismegistus* spune că autorul regenerării este Fiul lui Dumnezeu, adică omul prin voinţa singurului Dumnezeu, şi că Dumnezeu este cel mai bine completat cu rodnicia ambelor sexe.

În acelaşi fel filosofii indieni afirmă faptul că :

„Lumea este un animal,
pe jumătate masculim şi pe jumătate feminin".

Şi *Orfeu* numeşte lumea *Natură,* sau *Jupiter,* deci masculin şi feminin, şi spune despre zei că iau naştere din ambele sexe.

În consecinţă, în imnurile sale o cântă pe *Minerva* astfel :

„Eşti într-adevăr şi bărbat şi femeie"

Iar *Apuleius* în *„Cartea"* sa despre Lume, scrie acest vers despre *Jupiter*, inspirat de divinitatea lui *Orfeu* :

Jupiter Nemuritorul este atât bărbat cât şi femeie.

Şi Vergiliu vorbeşte astfel despre Venus :

Cobor şi Dumnezeu mă îndrumă ...

Iar în altă parte, vorbind despre *Iunona* sau *Alecto*, spune :

Şi nici Dumnezeu nu lipsea din rugăciunile ei.

Şi Tibullus cântă :

Eu cel care am profanat divinitatea
Măreţei Venus ...

Şi despre poporul *Caceniei* se spune că adorau extraordinar de mult o altă zeitate, şi anume Luna, din a cărei *Inteligenţă* completă a *Fecundităţii Supreme* este zămislită dragostea, şi care leagă *Inteligenţa* de *Minte*, cu atât mai mult cu cât este infinit mai intimă cu ea, decât alţi copii cu părinţii lor.

Aceasta este a treia persoană, adică Sfântul Duh.

Iamblicus vorbeşte despre oracolele caldeenilor care aşază în Dumnezeu o putere părintească şi o emanaţie a intelectului din Tatăl, şi o dragoste arzătoare venind de la Tătă şi Fiu, asemenea lui Dumnezeu.

De aceea citim în Plutarh despre arienii care îl descriau pe Dumnezeu ca fiind un *Spirit Intelectual şi Înflăcărat*, fără formă, dar care se putea transforma în orice dorea, devenind astfel egal tuturor lucrurilor.

Mai putem citi în *Deuteronoml* că Dumnezeu este *Foc mistuitor*, Zarathustra menţionând şi el la rândul său că: *„toate lucrurile iau naştere numai din foc".*

Despre acestea vorbeşte şi *Heraclit* din *Efes.*

Prin urmare, profeticul Platon spune că locul lui Dumnezeu este în Foc, în special înţelegerea, splendoarea de nerostit a lui Dumnezeu se află în el însuşi, iar dragostea, în jurul său.

În *Homer* citim despre împărăţia lui *Jupiter* care se află în cer :

Jupiter domneşte-n cer printre nori întunecoşi.

Iar în altă parte :

Locul lui Jupiter e sus, în cerul în care
Stă ...

Potrivit gramaticii greceşti, *Aether* derivă din *Aetho*, care înseamnă *„a arde"*, iar *Aer spiritus quasi Aethaer* înseamnă *„spirit aprins"*.

De aceea *Orfeu* numeşte cerul *Pyripnon*, adică *„loc de respirat ca de Foc"*, iar Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, care este de asemenea *Spirit Aprins*, sunt numiţi de teologi cele trei persoane.

În implorările sale, *Orfeu* invocă cerul cu aceste cuvinte :

„Te admir cerule, căci tu eşti lucrarea înţeleaptă a măreţului Dumnezeu; te implor pe tine, căci tu eşti cel dintâi cuvânt rostit de Tatăl la Facerea Lumii prin înţelepciunea sa".

Hesiod vorbeşte şi el în *Teogonia* despre aceleaşi lucruri, însă sub numele de Jupiter, spune despre Minerva şi Bule, dar şi despre cele două naşteri ale lui Jupiter cu aceste cuvinte :

„Prima fiică se numeşte *Tritonia,* are ochii cenuşii şi aceeaşi putere ca a Tatălui; despre dubla emanaţie a lui Bule, adică povăţuitorul, *Orfeu* vorbeşte la plural, deoarece a fost zămislit de Jupiter şi de Minerva.

Însuşi *Augustin* în cartea a patra *De Civit Dei* mărturiseşte că platonicianul *Porfir* a aşezat trei persoane în Dumnezeu.

Astfel, prima persoană se numeşte Tatăl Universului, a doua se numeşte Prima Minte, în timp ce *Macrobius* o numeşte Fiul, iar a treia persoană se numeşte Sufletul Lumii, pe care *Vergiliu,* potrivit părerii lui *Platon,* îl numeşte Spirit, spunând despre el că este *Spiritul care dăinuieşte.*

Aşadar, apostolul Pavel spune că toate lucrurile sunt de la Dumenzeu, sunt în El şi prin El făcute: *„Toate lucrurile se revarsă de la Tatăl ca dintr-o fântână, însă toate sunt puse în Ideile lor, ca într-o apă, în Fiul, iar prin Sfântul Duh sunt arătate toate lucrurile, care sunt mai departe distribuite ordinelor corespunzătoare."*

Ce crede adevărata religie ortodoxă despre Dumnezeu şi Sfânta Treime

Teologii catolici şi oamenii cu credinţă în Dumnezeu sunt de acord că noi ar trebui să credem şi să propovăduim că există un singur

Dumnezeu adevărat, necreat, infinit, atotputernic, Tată, Fiu şi Duh Sfânt veşnici, trei persoane, coeterne şi coegale, dintr-o singură esenţă, substanţă şi natură simplă.

Credinţa catolică, religia ortodoxă, adevărul creştin spun să-l venerăm pe Dumnezeu în Treime şi Treimea în Unitate, însă nu trebuie să confundăm cele trei persoane şi nici să împărţim substanţa.

Tatăl l-a zămislit pe Fiul din veşnicie şi l-a dat Lui substanţa Sa, cu toate că şi-a păstrat-o şi El. Deşi Fiul a fost născut şi a primit substanţa Tatălui, El nu şi-a asumat persoana Tatălui, deoarece Tatăl nu a transmis-o Fiului, amândoi fiind una şi aceeaşi substanţă, însă persoane diferite.

De asemenea, deşi Fiul este coetern cu Tatăl şi purces din substanţa Tatălui înaintea Lumii, El a fost adus pe lume totuşi din substanţa unei Fecioare, care l-a pus numele Iisus, Dumnezeu desăvârşit, om desăvârşit, cu suflet înţelept şi trup omenesc, fiind om în toate lucrurile, mai puţin în păcat.

De aceea trebuie să credem că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Dumnezeu şi Om, o singură persoană, două naturi. Dumnezeu a trimis pe lume pe Fiul fără mamă şi a fost născut pe Lume fără tată, dintr-o Fecioară curată, atât înainte cât şi după naşterea Lui.

Hristos a pătimit pe cruce şi a murit, însă pe acea cruce a dat viaţă din nou şi a învins moartea cu moartea sa.

A fost îngropat şi s-a coborât în iad, de unde a scos sufletele părinţilor şi le-a ridicat din nou prin puterea Sa.

În a treia zi s-a urcat la Ceruri, de unde îşi trimite Spiritul mângâietor; şi iar va veni să judece viii şi morţii.

Iar la venirea sa toţi morţii *(spiritele oamenilor întrupaţi în „mortalitate" sunt numiţi „morţi")* se vor scula din morminte *(trupuri)* şi vor da socoteală pentru faptele lor.

Aceasta este adevărata credinţă, iar dacă cineva se îndoieşte sau nu crede cu tărie, atunci este departe de speranţa vieţii veşnice şi a mântuirii.

Despre emanațiile divine, pe care iudeii le numesc numerații, iar alții, atribute; despre zeii și divinitățile ariene, despre cele zece sefiroturi și cele zece nume sfinte ale lui Dumnezeu, care le guvernează, și despre interpretarea acestora

Deși Dumnezeu însuși este Treimea, El este totuși o singură esență simplă, și nu trebuie să ne îndoim de faptul că sunt multe puteri divine în El, care se revarsă din El precum razele soarelui, și pe care filosofii arieni le numesc zei, învățații iudei, numerații, iar noi, atribute.

La fel și *Orfeu* numește Înțelepciunea, *Pallas*; Înțelegerea, *Mercur*; Concepția formei, *Saturn*; Puterea productivă, *Neptun*; Natura secretă a lucrurilor, *Iunona*; Dragostea, *Venus*; Viața curată, *Soarele* sau *Apollo*, materia întregii Lumi, Pan, iar Sufletului, deoarece dă naștere la lucrurile de jos, le contemplă pe cele de sus, și se trage înapoi în sine, îi sunt atribuite trei nume: *Maris, Neptun* și *Ocean*.

Despre multe astfel de lucruri *Orfeu* continuă să cânte în altă parte :

Pluto, Jupiter și Phebus sunt una;
Dar de ce vorbim de două ori? Zeii sunt unul singur.

Despre același lucru scrie și *Valerius Soranus* :

Jupiter atotputernic, zeu si rege peste regi,
Tatăl zeilor, Unul și totuși toate lucrurile.

Prin urmare, cei mai precauți teologi ai arienilor îl venerau pe Dumnezeu Unul, sub diverse nume și puteri, ba mai mult, cu diverse sexe, pe care, după cum spune Pliniu, omenirea fragilă și slabă l-a împărțit în mai mulți, încât fiecare om să poată adora ce parte vrea.

Astfel, cei care aveau nevoie de credință, îl invocau pe *Jupiter*, cei care voiau providență, îl rugau pe *Apollo*, pentru înțelepciune, o rugau pe *Minerva*, și pe măsură ce doreau și alte lucruri, ei invocau alte puteri.

Prin urmare, a apărut o mare varietate de divinități datorită împărțirii numeroaselor și diverselor favoruri, însă Dumnezeu este doar Unul din care purced toate lucrurile.

De aceea în cartea sa *„Despre Lume"*, *Apuleius* îi spune lui *Faustin* că :

„deși nu există decât un singur Dumnezeu și o singură putere, El are totuși multe nume datorită multitudinii de specii, iar datorită varietății, multe forme".

Și *Marcus Varro* în cartea sa despre venerația lui Dumnezeu spune că :

„toate sufletele sunt reduse la un singur Suflet al Lumii sau al Universului, așa cum toți zeii se reduc la *Jupiter*, același cu Dumnezeu, venerat sub diverse nume".

În consecință, nu trebuie decât să cunoaștem proprietățile sensibile și să le intelectualizăm în mod perfect prin analogie secretă.

Cel care înțelege cu adevărat imnurile lui *Orfeu* și ale bătrânilor magicieni, va afla că ele nu diferă cu mult de secretele cabalistice și de tradițiile ortodoxe, pe care *Orfeu* le numește zei necorupți, iar *Dionisie*, puteri.

Cabaliștii le aseamănă *„numerației Pahad"*, adică *„fricii divine"*, astfel că ceea ce apare ca *Ain Soph* în *Quabbala*, *Orfeu* o numește putere; *Typhon* este același cu *Orfeu*, așa cum este Samael în *Kabbala*.

Mai marii învățați ai *Kabbalei* iudaice, cei mai iscusiți în privința lucrurilor divine, au primit cele zece nume pricipale ale lui Dumnezeu, asemănătoare unor puteri divine sau părți ale lui Dumnezeu, care prin cele zece numerații numite Seroth, fiind asemuite cu niște veșminte, instrumente sau exemplare ale Arhetipului, Dumnezeu își exersează influența asupra tuturor lucrurilor create, de la cele de sus până la cele de jos, urmărind totuși o anumită ordine.

Pentru început, seroth-uriele influențează cele nouă ordine de îngeri și corul sufletelor binecuvântate, și prin ele Sferele cerești, planetele și oamenii, fiecare lucru primind putere și virtute.

Numele primului Sephiroth este *Eheia, Ehieh,*, numele esenței divine.

Numerația lui se numește *Kether*, ce reprezintă *Coroana* sau o diademă, simbolizând cea mai simplă esență a divinității, care vede ceea ce ochiul nu vede și care este atribuită lui Dumnezeu Tatăl.

Totodată influențează *Ordinul Serafimilor*, sau așa cum sunt numiți de iudei, *Haioth Hacadosch*, și anume ființele sfinte, iar prin *primum mobile*, dă darul ființei tuturor lucrurilor, umplând întreg Universul atât

prin circumferință cât şi prin centru, a cărei inteligență particulară se numeşte *METATRON* adică *Prințul fețelor*, prin care Dumnezeu a vorbit cu *Moise*, şi a cărui datorie este de a-i aduce pe alții în fața Prințului.

Al doilea nume este *Jod, Iod, Yod* sau *Tetragrammaton*, numerația sa este *Hochmah*, adică *Înțelepciune*, simbolizând Divinitatea plină de *Idei*, precum şi Primul Născut. Numele este atribuit *Fiului* şi are putere asupra ordinului *Heruvimilor*, sau aşa cum sunt numiți de iudei, *Orphanim*, adică forme sau ceruri. Mai influențează de asemenea şi Cerul înstelat, unde a creat tot atâtea figuri câte *Idei* avea, deosebind Haosul ființelor printr-o Inteligență particulară numită *Raziel*, conducătorul lui *Adam*.

Al treilea nume este *Tetragrammaton Elohim*, iar numerația, *Prina*, adică *Providență* şi *Înțelegere*, simbolizând iertarea şi liniştea, *Jubileul*, Conversia penitențială, Marea trompetă, Mântuirea Lumii şi Viața Lumii ce va veni.

Numele îi este atribuit *Sfântului Duh* şi are putere asupra Tronurilor, numite de iudei *Aralim*, adică *„îngeri tari şi puternici"*, şi de la ei, prin *Sfera lui Saturn*, dă formă materiei nefăcute, a cărei inteligență particulară este *Zaphchiel,* conducătorul lui *Noe*, şi încă una numită *Iophiel*, conducătorul lui *Samuel*.

Acestea sunt cele trei numerații supreme şi cele mai înalte ca şi cum ar fi *Tronurile* persoanelor divine, din a căror poruncă toate lucrurile sunt făcute, dar executate de alte şapte, numite prin urmare *cadrul numerațiilor*.

Astfel, al patrulea nume este *El*, iar numerația, *Hessed*, adică *Bunătate* şi *Clemență*, simbolizând grație, milă, pietate, mangificență, sceptrul şi mâna dreaptă, şi influențând *Ordinul Domniilor,* numite de iudei, *Hasmalin*, şi prin *Sfera lui Jupiter* formând imaginile corpurilor, acordând tuturor clemență şi dreptate împăciuitoare. Inteligența particulară este Zadkiel, conducătorul lui *Avraam*.

Al cincilea nume este *Elohim Gibor*, adică Dumnezeu cel puternic, cel care pedepseşte păcatele celor răi. Numerația este *Geburach*, care înseamnă putere, gravitate, noroc, siguranță, judecată, pedepsirea prin omor şi război şi este atribuită tribunalului lui Dumnezeu, cingătorii, sabiei şi mâinii stângi a lui Dumnezeu. Numerația mai este denumită şi *Pachad*, adică *frică*, şi influențează *Ordinul Puterilor* numite de iudei *Serafimi*, şi de acolo prin intermediul *Sferei lui Marte*, căruia îi corespund norocul, războiul şi nenorocirile, atrage elementele. Inteligența particulară este *Samael*, conducătorul lui Samson.

Al şaselea nume este *Eloha* sau un nume din patru litere, unite cu Vaudahat. Numerația este *Tiphereth*, ceea ce înseamnă veşminte,

frumusețe, plăcere, şi simbolizează Arborele Vieții, influențând *Ordinul Începătoriilor* numiți de iudei *Maleahi*, adică *„îngerii din sfera Soarelui"*, dând acestuia strălucire şi viață, şi prin el făcând metalele. Inteligența particulară este *Rapfael*, conducătorul lui *Isac* şi a lui *Tobit* cel tânăr, şi îngerul *Peliel*, conducătorul lui Iacov.

Al şaptelea nume este *Tetragrammaton Sabaoth*, sau *Adonai Sabaoth*, adică *Dumnezeul Oştirilor Îngereşti*, iar numerația este *Netzah*, adică triumful şi victoria, căreia îi corespunde coloana dreaptă care simbolizează veşnicia şi dreptatea unui Dumnezeu răzbunător. Puterea este asupra *Ordinului Principatelor*, numite de iudei *Elohimi*, adică zei, iar în *Sfera lui Venus*, acordă stăruință şi dragoste de dreptate şi crează legumele. Inteligența este *Hamiel*, iar îngerul, *Cerviel*, conducătorul lui *David*.

Al optulea nume este *Elohim Sabaoth*, care înseamnă Dumnezeul oştilrior îngereşti, nu al războiului şi al dreptății, ci al pietății şi înțelegerii, căci acest nume are ambele accepțiuni şi precede Oastea. Numerația este *Hod*, adică laudă, confesiune, onoare şi renume, căreia îi corespunde coloana stângă şi care are putere peste *Ordinul Arhanghelilor*, numiți de iudei *Ben Elohim*, adică fiii lui Dumnezeu, iar în sfera lui *Mercur*, dă eleganță şi consonanță vorbirii şi zămisleşte ființe vii. Inteligența este *Mihail*, conducătorul lui Solomon.

Al nouălea nume este *Saddai*, adică Atotputernicul, cel care îi mulțumeşte pe toți, şi *Elhai*, Dumenzeu cel viu. Numerația este *Iesod*, adică temelia, şi simbolizează buna înțelegere, făgăduința, mântuirea şi odihna, influențând ordinul îngerilor, numiți de iudei *Heruvimi*, iar în *Sfera Lunii*, cauzează creşterea şi descreşterea tuturor lucrurilor, şi este păzitorul oamenilor. Inteligența este *Gabriel*, păzitorul lui *Iosif*, *Iosua* şi *Daniel*.

Al zecelea nume este *Adonai Melech*, adică stăpân şi rege. Numerația este *Malchuth*, adică regat şi imperiu, şi simbolizează Biserica, *Templul lui Dumnezeu* şi poarta, influențând ordinul spiritelor, adică al sufletelor binecuvântate, numite de iudei *Issim*, adică nobili, stăpâni şi prinți. Spiritele sunt inferioare *Ierarhiilor* şi au putere asupra sufletelor oamenilor, oferindu-le cunoaşterea şi înțelegerea minunată a lucrurilor, precum şi sârguința şi profeția.

Deasupra spiritelor se află *Spiritul Suprem*, *Înțelepciunea* METATRON, *Tatăl Ceresc*, *Dumnezeul Cerurilor*, *Prima Ființă*, înconjurat fiind de *Sufletul Lumii*, Cea care este cunoscută cu numele de *Providența*, *Mama şi Dumnezeul Lumii*, *Inteligența* MATRONITHA.

Despre puterea şi virtutea numelor divine

Deşi Dumnezeu este Unic în esenţă, El are totuşi nume diverse, care nu arată esenţele şi divinităţile sale diverse, ci anumite proprietăţi care decurg din El.

Prin numele sale trimite asupra noastră şi asupra tuturor celorlalte fiinţe, ca prin nişte canale, multe dintre beneficiile şi darurile sale.

Zece dintre aceste nume le-am descris mai sus, pe care *Hierom* le numără în continuare până la numele *Marcela*.

Dionisie numără patruzeci şi cinci de nume ale lui Dumnezeu şi ale lui Hristos.

Înţelepţii *Quabbalei* iudaice, (*Cabalei, Kabbalei, nu are importanţă cum scriem*), socotesc şaptezeci şi două de nume într-un text din *Exod*, atât pentru îngeri cât şi pentru Dumnezeu, despre care spun că sunt numele celor şaptezeci şi două de litere, şi *Schema Hamphorash*, adică cel care descrie.

Cei care merg mai departe şi caută nume în toate pasajele din Sfânta Scriptură, găsesc foarte multe nume (*manifestări*) ale lui Dumnezeu, însă ce înseamnă ele, ne este complet necunoscut.

În afară de numele despre care am vorbit deja, mai este numele esenţei divine, *Eheia* äéää, pe care *Platon* îl traduce *Ehieh*, şi de aceea unii îi spun lui Dumnezeu TO ON, iar alţii, O UN, adică fiinţa.

Hu àåä este un alt nume destăinuit lui *Isaia*, şi care înseamnă *abisul divinităţii*, pe care grecii şi latinii îl traduc TAUTON.

Esch ùà este un alt nume trimis prin *Moise* şi care înseamnă *Foc*, numele lui Dumnezeu *Na* àð fiind aşadar invocat în timpul perturbaţiilor şi necazurilor. Mai există şi alte nume precum *Iah* äé, *Elion* ïåéìò, *Macom* í÷åî, *Caphu* åôë, *Innon* ïðåé, şi *Emeth* úîà, cel din urmă însemnând *adevărul şi pecetea lui Dumnezeu*.

Alte două nume ale lui Dumnezeu sunt: *Zur* øåö şi *Aben* ïáà, ambele sugerând lucrare solidă, iar unul simbolizând Tatăl cu Fiul.

Multe alte nume au fost plasate deasupra în *ierarhia numerelor*, şi multe alte nume ale lui Dumnezeu şi ale îngerilor au fost extrase din *Sfintele Scripturi* prin calcule cabalistice şi arte notariene şi gematriene, unde multe cuvinte din care se reduc literele formează un singur nume sau un nume care, fiind împărţit pe fiecare literă, simbolizează mai multe lucruri sau formează mai multe nume.

Uneori, numele sunt formate din începutul cuvintelor, aşa cum este numele *Agla* àìâà din acest vers din Sfânta Scriptură :

íìåòì øáéì éðãà äúà

Adică : „Dumnezeu cel puternic pentru totdeauna”.

În acelaşi fel este format numele *Iaia* àéàé din versul de mai jos :

äåäé ãçà äåäé åðéäìà

Adică : „Domnul Dumnezeul nostru este unul singur”.

La fel este format şi numele *Iava* àåàé din versul :

øåà éäéå øåà éäé

Adică „Să se facă lumină, şi s-a făcut lumină.”

Şi numele *Ararita* àúéøàøà s-a format la fel :

ãçà éúøéîú åãåäéé ùàø åúåãçà ùàø ãçà

Adică : „Un singur principiu al unităţii sale”, „Un Început al Individualităţii Sale”, şi „Una singură este Vicisitudinea”.

Şi numele *Hacaba* äá÷ä este extras din versul :

àåä ùåã÷ä êåøá

Adică : „Cel Sfânt şi Binecuvântat”.

Numele *Jesu* åùé se găseşte în fruntea celor două versuri :

åì äåäìù àéáé

Adică : „Până la venirea Messiei”, iar celălalt vers este :

úéå åîù ïåðé

Adică : „Numele Său dăinuie până la Sfârşit”.

De asemenea şi numele *Amen* este extras din versul de mai jos :

ïîàð êìî éðãà

Adică : „Stăpânul, Împăratul plin de Credinţă".

Uneori aceste nume sunt extrase de la capătul cuvintelor, aşa cum este numele *Amen*, din acest vers :

íéòùøä ïë àì

Adică : „Lipsa răului", dar literele sunt schimbate între ele.

Astfel, în ultimele litere ale acestui vers :

äî åîù äî éì

Şi anume : „Care este numele meu?" sau „Care e numele Său?" se regăseşte numele Tetragrammaton, în toate numele fiind pusă o literă în locul unui cuvânt, iar litera fiind extrasă dintr-un cuvânt, fie de la început, sfârşit, sau de oriunde.

Uneori aceste nume sunt extrase din toate literele, unul câte unul, aşa cum cele şaptezeci şi două de nume ale lui Dumnezeu sunt extrase din cele trei versuri din *Exod*, începând prin aceste trei cuvinte:

èéå àáéå òñéå

Primele şi ultimile versuri fiind scrise de la dreapta la stânga, iar începând de la mijloc, de la stânga la dreapta, aşa cum vom arăta mai târziu.

Câteodată un cuvânt este extras dintr-un alt cuvânt, sau un nume este extras dintr-un alt nume, prin schimbarea poziţiei literelor, ca în cazul lui *Messia* äéùî din *Ismah* çîùé, iar *Mihail* ìàëéî din éëàìî *Maleahi*.

Alteori, prin schimbarea alfabetului, căruia cabaliştii îi spun Ziruph, din numele Tetragrammaton äåäé sunt extrase numele öôöî *Maz* óåøéö, *Paz* åæåæ *Kuzu*, iar în alte cazuri, datorită egalităţii numerelor, numele *Metatronul* ïåøèèî cu *Sadai* éãù, deoarece sunt schimbate, precum ambele nume formează numărul trei sute paisprezece.

Şi numele *Iiai* éàéé şi *El* ìà sunt egale în număr căci ambele formează treizeci şi unu.

Acestea sunt secretele ascunse potrivit cărora este foarte greu să judeci şi să prezinţi o ştiinţă perfectă, şi nici nu pot fi înţelese sau învăţate în vreo altă limbă, cu excepţia celei ebraice.

Văzând astfel că numele lui Dumnezeu *(aşa cum spune Platon în Cratil)* sunt foarte mult apreciate de barbari, pe care le aveau de la Dumnezeu; trebuie să luăm seama că fără ele nici noi nu putem, cu nici un chip, să percepem cuvintele şi numele adevărate ale Domului.

Nu este nevoie să zicem mai multe, ci trebuie să vorbim despre acele lucruri pe care Dumnezeu ni le-a destăinuit din bunătate, deoarece ele reprezintă misterele şi propagarea omnipotenţei lui Dumnezeu, care nu vin de la oameni, şi nici măcar de la îngeri, ci sunt instituite şi ferm stabilite de către Dumnezeu Cel Mare, într-un anumit fel, cu un număr şi o figură a caracterelor imobile, care respiră armonia divinităţii, fiind sfinţite prin ajutorul divin.

Prin urmare, fiinţele de sus se tem de ele, iar cele de jos tremură din cauza lor, îngerii se închină, diavolii sunt înspăimântaţi, fiecare fiinţă respectându-le, şi fiecare religie, venerându-le.

Observaţia religioasă şi invocaţia cucernică cu frică şi tremur ne răsplăteşte cu mari virtuţi şi chiar divinizează uniunea, dându-ne puterea de a face lucruri minunate peste natură. Aşadar nu le putem schimba sub nici o formă, şi de aceea *Origen* ne porunceşte ca numele să fie păstrate în propriile caractere fără a fi denaturate.

Şi Zarathustra interzice să schimbăm cuvintele vechi şi barbare, căci aşa cum spune Platon în *Cratil*, toate cuvintele sau numele divine, au fost zămislite prima dată fie de zei, fie de antichitatea al cărei început însă este puţin cunoscut, fie de către barbari.

Şi *Iamblicus* sfătuieşte ca numele să nu fie traduse dintr-o limbă în alta, căci, spune el, ele nu îşi mai păstrează forţa iniţială.

În consecinţă, aceste nume ale lui Dumnezeu sunt cele mai potrivite şi puternice mijloace de împăcare şi unire a omului cu Dumnezeu, aşa cum citim în *Exod* :

„în fiecare loc în care se va spune numele Meu, voi fi cu tine şi te voi binecuvânta", iar în Numerii, Domnul spune: *„Voi pune numele Meu asupra fiilor lui Israel şi îi voi binecuvânta".*

Astfel profeticul Platon în *Cratil* şi Philebus ne porunceşte să venerăm numele lui Dumnezeu mai mult decât imaginile şi statuile zeilor, deoarece în minte avem o imagine şi o putere a lui Dumnezeu mult mai

sugestivă, în special dacă este inspirată mai mult de Sus decât de lucrările mâinilor oamenilor.

Aşadar, cuvintele sacre nu au putere în acţiunile magice de la ele însele, căci nu sunt decât nişte simple cuvinte, ci de la puterile divine oculte care lucrează prin ele în minţile acelora care prin credinţă aderă la ele.

Puterea secretă a lui Dumnezeu este transmisă prin cuvinte ca prin nişte conducte acelora care au urechile purificate prin credinţă, iar prin cea mai pură conversaţie şi invocaţie a numelor divine, cuvintele devin sălaşul lui Dumnezeu, fiind capabile de a primi influenţele divine.

Prin urmare, cine foloseşte corect cuvintele sau numele lui Dumnezeu cu mintea pură, în acest mod şi în această ordine, ca şi cum ar fi mântuit, va putea obţine şi face multe lucruri minunate, aşa cum citim în *Medeea* :

Cel mai dulce somn ea a provocat, rostind cuvinte de trei ori,
Mările a liniştit, ca dintr-o dată furtunile să izbucnească.

Acestea au fost observate în mod special de vechii teologi iudaici, care obişnuiau să facă multe lucruri minunate prin cuvinte. Pitagoreicii au arătat şi ei cum se pot vindeca în mod miraculos bolile trupului şi ale minţii cu ajutorul anumitor cuvinte.

Citim de asemenea că *Orfeu*, fiind unul dintre argonauţi, a schimbat cursul unei furtuni foarte puternice prin rostirea unor cuvinte.

În acelaşi fel şi *Apollonius* a înviat o tânără fată din Roma, şoptindu-i nişte cuvinte.

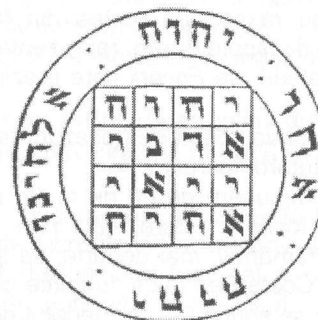
Filostrat povesteşte despre unii care au chemat fantoma lui *Ahile* cu ajutorul unor cuvinte, iar *Pausania* spune că în *Lidia*, în oraşele lui *Hiero-Cesarea* şi ale lui *Hypepis*, existau două temple închinate zeiţei *Persica*, unde, după terminarea slujbei religioase, un magician oarecare, aşezând lemn uscat pe altar, începea să cânte imnuri în limba sa natală, rostind cuvinte barbare dintr-o carte pe care o ţinea în mână, focul aprinzându-se imediat şi arzând fără să fi fost aruncat lemn peste el.

Şi *Serenus Samonicus* a scris în preceptele sale despre medicină că dacă numele *Abracadabra* este scris aşa cum apare mai jos, adică prin tăierea literă cu literă de la sfârşitul cuvântului până la începutul său, numele va vindeca *febra hemitritiană* dar şi oricare altă febră, dacă la gât va fi agăţată bucata de hârtie sau pergament pe care este scris numele, boala vindecându-se încetul cu încetul până dispare de tot.

a b r a c a d a b r a
a b r a c a d a b r
a b r a c a d a b
a b r a c a d a
a b r a c a d
a b r a c a
a b r a c
a b r a
a b r
a b
a

Rabinul *Hama* în *Cartea* sa în care a scris *„Despre speculaţii"* a prezentat o pecete mult mai eficace împotriva oricărei boli a omului, sau împotriva oricăror altor dureri, în partea din faţă fiind numele împătrite ale lui Dumnezeu, subordonat unul altuia, într-un pătrat, încât de la Cel de Sus până la cel de jos, apar aceste nume sfinte sau peceţi ale divinităţii, a căror intenţie este înscrisă în interiorul unui cerc; în partea din spate, este înscris numele din şapte litere *Araritha*, a cărui semnificaţie stă scrisă mai jos, adică în versul de unde este extras, aşa cum îl vedeţi aici descris.

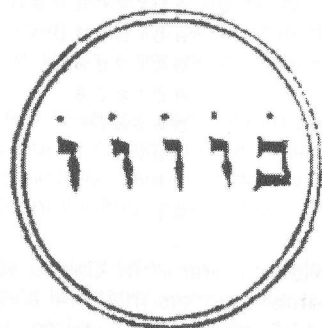
Partea din faţă **Partea din spate**

În partea din faţă **În partea din spate**

Toate aceste lucruri trebuie să fie scrise în aurul cel mai pur, pe pergament imaculat, pur, curat şi nepătat, cu cerneală specială pentru acest scop din fumul de la ceara topită a unor lumânări sfinţite, sau din tămâie şi apă sfinţită.

Cel care scrie trebuie să fie purificat şi curat prin sacrificiu, să aibă speranţă puternică, credinţă constantă, iar mintea să fie ridicată către Dumnezeu înalt, şi atunci va obţine cu siguranţă puterea divină.

În acelaşi fel se procedează şi pentru alungarea fricii şi necazurilor cauzate de spiritele rele şi oameni, dar şi pentru orice alt fel de frică, fie de călătorii, fie de ape, de duşmani sau război, pe partea din faţă caracterele fiind åååãå, iar cele din partea din spate äáøîò, reprezentând începuturile şi sfârşiturile primelor cinci versuri ale *Facerii* care prezintă crearea Lumii.

Prin această legătură se spune că omul va scăpa de necazuri dacă va crede cu tărie în Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor.

Să nu fim neîncrezători şi să nu ne minunăm de cît de multe pot face cuvintele sacre atunci când sunt folosite în afară, căci prin ele Dumnezeu Atotputernic a făcut Cerul şi Pământul; mai departe, se ştie din experienţă că, aşa cum spune şi *Rab Costa Ben Luca*, lucrurile care nu au virtuţi fizice pot face multe, aşa cum se spune despre degetul unui copil avortat, care atâta timp cât este agăţat la gâtul unei femei, impiedică zămislirea altor copii.

Mai mult, în anumite cuvinte sacre şi nume ale lui Dumnezeu există o putere divină atât de mare încât ele pot face miracole, fapt mărturisit de *Zarathustra*, *Orfeu*, *Iamblicus*, *Synesius*, *Alchindus* şi toţi ceilalţi mari filosofi.

Magicianul şi filosoful *Artephius* chiar a scris şi o *Carte* despre puterea cuvintelor şi a caracterelor.

Origene, care nu este mai prejos decât alţi filosofi renumiţi, crede şi el, la rândul său, că în anumite nume divine stă ascunsă o putere extraordinară, iar în *Cartea Judecătorilor* Stăpânul spune :

„Numele meu Pele àìô înseamnă lucrător de miracole sau Cel care face minuni, însă adevăratul nume al lui Dumnezeu nu este cunoscut oamenilor şi nici îngerilor, ci numai lui Dumnezeu Singur, şi nici nu va fi cunoscut (*aşa cum stă scris în Scripturi*) înainte de a se face voia Domnului. Cu toate acestea, Dumnezeu are unele nume printre îngeri şi alte nume printre oameni, căci nu există nici un nume de-al Lui Dumnezeu printre noi (*aşa cum a spus Moise egipteanul*) care să nu fie luat din lucrările sale, în afara numelui Tetragrammaton, care este sfânt şi simbolizează substanţa Creatorului, în cel mai pur înţeles, în care în nici un alt lucru nu aminteşte de Dumnezeu Creatorul, şi de aceea se spune că este Numele distinct, scris şi necitit, nerostit de noi, ci numit, semnificând al doilea *Idiom* dumnezeiesc, care este al lui Dumnezeu şi poate al îngerilor."

În acelaşi fel şi îngerii au numele lor printe ei şi în *Idiom*, numit de *Pavel* limba îngerilor, despre care ştim însă foarte puţine. Toate celelalte nume sunt luate din îndatoririle şi acţiunile lor, care nu au totuşi o eficacitate atât de mare, încât magicienii le spun pe numele lor adevărate, adică cele cereşti şi care se găsec în Sfânta Biblie.

Despre influenţa numelor divine prin toate cauzele mijlocii în lucrurile inferioare

Deşi cel mai Înalt Creator şi Cauză Primă stăpâneşte şi dispune de toate lucrurile, El a împărţit totuşi grija îndeplinirii îndatoririlor diverşilor Săi slujitori, atât buni cât şi răi, pe care *Ioan,* în *Revelaţii,* îi numeşte îngeri ajutători şi distrugători.

Îngerul Domnului rămâne în prezenţa celor care se tem de cei răi ca să-i ocrotească, deoarece se povesteşte într-un loc despre răspândirea îngerilor răi.

Astfel orice ar face Dumnezeu cu ajutorul îngerilor sau al slujitorilor Săi, la fel foloseşte şi ajutorul cerului şi al stelelor, ca şi cum ar fi nişte instrumente, încât toate lucrurile să poată lucra în acest fel împreună pentru a-L sluji, şi aşa cum fiecare parte a cerului, sau aşa cum fiecare

stea face o deosebire între fiecare colț sau loc de pe pământ, timp, specie sau individ, tot aşa este normal ca fiecare virtute angelică a acelei părți sau stele să fie atribuită acelui loc, timp sau specie.

De aceea *Augustin* în *Cartea sa despre întrebări* spune :

„Fiecare lucru vizibil din această lume are o putere angelică menită pentru el."

Iar *Origene,* în *Numerii*, spune :

„Lumea are nevoie de îngeri ca să conducă armatele de pe pământ, regatele, provinciile, oamenii, animalele, naşterile, înmulțirea ființelor vii, arbuştii, plantele şi alte lucruri, dându-le virtutea despre care se spune că este în ele printr-o proprietate ocultă."

Avem o nevoie şi mai mare de îngeri ca să conducă lucrările sfinte, virtuțile şi oamenii, deoarece ei sunt cei care văd tot timpul chipul Tatălui şi-i pot îndruma nu numai pe oameni să aleagă calea cea bună, ci chiar şi pe cele mai neînsemnate lucruri din lume.

Îngerii sunt cei mai potriviți pentru această lume în care Dumnezeu, Conducătorul Suprem, trăieşte, dispunând de toate lucrurile, nefiind conținut sau mărginit, ci conținând toate lucrurile, aşa cum *Ioan,* în Revelații, descrie oraşul sfânt, ale cărui douăsprezece porți sunt păzite de doisprezece îngeri, care insuflă lucrurilor ceea ce primesc de la numele divin de douăsprezece ori.

La temelia acestui oraş sunt numele celor doisprezece apostoli şi a Mielului lui Dumnezeu, căci aşa cum este în *Lege*, pe pietrele efodului şi pe temelia *Oraşului Sfânt* descris de *Iezechiel*, au fost scrise numele triburilor lui *Israel*, peste care stăpânea numele alcătuit din patru litere.

Şi în *Evanghelie* numele apostolilor sunt scrise pe pietrele temeliei *Oraşului Sfânt* care reprezintă triburile lui *Israel* în biserică, peste care numele Mielului, adică a lui Iisus, îşi arată puterea şi în care se află toată virtutea cuvântului din patru litere YHVH.

Aşa cum *IEHOVA* Tatăl I-a dat Fiului putere asupra tuturor lucrurilor, la fel şi Cerurile primesc putere de la îngeri, pe care o împart apoi lucrurilor de pe pământ, însă îngerii care primesc putere de la numele mărețe ale lui Dumnezeu şi Iisus, virtutea fiind mai întâi în Dumnezeu, ei dau putere mai întâi celor doisprezece *Arhangheli* şi celor *Şapte Îngeri* care stau în prezența lui Dumnezeu, şi apoi se răspândesc mai departe

în cele *douăsprezece Semne Zodiacale* şi *şapte planete*, şi tot aşa mai departe în toți slujitorii şi toate instrumentele lui Dumnezeu, răspândindu-se astfel la infinit.

De aceea Iisus Hristos spune: *„Orice veți cere Tatălui în numele Meu, El vă va da"*, iar după Învierea sa spune despre ucenici: *„În numele Meu, demoni vor izgoni"*, astfel încât numele din patru litere nu mai este necesar, întrega virtute fiind astfel transferată în numele lui Iisus, singurul prin care se pot face minuni.

Nici un alt nume mai jos de Ceruri în afară de acesta *(după cum spune Petru)* nu este dat oamenilor pentru a putea fi mântuiți.

Să nu credem însă că spunând numele lui Iisus în mod profan, ca în cazul numelui unui om oarecare, putem face minuni prin virtutea sa, ci trebuie mai întâi să invocăm numele în Sfântul Duh, cu mintea curată şi sufletul înflăcărat, ca să putem dobândi lucrurile ce ne-au fost promise.

Mai înainte de toate trebuie să avem şi cunoaşterea, fără de care Iisus nu ne poate auzi, căci aşa cum spune:

„Îl voi auzi deoarece Îmi cunoaşte numele".

Astfel nici o favoare nu poate fi obținută de la Ceruri fără a nu interveni autoritatea, favoarea şi îngăduința numelui Iisus.

Cei mai învățați iudei şi cabalişti în privința numelor divine, nu pot lucra nimic în numele lui Hristos prin aceste nume vechi, aşa cum făceau cei dinaintea lor, iar acum, se ştie din experiență că, nici un diavol şi nici o putere a răului care supără şi necăjesc oamenii, nu poate rezista în fața acestui nume, şi vrând-nevrând îngenunchează şi se supun atunci când li se propune ca numele Iisus să fie venerat şi pronunțat corespunzător, temându-se nu numai de nume ci şi de cruce şi pecetea corespunzătoare.

Nu numai genunchii ființelor pământeşti, cereşti şi diavoleşti se pleacă, ci şi lucrurile fără simțuri îl venerează, toate tremurând în spatele lui, atunci când numele Iisus este pronunțat dintr-o inimă plină de credință şi dintr-o gură adevărată, mâinile pure imprimând astfel semnul salutar al crucii.

Şi nici Hristos nu le spune în zadar ucenicilor săi: *„În numele Meu, demoni vor izgoni",* dacă nu ar fi o anumită virtute în acel cuvânt care să stăpânească peste diavoli, oameni bolnavi, şerpi şi limbi, şi aşa mai departe, deoarece puterea pe care o are acest nume vine atât de la virtutea lui Dumnezeu creatorul cât şi de la virtutea celui care este

exprimat prin acest nume, precum şi din puterea care este dată fiecărui cuvânt.

Văzând că toate fiinţele se tem şi venerează numele celui care le-a făcut, uneori chiar şi oamenii răi şi păgâni pot alunga demoni şi îndeplini lucruri mărețe, dacă au încredere în invocaţia numelor divine.

Despre părţile Lui Dumnezeu şi influenţa lor asupra părţilor noastre

Citim în multe locuri din Sfânta Scriptură despre diversele părţi ale lui Dumnezeu şi despre ornamente. Prin părţile lui Dumnezeu se înţeleg puteri de multe feluri, majoritatea aflându-se în Dumnezeu însuşi, distingându-se unele de altele prin numele sacre ale lui Dumnezeu.

Veşmintele şi ornamentele lui Dumnezeu sunt nişte *Căi Radiante*, emanaţii sau Raze prin care El se răspândeşte.

Astfel, de câte ori mâinile Sale vor atinge minţile noastre, tot de atâtea ori puterea divină a unei părţi va veni asupra noastră, aşa cum şi Iisus a strigat după ce a fost atins de femeia cu scurgere :

„Cineva M-a atins, pentru că ştiu că din Mine a ieşit o mare putere”.

Prin urmare, aceste părţi ale lui Dumnezeu sunt la fel ca ale noastre, însă dacă Ideile şi exemplarele părţilor Sale se vor armoniza cu părţile noastre, fiind apoi transformate în aceeaşi imagine, vom deveni atunci adevăraţii fii ai lui Dumnezeu, asemănători Lui, şi lucrând cu El.

Prin urmare, în ceea ce priveşte părţile lui Dumnezeu se pot extrage multe lucruri din Scripturi, căci citim despre capul Său în *Cântarea Cântărilor* :

„Capul Tău este măreţ cum e Carmelul, iar părul e de purpură"

Carmelul nu se referă la muntele de pe coasta Mării din Siria, ci la o mică faptură, care produce purpura.

Despre ochii, sprâncenele şi urechile lui Dumnezeu citim în Psalmi :

„ochii Domnului sunt întorşi asupra dreptăţii, urechile, la rugăciuni, ochii îi caută pe cei săraci, iar sprâncenele se întreabă de fiii oamenilor”.

Despre gură, gust, gât, buze şi dinţi citim în *Isaia* :

„fără să fi întrebat gura Mea”, iar în Cântarea Cântărilor: *„Gâtul tău este precum cel mai bun vin pentru cel drag mie, care alunecă uşor, făcând buzele celor care dorm să vorbească”.*

Mai sunt şi nările *(despre care citim în Lege)* cu care miroase jertfele cu mireasmă dulce.

Dumnezeu mai are umeri, braţe, mâini şi degete, despre care citim în *Isaia* :

„Toată stăpânirea cade pe umerii Săi”, „Cine va crede ceea ce noi am auzit şi braţul Domnului cui se va descoperi?”, iar Iisus spune: *„Doamne mâinile Tale m-au făcut şi m-au creat şi voi vedea Cerurile, lucrarea degetelor tale”.*

Dumnezeu mai are o mână dreaptă despre care psalmistul spune :

„Domnul spune Domnului meu, şezi la dreapta Mea”.

Despre mâna stângă citim în *Evanghelie*, că cei damnaţi vor sta la stânga în Ziua de Apoi.

Mai departe citim şi despre inimă, piept, spate şi părţile din spate ale lui Dumnezeu, ca de exemplu în *Cartea Regilor*, unde Dumnezeu l-a găsit pe *David* după inima sa.

În *Evanghelie* citim despre pieptul pe care dormea unul din discipoli şi care zămislea mistere divine.

Psalmistul vorbeşte despre spatele lui Dumnezeu, în culoarea gălbuie a aurului, iar chiar Dumnezeu însuşi spune în *Ieremia* :

„Voi arăta spatele şi nu faţa în ziua Judecăţii”, spunându-i şi lui *Moise*: *„Vei vedea partea Mea din spate”.*

Despre picioare, psalmistul spune:

„E întuneric sub picioarele sale”.

Iar în *Facerea* se spune că :

„ Dumnezeu merge spre Sud".

Tot în acelaşi fel citim mai departe despre veşmintele şi ornamentele lui Dumnezeu, despre care psalmistul spune :

„Domnul stăpâneşte împodobit cu frumuseţe, înveşmântat cu lumină ca şi cu o haină", iar în *Iezechiel*, Domnul spune astfel: *„Atunci mi-am întins Eu poala mantiei Mele peste tine şi am acoperit goliciunea ta"*.

Mai mult, psalmistul vorbeşte şi despre sceptrul, toiagul, sabia şi scutul lui Dumnezeu astfel :

„Sceptrul şi toiagul Tău m-au liniştit", *„adevărul te-a atins ca un scut"*, iar în *Deuteronom* citim despre sabia gloriei Sale.

Multe alte lucruri asemănătoare ne spun cuvintele sacre, şi fără îndoială că părţile şi ornametele divine conduc, îndrumă, ocrotesc, guvernează şi cenzurează părţile noastre şi toate lucrurile din jur, aşa cum spune profetul :

„Mi-a pus piciorul pe o piatră şi mi-a îndrumat umbletul".

Iar în altă parte spune :

„Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul meu, care mi-a învăţat mâna să poarte război iar degetele să se lupte", iar despre gură spune : *„Domnul mi-a pus o nouă cântare în gură"*.

În altă parte Mântuitorul spune despre gură :

„Îţi voi da gură şi înţelepciune", iar despre păr: *„Părul de pe capul tău nu va cădea nicicând"*, iar în alt loc: *„Firele de păr îţi sunt numărate"*.

Deoarece Dumnezeu Atotputernic ne-a făcut după chipul şi asemănarea sa, El ne-a făcut părţile, membrele şi figurile în multe feluri,

după asemănarea virtuţilor ascunse, ca şi cum ar fi semnele păstrării aceleiaşi ordini şi proporţii cu ele.

De aceea învăţaţii *Cabbalei* iudaice spun că, dacă un om capabil de a primi influenţa divină îşi curăţă orice parte a corpului şi îl eliberează de murdărie, atunci respectiva parte poate fi folosită şi potrivită pentru partea secretă a lui Dumnezeu şi a virtuţii căreia îi corespunde acelaşi nume.

Aşadar, dacă o anumită parte doreşte ceva, iar numele Domnului este invocat, rugămintea este auzită imediat, după cum spune Domnul: *„Îl voi auzi căci îmi ştie numele"*.

Acestea sunt măreţele secrete ascunse despre care este împotriva legii să scriem mai multe.

Despre zeii arieni şi sufletele corpurilor cereşti şi ce locuri le erau atribuite în trecut şi căror zeităţi

Filosofii au susţinut, aşa cum am arătat mai devreme, ideea potrivit căreia cerurile şi stelele sunt animale divine, ale căror suflete intelectuale, iau parte la alcătuirea minţii divine.

Ei mai spun de asemenea că unele substanţe distincte le sunt superioare, iar altele, inferioare, ca şi cum unele ar guverna, iar altele ar sluji, numindu-le pe primele inteligenţe şi pe cele din urmă, îngeri.

Mai mult, însuşi *Platon* a afirmat faptul că, sufletele cereşti nu sunt legate de corpurile lor, aşa cum sufletele noastre sunt legate de trupuri, ci ele se găsesc unde doresc, bucurându-se de viziunea lui Dumnezeu, guvernând şi mişcându-şi corpurile fără trudă sau dureri.

Prin mişcarea corpurilor, ele guvernează cu uşurinţă lucrurile inferioare, şi prin urmare, filosofii au numit deseori aceste suflete, zei, aducându-le salut divin şi dedicându-le rugăciuni şi jertfe, venerându-le cu adoraţie divină, căci ei sunt zeii în grija cărora se află toţi oamenii şi cărora *Moise* le-a spus în *Deuteronom:*

„Privind la cer şi văzând Soarele, Luna, stelele şi toată oştirea cerului, să nu te laşi amăgit ca să te închini lor, nici să le slujeşti, pentru că Domnul Dumnezeul tău le-a lăsat pentru toate popoarele de sub cer".

Şi mai departe *Moise* vorbeşte despre *Stăpânul Iehova* :

„Dar pe voi, Domnul v-a luat, şi v-a scos din cuptorul de fier al Egiptului, ca să-I fiţi un popor pus de o parte, cum sunteţi azi."

În aceeaşi carte, în capitolul 17, se spune că Dumnezeu a chemat Soarele, Luna şi zeii stelelor.

Şi teologii iudei vorbesc despre acea parte din *Facere* în care se spune că *Avraam* le-a dat daruri fiilor nevestelor sale cu nume ciudate, *Shemoth, Steltoma*, dar l-a lăsat singur moştenitor peste toate pe *Isaac*, căci ceilalţi fii nu aveau binecuvântarea lui *Avraam* şi nu se închinau lui *Iehova*, Cel mai Mare Creator, ci zeilor şi divinităţilor ciudate, şi numai *Isaac* şi seminţia sa îl venerau pe *Iehova* atotputernic, şi în nici un caz divinităţile false.

Prin urmare, ei sunt ocărâţi în *Deuteronom* pentru faptul că au slujit şi venerat dumnezei falşi pe care nu îi cunoşteau.

Şi *Iosua Nave*, după ce poporul a fost adus pe *Pământul Făgăduinţei*, duşmanii învinşi şi părţile posesiunilor lui Israel distribuite, le-a dat oamenilor libertatea de a alege Dumnezeul pe care să-l venereze, spunându-le :

„Alegeţi-vă acum cui veţi sluji: sau dumnezeilor cărora au slujit părinţii voştri cei de peste râu, sau dumnezeilor *Amoreilor*, în ţara cărora trăiţi".

Şi a răspuns poporul şi a zis :

„Departe de noi gândul să părăsim pe Domnul şi să ne apucăm să slujim la alţi dumnezei".

Iosua le-a spus că nu se poate deoarece Domnul *Iehova* este Sfânt, puternic şi gelos, însă oamenii stăruiau să-l slujească pe *Iehova*.

Atunci el le-a spus :

„Sunteţi martori că aţi ales pentru voi pe Domnul ca să-L slujiţi, aşa că luaţi dumnezeii falşi din mijlocul vostru şi aplecaţi-vă inimile către Dumnezeul lui Israel".

Apoi a ridicat o piatră mare spunând că acea piatră va fi drept mărturie, ca nu cumva mai târziu să nu recunoască şi să-L mintă pe Dumnezeu.

Ceilalţi dumnezei la care se închinau celelalte popoare erau Soarele, Luna, cele douăsprezece Semne Zodiacale, corpurile cereşti şi alţi dumnezei falşi, iar întreaga oaste a Cerului, pe care *Ieremia* o numeşte *„Regina Cerului"*, adică puterea prin care Cerul este guvernat, Sufletul Lumii, este descrisă de acesta prin cuvintele :

„Fiii adună beţe ca să facă foc, iar femeile amestecă uleiul ca să facă turte pentru Regina Cerului"

Şi nu le-a fost interzisă venerarea Reginei *Doulia* şi a altor suflete cereşti, ci numai venerarea reginei *Latria*, fiind condamnaţi de Dumnezeu cei care o venerau.

Despre numele acestor suflete sau dumnezei am vorbit deja, însă despre căror regiuni, oameni şi oraşe sunt atribuiţi drept dumnezei potriviţi şi păzitori, ne spun *Origene*, Tertulian, *Apulieus*, *Diodor* şi mulţi alţi istorici.

Astfel, toate popoarele îşi venerau dumnezeii şi aveau ceremoniile corespunzătoare, şi anume beoţienii, pe *Amfiarus*; africanii, pe *Mopsus*; egiptenii, pe *Osiris* şi *Isis*; etiopienii, care trăiesc în *Mero*, pe *Jupiter* şi *Bacchus*; arabii, pe *Bacchus* şi *Venus*; sciţii, pe *Minerva*; naucraţienii, pe *Serapis*; sirienii, pe *Atargates*; arabii, pe *Diaphares*; africanii, pe *Celestus*; nornianii, pe *Tibelenus*.

De asemenea în Italia, prin sfinţirea oraşelor libere, *Delventius* era zeul crustumenienilor, *Viridianus*, zeul narvensienilor; *Aucharia*, a esculanilor; *Narsia*, a volsienilor; *Valentia*, a otriculanilor; *Nortia*, a sutrinienilor; *Curis*, a faliscienilor; aceştia se numărau printre cei mai renumiţi zei.

Laoţienii îl venerau cel mai mult pe Marte; egiptenii, pe *Isis*; maurii, pe *Iuba*; macedonenii, pe *Cabrius*; cartaginenii, pe *Uranus*; latinii, pe *Faunus*; romanii, pe *Quirinus*; sabinii, pe *Sangus*; atenienii, pe *Minerva*; locuitorii insulei *Samos*, pe *Iunona*; cei de pe *Paphos*, pe *Venus*; cei de pe insula *Lemnos*, pe *Vulcan*; locuitorii insulei *Naxos*, pe *Bacchus*; cei din *Delphi*, pe *Apollo*, şi aşa cum cântă *Ovidiu* în *Faste* :

Atenienii o venerează pe Pallas, cei din Creta pe Diana o imploră.
Cei de pe insula Lemnos pe Vulcan îl adoră.
Iar spartanii, pe Iunona ...

Cartaginenii şi leucadienii îl venerează pe *Saturn*; cei din *Creta*, pe *Pyreus*, *Homole*, *Ida*, *Elis* şi *Libia*, pe *Jupiter, Epirus, Latium, Gnidus,*

Lycia, Pisa, Macedonia, Marte; termodonienii, sciții, și tracii, Soarele; sciții venerau un singur Dumnezeu, căruia îi aduceau un cal drept jertfă; la fel făceau și heliopolitienii și asirienii; pe *Apollo* îl venerau cei din insula *Rhodos*; hiperboreenii și milesienii, și munții *Parnassus, Phaselus, Cynthus, Soracte*, erau sfinți pentru ei; la fel ca și Insulele *Delos, Claros, Tenedos* și *Mallois*; un anumit loc de pe Insula *Lesbos*, și pădurea sau orașul *Grynea*, în afara prașelor *Patara, Chrysa, Tarapnas, Cyrrha, Delphos, Arrephina, Entrosi, Tegyra*; tebanii, venerau Insula *Naxos, Nise*; un oraș din Arabia, *Callichoros*; un râu din *Paphlagonia* îi venera pe cei cunoscuți sub numele de *Bacchus* și *Dionisie*; ei mai venerau de asemenea și munții Parnassus și *Cytheros* din *Boetia*, unde aveau loc odată la doi ani festinurile *Bacchanalia*; tamaritenii, un popor vecin cu hircanienii îl venerau pe *Bacchus* prin propriile lor ceremonii.

Cei care au venerat-o pentru prima dată pe *Venus* au fost *asirienii*, după care au urmat pafienii din Cipru, fenicienii și citereenii, urmați *(așa cum spune Egeus)* de către atenieni; lacedomanienii; pe Venus o venerau cei din *Armatha*; cei din *Delphos* o venerau pe *Venus Epitybia*, adorată de asemenea și de cei din *Coans*; în *Amathus*, o insulă din Marea Egee, și în *Memphis*, un oraș din Egipt, în *Gnido* și Sicilia, în pădurea idaliană, în orașul *Hypepa*, și pe muntele *Erice* din Sicilia, și în *Calidonia*, erau venerate *Cyrene* și *Samos*; se spune că nici o divinitate a vechilor zei (*după cum mărturisește și Aristotel*) nu a fost venerată cu mari ceremonii și în mai multe locuri; francezii îl venerau în special pe *Mercur*, numindu-l *Teutates*, la fel ca și arcadienii, hormopoliții, egiptenii și cei din *Memphis*.

Sciții de pe muntele Taurus, venerau Luna sub numele de *Diana*; în *Efes*, i s-a înălțat un templu iar în *Mycena*, după moartea lui *Thoantes*, regele Tauricei, imaginea ei a fost înlocuită de către *Ifigenia* și *Oreste*, dar a continuat să fie venerată în apropiere de *Aricia*.

Ritualul ceremoniei schimbându-se, ea a fost de asemenea venerată de magnezieni, un popor din *Thessalia*; în *Pisa*, un oraș din *Achaia*, și în Tybur, și pe *Aventinum*, un deal din Roma; în Perga, un oraș din Pamphila; în *Agras*, regatul din *Attica*.

Despre poporul catenian se spune că venera Luna sub genul masculin; mai erau și alte locuri atribuite divinităților, așa cum lui Pallas, numită și *Minerva*, îi corespundea *Atena*, munții Pyreus, *Aracynthus*, râul Tritones, și *Alcomeneum*, un oraș din *Boetia*, și *Neo*, una din insulele *Cyclades*; locurile sfinte ale lui *Ceres* sunt, *Eleusis, Attica, Enna*, și *Catana*, orașul *Sicilia*, muntele *Etna*; cea mai mare venerație a lui *Vulcan* a fost în Insula *Lemnos*, și în *Imbres*, o insulă din Tracia, și în Terasia, o insulă dedicată lui Vulcan, și de asemenea Sicilia.

Vesta era Zeița troienilor, pe care fugarul *Enea* a dus-o în Italia, și ea este venerată de frigieni, ideeni și cei din *Dindymus*, și îi sunt atribuiți munții din *Frigia, Reatum*, un oraș din Umbria, muntele *Berecynthus*, și orașul din *Frigia, Pessinuntium*; orașele *Cartagina, Prosenna, Arhos*, și *Mycena*.

Pe *Iunona* o venerau și cei de pe *Insula Samos*, și locuitorii din *Phaliscia* și din *Orchestus*, un oraș din *Boetia*, în timp ce capul *Tenatus* din *Laconia* și poporul trezenian îl venerau pe *Neptun*, aflându-se sub protecția acestuia.

Aceștia erau zeii popoarelor care le guvernau și conduceau, și despre care *Moise* însuși vorbește în *Deuteronom*, numindu-i dumnezei făcuți de mâini omenești, cărora le erau atribuite toate popoarele, și care nu erau altceva decât niște stele de pe cer și sufletele lor.

Ce cred teologii despre sufletele celeste

Nu doar poeții și filosofii sunt de părere că cerurile și corpurile cerești au suflete divine, aceasta fiind o afirmație întâlnită chiar și în Sfintele Scripturi și la catolici, căci *Ecclesiastul* descrie Sufletul Cerului, iar *Ieronim* vorbește și el despre același lucru.

Și *Origene* în Cartea sa *despre principii* pare să creadă faptul că și corpurile cerești sunt însuflețite, deoarece se spune că ele primesc porunci de la Dumnezeu, care nu sunt potrivite decât pentru o natură înțeleaptă, așa cum stă scris :

„Mă bucur de stăpânire peste toate stelele".

Mai mult, *Iov* pare să garanteze faptul că stelele nu sunt eliberate de pata păcatului, căci citim: *„Nici stelele nu sunt curate dinaintea vederii sale"*, lucru ce nu are legătură cu strălucirea corpului lor.

În plus, *Eusebius* pamfilianul și *Augustin* în Cartea *Enchiridion* sau *„Despre speranță și iubire"* spune la rândul său că și corpurile cerești sunt însuflețite, afirmație susținută și de scriitorii mai recenți precum *Albertus Magnus* în opera sa *„Despre cei patru coegali"*, Toma *d'Aquino* în opera sa *„Despre ființele spirituale"* și *Johannes Scotus*, în *„A doua maximă"*.

Acestora li se alătură cel mai învățat cardinal *Nich*, dar și *Cusanus*.

Chiar și *Aureolus* într-o dezbatere vehementă afirmă aceste lucruri, neconsiderând ciudat faptul că și corpurile cerești sunt venerate cu

cinstirea acordată sfinților şi care se numeşte *„doulia"*, şi că li se aduc scurte rugăciuni pentru a le cere ajutorul.

Şi Toma *d'Aquino* mărturiseşte acest lucru, iar Plotin susține că ele ştiu dorințele noastre şi le aud, iar dacă cineva contrazice aceste lucruri, considerându-le nişte păreri profanatoare, să-l citească atunci pe *Augustin* în *Echiridion* sau în cartea sa despre tăgăduiri, pe *Toma d'Aquino* în *„A doua carte împotriva arienilor"* şi în *Quodlibets*, pe *Scotus* în *„Maxime"* şi pe *Gulielmus Parisiensis* în *„Esența Universului"*, toți fiind de acord că a afirma faptul că şi corpurile cereşti pot fi însuflețite sau neînsuflețite, nu are nimic de-a face cu religia catolică.

Astfel, deşi multora li se poate părea ridicol că sufletele însele pot fi plasate în sfere şi stele, ca şi cum ar fi dumnezeii popoarelor, totuşi pentru cei care le înțeleg cu adevărat nu este nimic straniu în faptul că fiecare suflet poate guverna regiuni, oraşe, triburi, popoare şi limbi.

Despre inteligențe şi spirite şi despre treimea lor şi diversele lor nume; despre spiritele infernale şi subterestre

În continuare vom vorbi despre inteligențe, spirite şi îngeri.

O inteligență este o substanță inteligibilă nemuritoare, *(fără masa trupească caracteristică unui corp care putrezeşte)*, insensibilă, care vine în ajutorul tuturor lucrurilor şi care are putere asupra tuturor.

Natura inteligențelor, spiritelor şi îngerilor este aceeaşi.

Ceea ce numesc eu îngeri, nu sunt precum cei pe care îi numesc diavoli, ci spirite care se numesc aşa datorită proprietății cuvântului, şi care cunosc, înțeleg şi sunt înțelepte.

Potrivit tradiției magicienilor, sunt trei feluri de îngeri: 1. *primii* fiind cei numiți *supracereşti*, cu mințile separate de corp, ca şi cum ar fi nişte sfere intelectuale, venerând pe unul Dumnezeu, ca şi cum ar fi unitatea sau centrul lor cel mai ferm şi stabil.

Datorită faptului că au legătură cu divinitatea, ei mai sunt numiți şi zei, căci sunt plini de Dumnezeu şi copleşiți de nectarul divin.

Îngerii sunt în legătură numai cu Dumnezeu şi nu guvernează corpurile lumii şi nici nu sunt potriviți pentru stăpânirea lucrurilor inferioare, ci transmit lumina primită de la Dumnezeu ordinelor inferioare, distribuind fiecăruia datoria sa.

2. Inteligențele *cereşti* reprezintă *al doilea ordin*, fiind numite de asemenea şi *îngeri lumeşti*, adică cei care sunt numiți nu doar pentru venerația divină, ci şi pentru *sferele lumii* şi pentru guvernarea fiecărui

cer şi pentru fiecare stea, fiind împărțiți în atâtea ordine câte ceruri şi stele pe cer există în lume.

Cei care guvernează planeta Saturn şi cerul lui Saturn se numesc saturnieni, alții care guvernează *Jupiter* şi cerul lui *Jupiter*, se numesc jupiterieni, şi tot aşa mai departe, îngerii sunt numiți fie după numele, fie după virtutea altor stele.

Deoarece bătrânii astrologi vorbesc despre cincizeci şi cinci de mişcări, prin urmare, ei au inventat tot atâtea inteligențe sau îngeri.

În cer i-au aşezat pe îngerii care ar putea guverna semnele Zodiacale, triplicitățile, decanii, cvintele, treptele sau stelele, căci deşi şcoala peripateticilor desemnează numai o singură inteligență pentru fiecare sferă şi stea, totuşi, văzând că fiecare stea şi orice mică parte a cerului are puterea şi influența ei proprie şi diferită, au considerat că este necesar ca să aibă şi o inteligență conducătoare, care să-i dea putere şi pe care să o conducă.

Prin urmare, ei au stabilit doisprezece Prinți ai îngerilor, care guvernează cele douăsprezece semne Zodiacale, şi alți treizeci şi şase care guvernează tot atâția decani.

Ei au mai găsit şi alți şaptezeci şi doi de îngeri care guvernează tot atâtea cvinte ale cerului şi limbile oamenilor şi ale popoarelor, dar şi încă patru care stăpânesc peste triplicități şi Elemente, şi şapte Guvernatori ai întregii Lumi, potrivit celor şapte planete, dându-le tuturor nume şi peceți, numite caractere, pe care le foloseau în invocații, incantații şi sculpturi, descriindu-le în instrumentele operațiilor lor, imagini, farfurii, oglinzi, inele, hârtii, ceară şi altele.

Atunci când lucrau pentru Soare, ei invocau numele Soarelui şi pe cele ale îngerilor solari, şi tot aşa în continuare.

În al treilea rând, peripateticii au stabilit îngeri drept ajutoare pentru orânduirea acelor lucruri care se află sub cer, şi pe care *Origene* îi numeşte *„puteri invizibile"*, pentru acele puteri care se află pe pământ şi care trebuie să fie orânduite.

Deşi sunt uneori invizibili, îngerii ne supraveghează totuşi călătoriile şi munca, fiind prezenți în bătălii, aducând succesul dorit prietenilor prin ajutor secret, căci se spune că, oricând doresc, ei pot aduce prosperitate şi provoca nenorociri.

În acelaşi fel ei distribuie aceste lucruri mai departe în mai multe ordine, unele fiind de foc, altele de apă, iar unele de aer sau de pământ, cărora le corespund cele patru feluri de îngeri potrivit celor patru puteri ale sufletelor cereşti, adică mintea, rațiunea, imaginația şi natura însuflețită, care e în continuă mişcare.

De aceea *„Ordinul de Foc"* urmează *„Mintea sufletelor cereşti"*, contribuind la contemplarea celor mai sublime lucruri, iar *„Ordinul de Aer"* urmează *„Raţiunea"*, favorizând facultatea raţională, şi separând partea sensibilă de cea vegetativă.

Prin urmare, acest ordin simbolizează *Viaţa activă*, în timp ce Ordinul de Foc, *Viaţa contemplativă*; iar Ordinul de Apă urmează *Imaginaţia*, sugerând o viaţă voluptuoasă.

„Ordinul de Pământ" urmează Natura şi favorizează *natura vegetală*.

Mai mult, peripateticii împărţeau aceşti îngeri în saturnieni sau jupiterieni, şi tot aşa în continuare în funcţie de numele stelelor şi ale cerurilor.

Alţi îngeri erau orientali, unii occidentali, meridionali sau septentrionali, nici o parte de pe acest pământ nefiind lipsită de ajutorul acestor îngeri, nu pentru că ar fi singuri acolo, ci pentru că ei stăpânesc acolo în mod special, căci ei sunt peste tot, deşi unii acţionează şi influenţează un anumit loc, iar alţii, un alt loc.

Aceste lucruri nu par să fie înţelese cu adevărat, deoarece îngerii par ar fi supuşi influenţelor stelelor, în timp ce ei au de fapt legătură cu cerul de deasupra lumii, de unde toate lucrurile sunt conduse în mod special şi căruia ar trebui să i se supună toate lucrurile.

Aşa cum îngerii le corespund anumitor stele, tot aşa ei le corespund şi locurilor şi timpurilor, nu pentru că ar fi limitaţi de timp sau loc, şi nici de corpurile prin care guvernează, ci datorită faptului că aşa a hotărât ordinul înţelepciunii.

Astfel, îngerii guvernează acele corpuri, locuri, timpuri şi stele, încât unii au fost numiţi diurni, alţii, nocturni, iar alţii, meridionali.

În acelaşi fel unii îngeri sunt numiţi îngeri de pădure, alţii de munte, alţii de câmpie sau de casă, de aici apărând denumirile de spirite ale pădurilor, spirite de ţară, satiri, prieteni apropiaţi, zânele fântânilor şi ale pădurilor, nimfele mării, naiade, driade, pieride, hamadriade, potumide, hinide, agapte, pale, pareade, dodonae, feniliae, lavernae, pareae, muze, aonide, castalide, heliconide, pegaside, meonide, phebiade, camenae, graţii, duhuri, spiriduşi etc.

Unii numesc aceşti îngeri superiori de jos, alţii semi-zei şi zeiţe.

O parte din îngeri sunt atât de familiari şi obişnuiţi cu oamenii încât sunt afectaţi de neliniştea acestora, învăţându-i pe oameni, aşa cum crede *Platon*, să îndeplinească lucruri minunate, tot aşa cum la rândul lor oamenii învaţă animalele care stau pe lângă ei, şi anume maimuţe, câinii şi elefanţii, să facă diverse lucruri peste specia lor.

Cei care au scris *„Cronicile danezilor şi norvegienilor"*, mărturisesc faptul că unele feluri de spirite, din anumite regiuni, se află sub

stăpânirea oamenilor, ba mai mult, unele sunt materiale şi muritoare, ale căror corpuri se nasc şi mor, şi cu toate acestea trăiesc totuşi destul de mult.

Aceasta este părerea egiptenilor şi a platonicienilor, şi susţinută în special de *Proclus*.

Plutarh, filosoful *Demetrius* şi *Aemilianus* retoricianul afirmă acelaşi lucru.

Despre spiritele *celui de-al treilea ordin*, platonicienii spun că există tot atâtea legiuni câte stele sunt pe cer, şi atâtea spirite în fiecare legiune câte stele conţine cerul, însă sunt alţii *(aşa cum spune Athanasius)* care cred că adevăratul număr al spiritelor bune corespunde celor nouăzeci şi nouă de părţi ale omului potrivit parabolei cu o sută de oi.

Mai sunt unii care cred că numărul corespunde celor nouă părţi ale omului potrivit parabolei cu zece capre.

Alţii presupun că numărul îngerilor este egal cu cel al oamenilor, deoarece stă scris faptul că: *„El a limitat numărul oamenilor la numărul îngerilor lui Dumnezeu"*, iar în ceea ce priveşte numărul lor s-au scris multe lucruri, însă cei mai recenţi teologi care îi urmează pe *Augustin* şi *Grigorie* sunt siguri atunci când spun că numărul îngerilor buni transcende capacitatea umană, căreia, dimpotrivă, îi corespund nenumărate spirite murdare, fiind tot atât de multe în lumea inferioară câte spirite pure sunt în cea superioară.

Unii teologi afirmă faptul că ei ştiu de aceste numere prin intermediul revelaţiilor.

Sub aceste spirite se află alte spirite, subterestre sau obscure, pe care platonicienii le numesc îngeri decăzuţi, răzbunători şi păgâni, potrivit hotărârii justiţiei divine.

Denumirea de îngeri răi şi spirite răutăcioase vine de la faptul că deseori supără şi rănesc cu voia lor.

Legiunile lor sunt mai numeroase şi se disting după numele stelelor şi ale elementelor, precum şi ale părţilor lumii, aşezând deasupra lor Împăraţi, Prinţi şi Conducători.

Printre aceştia se numără patru Împăraţi potrivit celor patru părţi ale Lumii, aceştia fiind cei mai răuvoitori, stăpânind peste ceilalţi.

Sub aceştia sunt mulţi alţi Prinţi şi Legiuni care guvernează, precum *Gorgones, Statenocte* şi Furiile, dar şi *Tisiphone*, *Alecto*, *Megoera*, şi *Cerber*.

Despre aceste feluri de spirite, Porfir spune că :

„Trăiesc într-un loc aproape de pământ, ba mai mult, chiar în pământ şi nu există vreun rău pe care să nu îndrăznească să-l facă. Aceste spirite au obiceiuri violente şi dăunătoare, şi astfel complotează foarte mult şi cauzează răutăţi violente şi neaşteptate.

Atunci când fac incursiuni, ele obişnuiesc să stea ascunse, însă uneori ele provoacă violenţe deschise, bucurându-se foarte mult de toate lucrurile făcute cu răutate şi cu dispreţ."

Ce cred teologii despre cele de mai sus

Teologii, împreună cu *Dionisie,* susţin că există trei feluri de îngeri, fiecare fel fiind împărţit în trei ordine, numite ierarhii sau coruri, pe care *Proclus* le deosebeşte prin numărul nouă.

Astfel, teologii le atribuie **1**. Ierarhiilor Superioare : *Serafimii, Heruvimii* şi *Tronurile,* ca şi cum ar fi nişte îngeri supracereşti, care contemplă ordinul providenţei divine.

Serafimii sunt aşezaţi în *Bunătatea lui Dumnezeu, Heruvimii, în Esenţa Lui,* ca formă; iar *Tronurile,* în *Înţelepciunea lui Dumnezeu.*

În **2**. *Ierarhia de mijloc* sunt aşezate: *Dominaţiile, Virtuţile* şi *Puterile,* ca şi cum ar fi nişte îngeri lumeşti, care contribuie la guvernarea lumii.

Dominaţiile poruncesc ceea ce au de făcut Virtuţile şi Puterile, Virtuţile sunt ajutoarele Cerului care uneori ajută la facerea miracolelor, iar Puterile alungă acele lucruri care pot tulbura Legea divină.

În **3**. *Ierarhia inferioară* sunt aşezate: *Principatele, Arhanghelii* şi *Îngerii,* despre ultimii *Iamblicus* spunând că sunt nişte spirite ajutătoare care coboară să aibă grijă de lucrurile inferioare.

Principatele în schimb ocrotesc lucrurile publice, pe prinţi şi magistraţi, provincii şi regate.

În *Daniel* citim :

„Dar căpetenia împărăţiei Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci şi una de zile"

Iar Iisus, fiul lui *Sirah* mărturiseşte:

„Fiecărui popor îi este dat un înger"

Şi *Moise,* în *Deuteronom,* spune :

„Când Cel prea Înalt a împărţit popoarele, El le-a pus hotare după numărul îngerilor".

Arhanghelii sunt prezenţi la îndeplinirea îndatoririlor sfinte şi îndrumă pe fiecare om în venerarea divinităţii, aducând înaintea zeilor rugăciunile şi jertfele oamenilor.

Îngerii au grijă de probleme mai mărunte, ocrotind fiecare lucru în parte.

Sunt unii dintre ei care pot da virtute celor mai mici plante şi pietre şi lucrurilor inferioare. Ei au multe în comun cu Dumnezeu, dar şi cu oamenii, şi sunt de asemenea ajutoare intermediare.

Pe lângă *Tronuri, Heruvimi* şi *Serafimi,* care sunt după Dumnezeu, pe care-l venerează fără încetare prin imnuri şi laude continue, rugându-se pentru mântuirea noastră, *Athanasius* mai vorbeşte şi despre alte ordine, pe care le grupează sub numele comun de *Oaste Cerească.*

Primul ordin se numeşte *Ordinul Doctrinal* care i-a vorbit lui *Daniel* aşa :

„Vino să-ţi arăt ce se va întâmpla cu poporul tău în zilele viitoare".

Următorul este *Ordinul Tutelar,* despre care citim în *Daniel* :

„Şi iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor"

Şi mai apoi :

„În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău".

În acest Ordin mai este şi Rapfael, care l-a purtat şi l-a înviat pe Tobit cel tânăr.

După acest ordin urmează ordinul procurator, despre care se vorbeşte în *Iov,* unde citim:

„Dacă îngerul va vorbi pentru el, Îl va ruga fierbinte pe Domnul, iar Domul va fi încântat de el".

Despre acest ordin se scrie şi în capitolul şaisprezece din *Ecclesiasticul*, spre sfârşit:

„Toate le-a făcut Dumnezeu frumoase şi la timpul lor; El a pus în inima lor şi veşnicia, dar fără ca omul să poată înţelege lucrarea pe care o face Dumnezeu, de la început până la sfârşit".

Urmează *ordinul slujitorilor*, despre care Pavel le vorbeşte iudeilor :

„Nu sunt toate spirite slujitoare trimise pentru cei care vor fi moştenitorii mântuirii?"

După acest ordin urmează *Odinul Auxiliar*, despre care citim în *Isaia* :

„Şi a ieşit îngerul Domnului şi a bătut în tabăra Asiriei o sută şi cincizeci de mii; iar dimineaţa, la sculare, toţ erau morţi".

Următorul este *Ordinul Receptor*, despre care citim în *Luca* despre cum sufletul lui *Lazăr:* „a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam".
Din aceasta trebuie să învăţăm să nu ne împrietenim cu injustul *Mamona*, dacă vrem să fim primiţi în *Tabernaclu*.

În plus, mai există şi *Ordinul Ajutătorilor,* despre care citim în Zaharia :

„Aceştia sunt cei doi fii unşi, care stau înaintea Domnului a tot Pământul".

Teologii iudei numără şi numesc aceste ordine altfel, încât *în cel mai înalt loc* se află cele pe care le numesc ùã÷ä úåéä [*Haioth Hacadosh*] şi anume, fiinţele sanctităţii, sau cele cărora Dumnezeu äéäà le-a dat darul fiinţei.
Pe următorul loc se află *Ophanim* íéðôàà adică forme sau cercuri, prin care Dumnezeu äåäé distinge Haosul.
Următorii sunt *Aralim* íéìàøà îngeri măreţi, puternici şi tari, prin care *Iehova* (*Tetragrammaton*) pronunţat *Elohim* sau *Iehova* (*Tetragrammaton*) unit cu El äåäéä dă formă materiei lichide.
În al patrulea rând sunt *Hasmalim* íéìîùä prin care El ìà Dumnezeu a dat formă corpurilor.
Al cincilea ordin este cel al Serafimilor íéôøù prin care Dumnezeu *Elohim Gibor* øáéâ íéäìà a creat *Elementele* (*Foc, Aer, Apă, Pământ*).

Al şaselea ordin este cel al *Malachimilor* íéëàìî adică al Îngerilor, prin care Dumnezeu *Eloha* äåìà, a făcut *metalele*.
Al şaptelea ordin este al *Elohimilor* íéäìà adică Îngerii prin care Dumnezeu *Jehovah Sabaoth* úåàáö äåäé a făcut *vegetaţia*.
Al optulea ordin este al *Beni Elohimilor* íéäìà éïá adică Fiii lui Dumnezeu, prin care Dumnezeu *Elohim Sabaoth* úåàáö íéäìà a creat *animalele*.
Al nouălea şi ultimul ordin este al *Heruvimilor* íéáåøë prin care *Dumnezeu Shadai* éãù a creat *omul*.
Sub aceste ordine se află ordinul *Animasticus* numit *Issim* íéùéà adică nobili, oameni puternici sau binecuvântaţi, prin care Dumnezeu *Adonai* éðãà a dăruit *profeţia*.

Despre ordinele spiritelor rele, căderea lor şi naturile lor diverse

Unele şcoli teologice împart spiritele rele în nouă trepte, contrar celor nouă ordine ale îngerilor.
Prin urmare, **1**. *prima treaptă* este cea a zeilor falşi, care uzurpă numele Domnului pentru a putea fi veneraţi ca nişte zei adevăraţi, cerând în schimb jertfe şi adoraţii, precum diavolul care i-a spus lui Iisus :

„Acestea toate (*împărăţiile lumii şi slava lor*) Ţi le voi da Ţie, dacă vei cădea înaintea mea şi Te vei închina mie", iar prinţul acestora, pe numele său Belzebut, zeu bătrân, este cel care a spus aşa: „Ridica-mă-voi în Ceruri şi mai presus de stelele Dumnezeului Celui Puternic voi aşeza tronul meu! Sui-mă-voi deasupra norilor şi asemenea cu Cel PreaÎnalt voi fi".

Următoarea treaptă este cea a **2**. *spiritelor mincinoase* de felul celui care a stat în gura profeţilor lui *Ahab*, prinţul lor fiind şarpele *Pytho*, şi de aceea *Apollo* este numit Pythius, iar femeia, *vrăjitoare*, atât cea din Samuel, cât şi cea din *Evanghelie* care îl avea pe *Pytho* în pântece.
Astfel, acest fel de diavoli îi amăgeau pe oameni prin proorociri şi preziceri, pentru a-i înşela.
3. *Al treilea ordin* este cel al *fiinţelor nedreptăţii*, numite de asemenea şi *fiinţele mâniei*, deoarece sunt creatoarele lucrurilor rele şi ale tuturor vicleniilor răutăcioase, aşa cum în Platon citim despre diavolul Theutus care învăţa jocul de cărţi şi cu zaruri, deoarece toate lucrurile păcătoase, rele şi urâte încep cu aceste jocuri.

În *Facerea*, în binecuvântările lui *Simeon* şi *Levi*, *Iacov* spune :

„fiinţele nedreptăţii sunt la locurile lor, nu lăsa sufletul meu să ajungă la sfatul lor".

Psalmistul mai numeşte aceste fiinţe şi *„fiinţele morţii"*; *Isaia*, „fiinţele furiei"; *Ieremia*, „fiinţele mâniei"; *Iezechiel*, „fiinţele distrugerii şi a omorurilor", al căror prinţ este *Belial*, fiind interpretat fără jug şi neascultător şi apostat, despre care *Pavel* către *Corinteni* spune: „Ce înţelegere are Hristos cu Belial?"

4. *Al patrulea ordin* este cel al *spiritelor răzbunătoare* al căror prinţ este *Ashmodeus*, adică cel care provoacă judecate.

5. *Al cincilea ordin* este cel al *spiritelor înşelătoare*, care imită miracolele, ajută pe scamatorii răutăcioşi şi pe vrăjitoare, şi-i seduce pe oameni prin miracolele lor, aşa cum şarpele a sedus-o pe *Eva*. Prinţul acestor spirite este Satana despre care s-a scris în Revelaţii că a sedus întreaga lume prin semne, făcând să cadă foc din cer ca să vadă oamenii şi să-i seducă prin aceste semne.

6. *Din al şaselea ordin* fac parte *puterile de aer* care se alătură fulgerelor şi tunetelor, corupând aerul şi provocând epidemii şi alte lucruri rele. Celor patru îngeri despre care se vorbeşte în Revelaţii le este dată puterea de a strica marea şi pământul, de a ţine cele patru vânturi din cele patru colţuri ale Pământului, iar prinţul lor este *Meririm*, diavolul meridian, spirit înflăcărat care urlă la sud şi despre care *Pavel,* în *Epistola către Efeseni,* spune că este prinţul puterii aerului şi *spiritul care lucrează cu copiii neascultării.*

7. *Al şaptelea ordin* este dominat de furiile care reprezintă puterile răului, ale discordiilor, războiului şi devastărilor, al căror prinţ este numit în Revelaţii, în greacă, *Apollyon*, în ebraică, *Abaddon*, adică cel care distruge şi ruinează.

8. *În al optulea ordin* se află *acuzatorii* sau *inchizitorii*, al căror prinţ este *Astaroth*, adică *cel care cercetează*.

În greacă i se spune *Diabolos*, adică *acuzator şi calomniator*, iar în Revelaţii este numit *acuzatorul fraţilor*, cel care îi acuză zi şi noapte înaintea lui Dumnezeu.

9. *Ademenitorii* şi *ispititorii* alcătuiesc ultimul ordin, câte unul din fiecare spirit fiind prezent în om şi numit prin urmare *geniul rău*.

Prinţul acestora este *Mamona*, care înseamnă invidie.

Toţi teologii susţin în mod unanim faptul că *spiritele rele* se plimbă prin această *lume inferioară*, înfuriind pe toată lumea, şi fiind numiţi prin urmare *diavoli*, despre care scrie *Augustin* în cartea întâi a întrupării cuvântului către *Ianuarius* :

„În ceea ce-i priveşte pe diavolii şi îngerii opuşi lui Venus, predica eclesiastică ne spune despre ei că există, însă nu ne spune nimic concret despre ceea ce sunt sau cum sunt".

Totuşi majoritatea teologilor împărtăşesc ideea potrivit căreia acest diavol a fost de fapt un înger, devenit apostat, şi care a convins mulţi alţi îngeri să decadă odată cu el, şi care până în ziua de azi se numesc îngeri decăzuţi.

Teologii greci nu cred că toţi aceşti îngeri sunt damnaţi şi nici că ei fac rău intenţionat, ci că de la Facerea Lumii încoace, împărţirea lucrurilor se face în acest acest fel, iar turmentarea sufletelor păcătoase revine în grija lor.

Alţi teologi spun că nu toţi îngerii au fost făcuţi răi, ci că au fost alungaţi şi expulzaţi din Rai la porunca îngerilor buni din cauza mândriei lor deşarte.

Căderea lor este confirmată nu doar de doctrinele teologilor iudei, ci şi de asirieni, arabi, egipteni, şi greci.

Pherecydes sirianul povesteşte despre căderea îngerilor şi despre *Ophis*, adică şarpele diavolesc, căpetenia oastei răzvrătitoare.

Trismegistus în *Pimander* şi *Homer* sub numele de *Ararus* cântă despre aceeaşi cădere.

Plutarh, în discursul său despre uzurpare, spune că *Empedocle* ştia o altă versiune a căderii îngerilor, în care chiar îngerii înşişi îşi mărturisesc adesea căderea, şi fiind alungaţi în valea nefericirii, cei care sunt mai aproape de noi se plimbă prin aerul obscur, alţii trăiesc în lacuri, râuri şi mări, alţii în pământ, îngrozind lucrurile pământeşti, şi năvălind asupra celor care sapă fântâni şi umblă după metale.

Aceşti diavoli fac să se crape Pământul, lovesc la baza munţilor şi-i supără nu doar pe oameni, ci şi pe celelalte fiinţe.

Unii diavoli, care se mulţumesc să râdă de oameni şi să-i amăgească decât să-i rănească, le reuşesc aceste lucruri cu oamenii obosiţi, în timp ce alţii se ridică la înălţimea unui uriaş, pentru a se face înapoi mici cât pigmeii, luând diverse forme, şi necăjind oamenii cu frici zadarnice.

Alţi diavoli sunt pricepuţi la minciuni şi blasfemii, aşa cum citim despre unul care spune în *Cartea a treia a Regilor* :

„Mă duc şi mă fac duh mincinos în gura tuturor proorocilor lui Ahab".

Însă cele mai rele duhuri sunt cele care abia aşteaptă să se opună contra celor care pleacă în călătorii, care se bucură de războaie şi de vărsare de sânge, şi care chinuie oamenii cu cele mai rele lovituri.

Despre astfel de diavoli citim în *Evanghelia după Matei: „de teama cărora oamenii nu îndrăznesc să meargă pe acel drum"*.

Mai mult, în *Sfânta Scriptură* se povesteşte despre diavolii nocturni, diurni şi meridionali, dar sunt descrise şi alte duhuri răutăcioase sub diferite nume, aşa cum în Isaia citim despre satiri, strige, sirene, berze şi bufniţe.

În *Psalmi* citim despre: *viespi, bazilisc, lei şi dragoni*, iar în *Evanghelie*, despre*: scorpioni* şi *Mamona*, despre Prinţul acestei lumi şi al Întunericului, deasupra tuturor fiind prinţul *Belzebut*, pe care *Sfânta Scriptură* îl numeşte *prinţul răutăţilor*.

Porfir spune în schimb că prinţul diavolilor este *Serapis*, numit şi *Pluto* de către greci.

Şi *Cerber*, câinele cu trei capete este unul dintre cei mai răi şi mari diavoli, deoarece este un bun cunoscător al celor trei Elemente: Aer, Apă şi Pământ.

Proserpina în schimb este prinţesa diavolilor deoarece poate face foarte multe prin aceste trei Elemente, spunând despre ea aşa :

Cu o natură întreită, eu sunt Fiica
Lucinei cea frumoasă, trimisă de Aerul de sus;
Sunt Phoebe cea de aur, şi trei capete am,
Ce multe forme iau, şi semnul întreit
Pe care-l port cu formele Pământului, al Focului şi-al Aerului,
Ţin mult la cei trei câini negri ai Pământului.

Origene spune despre diavoli că sunt nişte duhuri care acţionează după propria lor voinţă şi care au plecat din slujba Domnului împreună cu prinţul lor, Diavolul. Dacă încep să se căiască puţin câte puţin, ei iau formă omenească.

Dupa Înviere, tot prin această căinţă şi prin aceleaşi mijloace prin care au luat formă omenească, ei s-ar putea întoarce la viziunea lui

Dumnezeu, fiind eliberaţi de corpurile eterice şi aeriene, încât toţi genunchii se vor pleca în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor lucrurilor cereşti, pământeşti şi infernale, căci Dumnezeu va fi peste tot şi în toate.

Mai mult, *Sfântul Ireneus* este de acord cu sfânta *Iustina* care a spus :

„Satan nu a îndrăznit niciodată să spună blasfemii în faţa lui Dumnezeu înainte ca Domnul să se coboare pe Pământ, deoarece nu ştia încă de condamnarea sa".

Există totuşi şi mulţi diavoli care ştiu de căderea lor şi care speră pentru mântuirea lor, aşa cum este scris în *Istoria lui Paul Sihastrul,* a lui *Ieronim,* şi citită în biserică la orele canonice, şi în legenda lui *Brandan*.

Având aceste argumente, teologii susţin că rugăciunile diavolilor sunt auzite, deoarece se spune că în *Evanghelii* Hristos a auzit rugăciunile diavolilor, promiţându-le că vor intra în turma de porci.

Acelaşi lucru se spune şi în Psalmul 71 latin şi 72 iudaic, unde citim :

„înaintea lui vor îngenunchea etiopienii şi vrăjmaşii Lui ţărâna vor linge".

Textul ebraic vrea să spună că cei care trăiesc în deşert îşi vor apleca genunchii înaintea lui, iar duhurile de Aer îl vor venera, după cum spun cabaliştii, în timp ce vrăjmaşii săi, Azazel şi oastea sa, vor linge ţărâna.

Despre aceste lucruri citim şi în *Facerea* :

„Cu osteneală să te hrăneşti din el (pământ) în toate zilele vieţii tale!", iar în altă parte, profetul spune că: „ţărâna pământului este pâinea lui".

De aceea cabaliştii şi *Origene* au convingerea că mântuirea poate fi acordată chiar şi unor diavoli. (*treaba lor dar nu-i aşa !*) (NR)

Despre corpurile diavolilor

În privința corpurilor îngerilor există o mare neînțelegere între teologii din timpurile mai recente şi filosofi.

Toma d'Aquino spune că nici un înger nu are existență materială, nici chiar îngerii răi, deşi iau uneori forma unui corp, doar pentru a-l abandona din nou.

Dionisie afirmă şi el în *Nume divine* faptul că îngerii sunt imateriali, însă *Augustin* în *Facerea* spune că îngerii sunt ființe eterice şi înflăcărate, şi deoarece au natura corpurilor eterice, ei nu se pot descompune prin moarte, căci în ei predomină elementul care este mai activ şi nu cel pasiv.

La începutul facerii lor, toți îngerii aveau corpuri eterice deoarece erau formați din partea cea mai pură şi superioară a aerului, fiind mult mai potriviți să acționeze decât să sufere.

După Facere, acele corpuri au rămas în îngerii buni, dar după căderea îngerilor, acestea s-au transformat în îngeri răi, într-un aer mai dens, încât să se poată chinui în foc.

Mai mult, *Magnus Basilius* şi *Sfântul Grigorie de Nazianz* atribuie corpuri nu doar diavolilor, ci şi îngerilor puri, precum anumite duhuri firave, eterice şi pure.

Apuleius crede că nici un fel de îngeri nu au corpuri, căci în cartea lui Socrate despre demoni, acesta spune că există un fel de duhuri mai favorabile, care fiind întotdeauna eliberate de limitele materiale, pot fi chemate prin anumite rugăciuni.

În schimb, *Psellus* platonicianul şi *Christianus* sunt de părere că natura duhurilor nu este lipsită de corp, însă corpurile îngerilor şi ale diavolilor sunt totuşi diferite.

Corpurile îngerilor sunt fără materie în timp ce corpurile diavolilor sunt într-o oarecare măsură materiale, precum umbrele, şi supuse senzațiilor, încât atunci când sunt lovite, simt durere, iar când sunt aruncate în foc, devin cenuşă, fapt ce se petrecea după câte se spune în Tuscia.

Deşi este vorba de un corp spiritual, acesta este totuşi sensibil şi suferă atunci când e lovit.

„Dacă este tăiat în bucăți, se reface la loc precum aerul şi apa deşi între timp suferă foarte mult, şi de aceea corpurile diavolilor se tem de lama sabiei sau a oricărei alte arme."

Astfel, în *Vergiliu, Sybil* îi spune aşa lui *Eneas* :

„Mergi pe drumul tău şi scoate-ți sabia."

Şi *Servius* îi spune lui *Eneas* că ar fi trebuit să-şi sfințească sabia.

La rândul său *Orfeu* descrie felurile corpurilor cereşti, căci există într-adevăr nişte corpuri, care nu numai că rezistă focului, dar nici nu simt durere, şi cărora *Orfeu* le zice demoni de foc şi cereşti.

Un alt fel de corpuri sunt cele care conțin Foc şi Apă, fiind numite aşadar eterice şi aeriene, iar dacă li se adaugă vreun lucru de Apă, dau naştere unui alt fel de corpuri, numite apoase, care pot fi văzute uneori.

Dacă acestui corp i se adaugă vreun lucru de Pământ, dar nu prea greu totuşi, atunci apar demonii pământeşti, mult mai remarcabili şi sensibili.

Corpurile celor mai mari demoni se hrănesc cu cel mai pur element eteric şi nu se pripesc să fie văzuți de cineva, decât dacă sunt trimişi de la Dumnezeu.

Fiind făcuți din nişte fire atât de strălucitoare şi mici, ei îşi trimit razele către privirea noastră prin finețe, reflectându-se prin splendoare şi amăgind prin subtilitate.

Calcidius spune că demonii eterici şi aerieni sunt numiți astfel nu pentru că ar conține atât de mult Foc (Spirit) corpurile lor încât să fie remarcabile şi nici atât Pământ încât soliditatea lor să reziste atingerii, ci pentru că sunt compuşi din senitătea cerului şi umezeala aerului, care s-au adunat în nişte suprafețe indisolubile.

Ceilalți demoni nu sunt nici vizibili, nici invizibili, iar atunci când se fac remarcați se schimbă în diverse figuri, luând asupra lor forma umbrelor, ale imaginilor sleite, atrăg murdăria unui corp ordinar, şi au multe lucruri în comun cu pădurea, pe care anticii o numeau *spiritul rău*.

Datorită afinității corpurilor cu Elementele Pământ şi Apă, ele sunt de asemenea cuprinse de plăceri şi pofte lumeşti, iar dintre astfel de demoni fac parte *spiriduşii, incubii şi sucubii.*

Mareus e de părere că despre nici un demon nu se poate spune că este de gen masculin sau feminin, deoarece diferența între sexe este atribuită compuşilor, iar corpurile demonilor sunt simple, şi nici unul nu se poate transforma în forma dorită după voia sa.

Corpurile de Foc şi de Aer pot lua cu uşurință forma concepută de imaginație, însă demonii subtereştri şi întunecați, din cauza naturii lor încadrată de un corp gros şi inactiv, nu pot lua o diversitate de forme, aşa cum pot ceilalți demoni.

Demonii de Apă şi cei care trăiesc pe suprafețele umede ale pământului sunt în mare parte de gen feminin, datorită umezelii

Elementului, iar dintre aceştia fac parte zânele râurilor şi nimfele pădurilor.

Demonii care trăiesc în locuri uscate, şi având prin urmare corpuri mai uscate, iau forma oamenilor, aşa cum sunt *satirii* sau *onoscelii* cu picioare de măgar, *faunii* şi *incubii*, care de multe ori au pofte trupeşti şi fac învoială cu femeile ca să doarmă cu ele.

Francezii vorbesc şi ei despre nişte demoni numiţi *dusii*, care ispiteau tot timpul pentru a-şi astâmpăra astfel de pofte.

Despre necazurile cauzate de spiritele rele şi ocrotirea datorată spiritelor bune

Părerea unanimă a teologilor este că duhurile rele sunt de o aşa natură încât îi urăsc atât pe Dumnezeu, cât şi pe oameni.

Prin urmare, Providenţa divină a trimis asupra noastră mai multe spirite pure cărora le-am fost încredinţaţi pentru a fi pentru noi ca nişte păstori sau stăpâni şi să ne ajute zilnic ca să alungăm duhurile rele, să le stăpânim şi înfrânăm, ca să nu ne mai necăjească aşa cum vor ele.

În *Tobiat* citim despre *Rapfael* care l-a prins pe demonul *Asmodeus* şi l-a înlănţuit în sălbăticia *Egiptului de Sus*.

Tot despre aceste spirite pure vorbeşte şi *Hesiod* care spune că sunt 30.000 de duhuri nemuritoare ale lui *Jupiter* care trăiesc pe Pământ drept păzitorii oamenilor muritori, şi care pentru a vedea mai bine dreptatea şi faptele pline de milostivenie, s-au înveşmântat în aer ca să meargă oriunde doresc ei pe Pământ.

Dacă spiritele bune nu ar avea grijă de noi nici un prinţ şi nici un suveran nu ar fi în siguranţă, nici o femeie nu ar mai fi neprihănită, nici un om din valea necunoaşterii nu ar mai ajunge la sfârşitul dat de Dumnezeu.

Aşa cum printre spiritele bune există un păzitor şi un protector pentru fiecare, ajutând sufletul omului să fie bun, tot aşa dintre duhurile rele este trimis un vrăjmaş care să fie stăpân peste trup şi dorinţe, însă spiritul bun luptă pentru noi ca să ne ocrotească de vrăjmaş şi de dorinţele trupului.

Omul în schimb se află la mijloc între aceste lupte, fiind lăsat să aleagă cu care parte să ţină.

Prin urmare, nu putem acuza îngerii dacă nu aduc popoarele care le sunt încredinţate la cunoaşterea lui Dumnezeu adevărat şi a adevăratei pietăţi, îngăduindu-le să cadă în greşeli şi veneraţii pervertite, ci trebuie

să dăm vina pe cei care au ales de bună voie să se abată de la calea cea bună şi să se alăture duhurilor greşelilor, ţinând partea diavolului.

Trebuie ştiut faptul că stă în puterea omului de a se alătura cui vrea şi să înfrângă pe cine vrea, astfel că dacă omul este biruit de diavol, este făcut slujitorul acestuia, iar dacă diavolul este biruit, atunci nu se mai poate lupta cu un alt om, precum viespea care şi-a pierdut acul.

De aceeaşi părere este şi *Origene,* în cartea sa *Periarchon,* încheind cu ideea că sfinţii care luptă împotriva duhurilor rele, biruindu-le, micşorează oastea lor, iar duhul care a fost învins nu mai poate face niciodată rău.

Astfel, fiecărui om îi este dat un duh bun şi unul rău, fiecare căutând uniunea cu spiritul nostru, străduindu-se să-l ademenească către partea sa şi să fie amestecat cu el, percum apa cu vinul.

Prin fapte bune, duhurile bune ne transformă într-adevăr în îngeri, unindu-se cu noi, aşa cum se spune despre *Ioan Botezătorul* în *Maleahi* :

„Iată Eu trimit îngerul Meu înaintea feţei Tale, care va pregăti calea Ta."

Cel care se alătură lui Dumnezeu devine astfel unul cu spiritul Lui.

Şi duhul rău prin faptele noastre rele caută să ne atragă la el şi să se unească cu noi, aşa cum spune Iisus despre *Iuda* :

„Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? Şi totuşi unul din voi este un drac".

La fel spune şi *Hermes* :

„Atunci când un duh are putere asupra sufletului omului, el împrăştie sămânţa intenţiei proprii, încât atunci când un astfel de suflet este semănat cu sămânţă şi plin de furie, el produce lucruri minunate, orice fel de duh ar fi el.

Atunci când un duh bun are putere asupra unui suflet sfânt, acesta se înalţă la lumina Înţelepciunii, însă atunci când un duh rău intră într-un suflet rău, îl face pe om să fure, să omoare şi să aibă pofte trupeşti."

După cum spune *Iamblicus*:

„Duhurile bune purifică sufletele în cel mai desăvârşit mod, iar altele acordă şi alte lucruri bune, precum sănătate trupului, virtute şi siguranţă, sufletului."

În acelaşi timp aceste spirite iau de la noi ceea ce este supus morţii, preţuiesc căldura, făcând-o mai de folos vieţii, şi luminează întotdeauna mintea.

Dacă este vorba însă de mai mulţi păzitori ai omului sau numai de unul singur, teologii se contrazic între ei, însă se crede că ar fi mai mulţi deoarece profetul spune :

„El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta".

Hierome spune că această afirmaţie este valabilă pentru toţi oamenii, aşa cum este pentru Hristos.

Aşadar, toţi oamenii sunt guvernaţi de ajutorul diverşilor îngeri, iar cei care sunt demni de ei pot fi aduşi la orice treaptă a virtuţii, meritelor şi demnităţii; dimpotrivă, cei care nu sunt demni de ei sunt împinşi în jos, atât de duhurile rele, cât şi de cele bune, până la cea mai joasă treaptă a suferinţei, potrivit faptelor rele pe care le-au făcut.

Cei care sunt atribuiţi îngerilor sublimi sunt preferaţi înaintea altor oameni, căci îngerii care au grijă de ei, îi înalţă, şi îi supun pe alţii printr-o anumită putere ocultă, care deşi nu poate fi percepută de nimeni, totuşi cel care este supus simte un jug al puterii de care nu poate scăpa, ba mai mult, se teme de acea putere pe care o respectă şi pe care îngerii superiori o fac să cadă asupra lucrurilor superioare pentru a le putea înfricoşa pe cele inferioare prin teroare.

La acest lucru se referea *Homer* când vorbea despre muzele zămislite de *Jupiter* şi care îi ajutau întotdeauna pe regii zămisliţi de *Jupiter*, fiind tovarăşele lor de nedespărţit prin care ei deveneau venerabili şi măreţi.

La fel citim şi despre *M. Antonius* şi despre prietenia sa cu *Octavus Augustus*, care obişnuiau să se joace tot timpul împreună, iar când *Augustus* s-a întors victorios de la război, un oarecare magician l-a sfătuit aşa pe *Antonius* :

„O, Antonius, ce ai să te faci cu acel tânăr? O să-l eviţi, o să-l ocoleşti, căci deşi tu eşti mai în vârstă ca el, mai priceput, dintr-o familie mai bună, şi ai îndurat războaiele mai multor împăraţi,

totuşi spiritul tău se teme mult de spiritul acestui tânăr, şi soarta ta o face mai frumoasă pe a lui. Dacă nu-l vei ocoli, atunci e mai bine să te apleci în faţa lui".

Prinţul nu este precum ceilalţi oameni, şi cum ar putea ceilalţi să se teamă de el şi să i se închine, dacă nu ar fi cuprinşi de o teroare divină care să-i îngrozească şi să-i facă să-şi coboare ochii pentru a-l putea venera aşa cum se cuvine unui prinţ?

De aceea trebuie să ne străduim să fim preferaţi înaintea altora prin purificarea sufletelor noastre, prin urmarea lucrurilor sublime şi prin alegerea momentelor şi sezoanelor favorabile, pentru a putea fi încredinţaţi unor îngeri mai sublimi şi mai puternici care să aibă grijă de noi.

Despre ascultarea unui geniu potrivit şi despre căutarea naturii acestuia

Aşa cum fiecărei regiuni din cer îi corespunde o anumită stea şi imagine cerească ce le influenţează pe altele, tot aşa regiunile supracereşti au o anumită inteligenţă aşezată deasupra lor pe care o ocrotesc prin intermediul altor spirite ajutătoare infinite care fac parte din acelaşi ordin, toate fiind numite Fiii lui *Elohim Sabaoth* úåààö íéäìà éðá, adică fiii oştirilor lui Dumnezeu.

Astfel, de câte ori Cel Prea Înalt plănuieşte războaie, măceluri, ruinarea împărăţiilor sau ascultarea oamenilor de cei inferiori, aşadar când toate acestea urmează să se abată asupra Pământului, în ceruri are loc un conflict al spiritelor, aşa cum este scris în *Isaia* :

„Şi în ziua aceea Domnul va cerceta cu asprime, acolo sus, Oştirea cea de sus, şi pe Pământ, pe regii Pământului".

Despre luptele între spirite şi puteri citim de asemenea în *Daniel*, şi anume despre regii perşilor, grecilor, sau cel al poporului lui *Israel*.

Homer a scris şi el despre conflictele dintre spirite în cântarea sa :

Mare murmur a fost la Curtea de Sus
Când zeii toţi au hotărât război:

Când Phoebus cu Neptun s-a luptat,
Pallas lui Marte, Zeul războiului, i s-a împotrivit,
Diana i-a ținut piept
Iunonei, iar Latona a încercat
Pe Mercur să-l omoare ...

Deşi în fiecare regiune a cerului sunt spirite de tot felul, totuşi cele mai puternice sunt cele care fac parte din acelaşi *Ordin* cu puterea aceleaişi regiuni.

Astfel, în regiunea solară, *spiritele solare* sunt mai puternice, iar în regiunea lunară, *cele lunare*, şi tot aşa mai departe.

De aceea diferitele evenimente ale acțiunilor noastre ne urmează în diverse locuri şi provincii, fiind mai favorabile într-un anumit loc mai mult decât în altul, adică acolo unde duhul demonului primeşte mai multă putere, sau unde primim noi un demon mai puternic al aceluiaşi ordin.

Astfel, *oamenii solari*, dacă vor călători spre o regiune sau provincie solară, vor avea mai mult noroc acolo, deoarece acolo vor avea mai multă putere şi duhuri conducătoare favorabile, datorită cărora vor fi duşi dincolo de orice aşteptare şi putere, spre evenimente fericite.

„Prin urmare, alegerea locului, a regiunii sau a timpului unde va locui cineva sau pe care-l va frecventa, va determina o viață fericită, în funcție de natura şi instinctul propriului duh. Uneori, schimarea numelui duce la aceleaşi lucruri, căci proprietățile numelor fiind semnificative lucrurilor însele, arată condițiile formelor lor ca într-o oglindă.

De aceea de multe ori lucrurile se schimbă atunci când se schimbă şi numele, şi tot de aceea nu fără motiv se povesteşte în scrierile sfinte despre Dumnezeu care, binecuvântându-i pe *Avram* şi *Iacov*, le-a schimbat numele în *Avraam* şi *Israel*."

Vechii filosofi ne învață cum să recunoaştem natura duhului în fiecare om, prin stele, prin influxul şi aspectele lor, însă învățăturile fiind atât de multe şi diferite unele de altele, este greu să înțelegem misterele cerurilor după orientarea lor.

Porfir, de exemplu, caută natura duhului în stele, care sunt *Doamnele Horoscopului*, în timp ce *Maternus* caută în planete sau casele Lunii, mai précis în casa Lunii de la naşterea omului.

Caldeenii cercetează şi ei natura duhului, fie în Soare, fie în Lună.

Alții, şi mulți iudei cred că *duhul* (spiritul) trebuie căutat prin colțurile cerului sau în tot cerul.

Mai sunt şi unii care caută duhul bun în *a unsprezecea casă*, numindu-l aşadar, *demon bun*, iar alții caută duhul rău în *a şasea casă*, numindu-l prin urmare *demon rău*.

Dat fiind faptul că această cercetare este destul de laborioasă şi de ocultă, este mai uşor să căutăm natura duhului în noi, prin observarea acelor lucruri pe care ni le dictează instinctul natural şi pentru care avem înclinație din pruncie datorita cerurilor, sau a acelor lucruri sugerate nouă de către mintea şi sufletul eliberate de grijile zadarnice şi afecțiunile sinistre, toate impedimentele fiind astfel înlăturate.

Fără îndoială că toate aceste convingeri sunt cele ale duhului care ne este dat fiecăruia din naştere, care ne guvernează şi ne convinge să tindem spre ceea ce tinde şi *steaua noastră*.

Despre păzitorul întreit al omului, din care fiecare ia naştere

Fiecare om are un duh bun întreit drept păzitor sau ocrotitor, primul fiind atribuit sfințeniei, al doilea, naşterii, şi al treilea, profesiei (*călăuza şi cei doi ghizi*) (NR).

Potrivit doctrinei egiptenilor, Duhului Sfânt, universal, deasupra Naturii, îi corespunde sufletului rațional, şi nu vine de la stele sau planete, ci de la o cauză supranaturală, de la însuşi Dumnezeu, Stăpânul Duhurilor.

Acest duh îndrumă viața sufletului, pune întotdeauna gânduri bune în minte, este tot timpul activ ca să ne lumineze, deşi nu ne dăm seama întotdeauna de asta.

Atunci când suntem însă purificați şi trăim în pace, putem să percepem duhul care ne ajută zilnic să ajungem la perfecțiunea sacră, ca şi cum acesta ar vorbi cu noi prin vocea sa, după ce mai înainte a fost tăcut.

De asemenea, prin ajutorul acestor îngeri putem evita caracterul malefic al sorții, care este venerat de noi cu cinste şi sfințenie, aşa cum făcea şi *Socrate*.

Pitagoreicii cred că putem fi foarte mult ajutați de aceste duhuri prin vise, semne, prin alungarea lucrurilor rele şi dobândirea cu grijă a lucrurilor bune, şi de aceea obişnuiau să se roage la *Jupiter* să-i păzească de cel rău sau să le arate prin ce duh se fac toate astea.

Duhul naşterii, numit şi geniu, coboară din caracterul lumii şi circuitele stelelor care sunt puternice la naşterea persoanei respective.

De aceea unii cred că, atunci când sufletul coboară în trup, el alege în mod natural din corul duhurilor pe unul care să-l păzească şi care să aibă dorinţa de a păzi.

Deoarece duhul este executorul şi păzitorul vieţii, el ajută corpul şi are grijă de el, fiind legat de acesta, şi în acelaşi timp ajută omul în îndatoririle sale, cu care a fost împuternicit de corpurile cereşti la naştere.

Astfel, cei care au primit un geniu favorabil la naştere, devin în consecinţă virtuoşi în lucrările lor, eficienţi, puternici şi prosperi, şi din acest motiv, se spune despre filosofi că sunt norocoşi sau născuţi cu noroc.

Duhul profesiunii este dat de stelele cărora li se supune omul care face profesiuni şi pe care sufletul îl doreşte în secret atunci când începe să facă alegeri şi să ia asupra sa dispoziţiile.

Când duhul se schimbă, se schimbă şi profesiunea, iar în funcţie de demnitatea profesiunii noastre, există duhuri excelente şi sublime ale profesiunii noastre, care au grijă în mod repetat de omul care şi-a găsit astfel un păzitor al profesiunii, pe măsură ce trece de la o virtute la alte.

Atunci când o profesiune corespunde cu natura noastră, alături de noi este prezent în funcţie de geniul nostru şi duhul profesiunii, care ne face viaţa mai liniştită, mai fericită şi prosperă; în schimb, atunci când avem o profesiune neasemănătoare sau contrară geniului nostru, viaţa noastră devine mai grea şi tulburată de puteri care nu se înţeleg unele cu altele.

Astfel, se pare că unii oameni au mai mult câştig într-o ştiinţă sau artă, în timp scurt şi cu puţin efort, în timp ce alţii lucrează din greu, depun mult efort, dar în van, şi deşi nici o ştiinţă şi nici o artă sau virtute nu este de condamnat, pentru a avea totuşi o viaţă prosperă şi să-ţi îndeplineşti îndatoririle cu bine, trebuie în primul rând să-ţi cunoşti duhul bun şi ce lucruri bune ţi-au fost promise prin hotărârea cerească de Dumnezeu, cel care împarte toate acestea fiecăruia după plac, şi care ţi-a prezis că vei cunoaşte virtutea la care te va ridica Prea Înaltul, aşa cum l-a făcut pe *Avraam* să se remarce prin dreptate şi clemenţă, pe *Isac*, prin frică, pe *Iacov*, prin putere, pe *Moise*, prin simplitate şi minuni, pe *Iosua*, prin apă, pe *Finias*, prin curaj, pe *David*, prin credinţă şi victorie, pe *Solomon*, prin cunoaştere şi faimă, pe *Petru*, prin credinţă, pe *Ioan*, prin milostivenie, pe *Iacov*, prin devotament, pe *Toma*, prin precauţie, pe *Maria Magdalena*, prin contemplare, pe *Marta*, prin servitute.

Prin urmare, dă-ţi osteneala să ajungi la înălţimea virtuţii pe care o consideri tu că o ai, ca să poţi să te remarci prin una, căci nu se poate prin mai multe.

În rest, străduieşte-te să fii cât poţi de bun, pentru că dacă supraveghetorii tăi şi credinţa îţi vor fi favorabili, atunci vei cunoaşte un progres dublu al naturii şi profesiunii tale, însă dacă ele nu-ţi vor fi favorabile, urmează-le pe cele mai bune, căci la un moment dat vei observa mai bine o ocrotire a profesiunii tale minunate şi a naturii.

Despre limba îngerilor, vorbirea lor între ei şi cu noi

Deoarece îngerii şi demonii sunt spirite pure, nu putem şti cu certitudine dacă vorbesc sau dacă îşi folosesc limba între ei sau pentru a comunica cu noi, însă Pavel spune la un moment dat :

„Dacă voi vorbi cu limba oamenilor sau a îngerilor".

Dar care este limba sau vorbirea lor, nimeni nu ştie cu adevărat.

Mulţi cred că dacă spiritele folosesc vreun idiom, atunci este vorba de limba ebraică, căci ea a fost prima dintre limbi şi a venit din Cer, existând înaintea amestecării limbilor în *Babilon,* şi prin care a fost dată Legea Lui Dumnezeu Tatăl.

Iar prin *Evanghelia* propovăduită de Iisus Hristos, multe alte profeţii au fost transmise profeţilor, îndeosebi prin Sfântul Duh.

În ciuda faptului că toate limbile suferă schimbări şi coruperi, limba ebraică e singura care continuă fără să fie afectată în vreun fel.

Mai mult, dovada care susţine această afirmaţie este că deşi fiecare demon şi inteligenţă folosesc limba popoarelor în mijlocul cărora trăiesc, ei nu pot totuşi să o înţeleagă şi nici nu vorbesc în vreun alt idiom în afară de cel ebraic.

Cum vorbesc însă îngerii nu ni se dezvăluie, aşa cum nici îngerii nu ni se arată. Însă pentru ca noi să putem vorbi avem nevoie de limbă, la fel de necesară ca şi obrajii, cerul gurii, buzele, dinţii, gâtul, plămânii, arterele, muşchii pieptului, care se mişcă datorită sufletului.

Dacă cineva vorbeşte la distanţă cu altcineva, cel dintâi trebuie să vorbească mai tare, iar atunci când e nevoie, trebuie să şoptească la ureche.

Dacă cel care vorbeşte s-ar uni cu cel care aude, nu ar mai fi nevoie decât de o respiraţie uşoară care ar aluneca în urechea ascultătorului fără nici un zgomot, aşa cum este imaginea pentru ochi sau oglindă.

Astfel, sufletele care părăsesc trupul, precum îngerii şi demonii, vorbesc, iar ceea ce spune omul cu o voce sensibilă, la fel spun şi ei, insuflându-i acestuia concepţia vorbirii într-un mod mai bun decât dacă ar fi să se exprime cu voce tare.

Platonicienii spun că *Socrate* şi-a văzut demonul prin simţ, dar nu prin simţul corpului, ci prin cel al corpului eteric ascuns în simţul corpului.

De aceea *Avicena* crede că îngerii puteau fi văzuţi şi auziţi de profeţi.

Oricare ar fi virtutea acelui lucru prin care un spirit face cunoscut altuia ceea ce gândeşte, *Sfântul Apostol Pavel* o numeşte limba îngerilor.

Totuşi, uneori îngerii vorbesc cu voce tare, aşa cum au vorbit cei care au anunţat Înălţarea Domnului :

„Bărbaţi galileeni, de ce staţi şi vă uitaţi spre cer?"

Şi în Vechiul Testament îngerii vorbeau cu diverşi părinţi, dar numai atunci când luau formă omenească. Însă prin ce simţuri acei îngeri şi demoni ne aud invocaţiile şi rugăciunile şi ne văd ceremoniile, ne este complet necunoscut.

Demonii au totuşi corpuri spirituale sensibile prin natură, astfel încât ating, văd, aud, fără vreun alt ajutor şi fără ca nimic altceva să fie vreun obstacol pentru ei.

Cu toate astea ei nu percep lumea aşa cum o percem noi prin diferite organe, ci aşa cum bureţii îşi însuşesc apa, tot aşa şi ei percep lucrurile sensibile cu corpul lor, sau prin alte mijloace necunoscute nouă, deoarece nu toate animalele sunt înzestrate cu organe de simţ, multe dintre ele nu au urechi, şi cu toate astea percep sunete într-un fel pe care nu-l ştim.

Despre numele spiritelor şi impunerea lor variată; despre spiritele care se află deasupra stelelor, semnelor Zodiacale, colţurilor Cerului şi a Elementelor

Multe şi diferite sunt numele spiritelor bune şi rele, însă numele lor adevărate, precum cele ale stelelor, sunt ştiute numai de Dumnezeu,

care numără multitudinea de stele, spunându-le pe nume, astfel încât nici un nume nu ne este dezvăluit decât prin revelaţie divină, iar foarte puţine apar în scrierile sacre.

Învăţaţii iudei cred că *Adam* a fost cel care a dat nume îngerilor, căci este scris :

„Domnul Dumnezeu, Care făcuse din pământ toate fiarele câmpului şi toate păsările cerului, le-a adus la *Adam*, ca să vadă cum le va numi; aşa ca toate fiinţele vii să se numească precum le va numi *Adam*".

De aceea învăţaţii *Kabbalei* şi magicienii cred că stă în puterea omului sa dea nume spiritelor, însă numai omul care este vrednic şi ridicat la virtutea sau la autoritatea sfântă prin darul divin.

Deoarece numele care exprimă natura divinităţii sau întreaga virtute a esenţelor angelice nu poate fi făcut de vocea omului, majoritatea numelor vin de la îndatoririle pe care le au lucrurile, simbolizând astfel un efect sau o anumită servitudine cerută de corul spiritelor, încât numele, nu altele decât împărtăşaniile şi jertfele aduse lui Dumnezeu, dobândesc eficienţa şi virtutea de a atrage substanţa spirituală de sus sau de jos pentru a avea efectul dorit.

Am văzut chiar scris pe un pergament imaculat numele şi pecetea unui spirit în ora Lunii, care după ce a fost dat să fie mâncat de o broască, fiind şoptite în acest timp nişte cuvinte, la scurt timp după ce broasca a intrat în apă, a început să plouă abundent.

L-am văzut de asemenea pe acelaşi om scriind pe pergament numele unui alt spirit cu pecetea corespunzătoare în ora lui Marte, care după ce a rostit nişte cuvinte şi i l-a dat unei ciori care şi-a luat zborul, la scurt timp a început să se adune nori groşi, să fulgere şi să tune în partea de cer spre care a zburat cioara.

Numele spiritelor nu sunt scrise în vreo limbă necunoscută, şi nici nu înseamnă altceva decât îndatoririle spiritelor, aşa cum este în cazul numelor îngerilor *Raziel, Gabriel, Mihail, Rapfael, Haniel*, care înseamnă *Viziunea lui Dumnezeu, Virtutea lui Dumnezeu, Puterea lui Dumnezeu, Vindecătorul lui Dumnezeu, Gloria lui Dumnezeu.*

În acelaşi fel sunt şi numele îngerilor răi care se referă la atribuţiile lor, şi anume *jucătorul, înşelătorul, visătorul, păcătosul* cu trupul şi aşa mai departe.

Astfel primim şi de la vechii părinţi ai iudeilor numele îngerilor care stăpânesc peste planete şi semne zodiacale: peste Saturn este *Zaphiel*

(Oriphiel NN); peste *Jupiter, Zadkiel*; peste *Marte, Samael*; peste *Soare, Rapfael*; peste *Venus, Haniel*; peste *Mercur, Mihail*; peste *Lună, Gabriel.*

Acestea sunt cele şapte spirite care stau întotdeauna înaintea feţei lui Dumnezeu, cărora le sunt încredinţate orânduirea împărăţiilor cereşti şi pământeşti, care se află sub Lună.

Aşa cum spun teologii mai curioşi, aceste spirite guvernează toate lucrurile printr-o anumită schimbare de ore, zile şi ani, la fel cum ne învaţă astrologii despre planetele asupra cărora guvernează.

Aşadar, *Hermes Mercurius Trismegistus* le spune acestor spirite cei *şapte Guvernatori ai lumii*, care prin intermediul cerului, răspândesc influenţele tuturor stelelor şi Semnelor Zodiacale asupra acelor lucruri inferioare.

Sunt unii care atribuie aceste spirite stelelor, dându-le nume oarecum diferite, spunând, de exemplu, că peste Saturn este o inteligenţă numită *Oriphiel*, peste *Jupiter*, *Zachariel*; peste Marte, *Samael*; peste Soare, *Mihail*; peste Venus, *Anael*; peste Mercur, *Rapfael*; peste Lună, *Gabriel.*

Fiecare din aceste inteligenţe guvernează lumea 354 de ani şi patru luni.

Guvernarea începe cu inteligenţa lui Saturn, şi apoi continuă în ordine cu inteligenţele: *Venus, Jupiter, Mercur, Marte*, ale Lunii şi Soarelui, după care guvernarea revine la inteligenţa lui Saturn.

Abbas Tritemius i-a scris lui *Maximilian Caesar* un tratat special privind aceste lucruri, pe care cine-l va citi cu atenţie, poate trage multe învăţăminte despre vremurile viitoare.

Peste cele douăsprezece Semne Zodiacale sunt următoarele spirite: peste Berbec, *Malchidael*; peste Taur, *Asmodel*; peste Gemeni, *Ambriel*; peste Rac, *Muriel*; peste Leu, *Verchiel*; peste Fecioară, *Hamaliel*; peste Balanţă, *Zuriel*; peste Scorpion, *Barchiel*; peste Săgetător, *Advachiel*; peste Capricorn, *Hanael*; peste Vărsător, *Cambiel*; peste Peşti, *Barchiel.*

La aceste spirite care stăpânesc peste planete şi peste Semnele Zodiacului face referire şi *Ioan*, în *Revelaţii*, unde vorbeşte despre primele la început, iar despre cele şapte spirite care se află în prezenţa tronului lui Dumenezeu şi care stăpânesc cele şapte planete, vorbeşte în ultima parte a cărţii, unde descrie oraşul ceresc, la fiecare din cele douăsprezece porţi aflându-se doisprezece îngeri.

Mai sunt de asemenea şi alţi doisprezece îngeri care guvernează în cele douăzeci şi opt de case ale Lunii, şi ale căror nume sunt următoarele: *Geniel, Enediel, Amixiel, Azariel, Gabiel, Dirachiel, Seheliel, Amnediel, Barbiel, Ardefiel, Neciel, Abdizuel, Jazeriel, Ergediel,*

Ataliel, Azeruel, Adriel, Egibiel, Amutiel, Uriel, Bethnael, Geliel, Requiel, Abrinael, Aziel, Tagriel, Alheniel, Amnixiel.

Mai există şi patru prinţi ai îngerilor care stăpânesc peste cele patru vânturi şi peste cele patru colţuri ale lumii, şi anume: *Mihail*, peste vântul de est; *Rapfael*, peste cel de vest; *Gabriel*, peste cel de nord; *Nariel*, numit de unii *Uriel*, peste cel de sud.

Elementelor le sunt atribuite următorii îngeri, şi anume: Aerului, îngerul *Heruvim*; Apei, *Tharsis*; Pământului, *Ariel*; Focului, îngerul *Serafim*, şi potrivit lui *Philon*, *Nataniel.*

Fiecare din aceste spirite este un mare prinţ, cu mare putere şi libertate în stăpânirea planetelor şi a semnelor, în timpuri, ani, luni, zile şi ore, în Elemente şi părţi ale Lumii şi vânturi, şi fiecare conduce mai multe legiuni.

Aceleaşi lucruri sunt valabile şi pentru spiritele rele: sunt patru prinţi care stăpânesc peste ceilalţi, potrivit celor patru colţuri ale Lumii, şi ale căror nume sunt următoarele: *Urieus*, împărat peste Est; *Amaymon*, peste Sud; *Paymon*, peste Vest; *Egin*, peste Nord, şi care sunt mai potrivit numiţi de teologii iudei astfel: *Samuel, Azazel, Azael, Mahazuel*, sub care sunt alţii, care sunt prinţi ai legiunilor şi conducători.

Mai sunt de asemenea nenumăraţi alţi demoni cu îndatoriri specifice.

Mai mult, teologii greci recunosc şase demoni pe care unii îi numesc Telchines, iar alţii, *Alastores*, şi care nu făceau nici un rău oamenilor, ci luau apă din râul Styx cu mâna, ca să ude pământul, după care urmau calamităţile, epidemiile şi timpuri de foamete. Se spune că aceşti demoni sunt *Acteus, Megalezius, Ormenus, Lycus, Nicon, Mimon.*

Cel care doreşte să afle cu exacticate diferitele nume, îndatoriri, locuri şi timpuri ale îngerilor şi demonilor, să citească în *„Cartea despre temple”* a rabinului Simon.

Aici dar şi în alte cărţi, precum în *„Cartea despre lumini”*, în *„Tratatul despre măreţia staturii”* şi în *„Tratatul despre temple”* a rabinului *Ishmael*, şi în toate comentariile făcute la cartea sa de început, se găsesc multe lucruri scrise cu privire la tot ceea ce am prezentat mai sus.

Despre cum învăţaţii Kabbalei iudaice extrag numele sfinte ale îngerilor din scrierile sacre, despre cei şaptezeci şi doi de îngeri care poartă numele Lui Dumnezeu, despre tabelele Ziruph şi combinarea literelor şi numerelor

În afară de numele menţionate în capitolul precedent, mai sunt şi ale nume sfinte ale spiritelor bune şi rele, de o şi mai mare eficienţă decât primele, şi pe care învăţaţii Kabbalei iudaice le extrag din scrierile sfinte, potrivit artei pe care o predau cu privire la ele.

Astfel, numele lui Dumnezeu sunt scoase din anumite locuri, iar regula generală este următoarea: dacă este ceva legat de esenţa divină exprimat în Scripturi, atunci de acolo trebuie luat numele lui Dumnezeu, însă dacă în Scriptură numele lui Dumnezeu este la vedere, trebuie aflat ce se ascunde sub acel nume.

Aşadar, dacă în vreun loc din Scriptură se vorbeşte despre lucrarea unui spirit bun sau rău, atunci de acolo trebuie luat numele acelui înger bun sau rău.

Dacă nu se va încalca această regulă neschimbătoare, atunci vom observa că de la spiritele bune primim numele spiritelor bune, iar de la cele rele, numele spiritelor rele, însă nu trebuie să confundăm negrul cu albul, ziua cu noapte, şi nici lumina cu întunericul, aşa cum se spune clar în aceste versuri din Psalmul 34 latin, şi Psalmul 35 iudaic :

„Să fie ca praful în faţa vântului şi îngerul Domnului să-i necăjească. Să fie calea lor întuneric şi alunecare şi îngerul Domnului să-i prigonească."

äåø äåãé êàìàîå çåø éðôì õåîë åéäé
íôãø äéäé êàìîå úå÷ì÷ìçå êùç íëøã éäé

Din acest Psalm sunt extrase numele îngerilor ìàåéî, şi ìàøéî *Mirael*, care fac parte din ordinul războinicilor.

Mai departe, din versul :

„Şezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale"

Din psalmul 109 iudaic şi 108 latin este extras numele spiritului rău *Schii* éòéù, care înseamnă un *spirit care face o lucrare de tortură*.

Într-un pasaj din *Exod* sunt trei versuri, fiecare fiind scris cu şaptezeci şi două de litere, care încep astfel: primul *Vajisa* òñéå, al doilea, *Vajabo* àáéå, iar al treilea, *Vajot* èéå, şi care formează un singur vers, adică primul şi al treilea de la stânga spre dreapta, iar de la mijloc, în ordine inversă, de la dreapta la stânga.

Fiecare din cele trei litere sunt subordonate una alteia, alcătuind un singur nume; şi sunt şaptezeci şi două de numere, pe care iudeii le numesc *Schemhamphorae*, şi la care dacă se adaugă numele divin *El* ìà sau *Jah* äé, formându-se şaptezeci şi două de nume trisilabice ale îngerilor, fiecare din ele purtând marele nume al lui Dumnezeu, aşa cum este scris :

„Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, Fii cu ochii în patru înaintea Lui şi ascultă glasul Lui; să nu te împotriveşti Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El".

Aceştia sunt cei care stăpânesc asupra celor două *cvinte* cereşti şi asupra tot atâtor popoare şi limbi şi legături ale corpului omenesc, şi care colaborează cu cei şaptezeci şi doi de bătrâni ai Sinagogii şi tot atâţia discipoli ai lui Hristos. Numele lor, potrivit extragerii cabaliştilor, sunt înscrise în tabelul următor, aşa cum am prezentat mai devreme.

În afara versurilor de mai sus şi care sunt extrase din tabelul lui Ziruph şi din tabelele de înlocuire, mai sunt şi alte feluri de a face cuvântul *Schemhamphorae,* ca de exemplu atunci când cele trei versuri sunt scrise în ordine dreaptă, unul după altul, de la dreapta la stânga.

Deoarece tabelele conţin toate numele divine şi angelice, le vom prezenta aşadar în acest capitol.

Cei şaptezeci şi doi de îngeri care poartă numele lui Dumnezeu, *Schemhamphorae*

Mebahiah	äé	ä	á	î	Aniel	ìà	é	ð	à	Leuuiah	äé	å	å	ì	Vehuiah	äé	å	ä	å
Poiel	ìà	é	ò	ô	Haamiah	äé	î	ò	ä	Pahaliah	äé	ì	ä	ô	Ieliel	ìà	é	ì	é
Nemamiah	äé	î	î	ð	Rehael	ìà	ò	ä	ø	Nelchael	ìà	ç	ì	ð	Sitael	ìà	è	é	ñ
Ieialel	ìà	ì	é	é	Ieiazel	ìà	æ	é	é	Ieiaiel	ìà	é	é	é	Elemiah	äé	î	ì	ò
Harahel	ìà	ä	ø	ä	Hahahel	ìà	ä	ä	ä	Melahel	ìà	ä	ì	î	Mahasiah	äé	ù	ä	î
Mizrael	ìà	ø	ö	î	Michael	ìà	ç	é	î	Hahuiah	äé	å	ä	ä	Lelahel	ìà	ä	ì	ì
Umabel	ìà	á	î	å	Vevaliah	äé	ì	å	å	Nithhaiah	äé	ä	ú	ð	Achaiah	äé	à	ç	à
Iahhel	ìà	ä	ä	é	Ielahiah	äé	ä	ì	é	Haaiah	äé	à	à	ä	Cahethel	ìà	ú	ä	ë
Annauel	ìà	å	ð	ò	Sealiah	äé	ì	à	ñ	Ierathel	ìà	ú	ø	é	Haziel	ìà	é	æ	ä
Mehekiel	ìà	÷	ä	î	Ariel	ìà	é	ø	ò	Seehiah	äé	ä	à	ù	Aladiah	äé	ã	ì	à
Damabiah	äé	á	î	ã	Asaliah	äé	ì	ù	ò	Reiiel	ìà	é	é	ø	Lauiah	äé	å	à	ì
Meniel	ìà	é	ð	î	Mihael	ìà	ä	é	î	Omael	ìà	î	å	à	Hahaiah	äé	ò	ä	ä
Eiael	ìà	ò	é	à	Vehuel	ìà	å	ä	å	Lecabel	ìà	á	ë	ì	Ieiazel	ìà	æ	é	é
Habuiah	äé	å	á	ä	Daniel	ìà	é	ð	ã	Vasariah	äé	ø	ù	å	Mebahel	ìà	ä	á	î
Roehel	ìà	ä	à	ø	Hahasiah	äé	ù	ä	ä	Iehuiah	äé	å	ä	é	Hariel	ìà	é	ø	ä
Iibamiah	äé	î	á	é	Imamiah	äé	î	î	ò	Lehahiah	äé	ä	ä	ì	Hakamiah	äé	î	÷	ä
Haiaiel	ìà	é	é	ä	Nanael	ìà	à	ð	ð	Chavakiah	äé	÷	å	ç	Leviah	äé	å	à	ì
Mumiah	äé	î	å	î	Nithael	ìà	ú	é	ð	Monadel	ìà	ã	ð	î	Caliel	ìà	é	ì	ë

Tabelul înlocuirilor în ordine dreaptă

ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã	â	á	à
à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã	â	á
á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã	â
â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã
ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä
ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ	å
å	ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ
æ	å	ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç
ç	æ	å	ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è
è	ç	æ	å	ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é
é	è	ç	æ	å	ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë
ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì
ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î
î	ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð
ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ
ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô	ò
ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö	ô
ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷	ö
ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø	÷

÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã	â	á	à	ú	ù	ø
ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã	â	á	à	ú	ù
ù	ø	÷	ö	ô	ò	ñ	ð	î	ì	ë	é	è	ç	æ	å	ä	ã	â	á	à	ú

Tabelul înlocuirilor în ordine inversă

à	á	â	ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú
ú	à	á	â	ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù
ù	ú	à	á	â	ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø
ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷
÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö
ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô
ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò
ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ
ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð
ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì	î
î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì
ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë
ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä	å	æ	ç	è	é
é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä	å	æ	ç	è
è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä	å	æ	ç
ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä	å	æ
æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä	å
å	æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã	ä
ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â	ã
ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á	â
â	ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à	á
á	â	ã	ä	å	æ	ç	è	é	ë	ì	î	ð	ñ	ò	ô	ö	÷	ø	ù	ú	à

Despre aflarea numelor spiritelor și a Geniului în funcție de dispunerea corpurilor crerești

Vechii magicieni ne învață arta descoperirii numelor spiritelor prin dispunerea cerului, așa cum este armonia cerească propusă pentru a face o imagine sau un inel sau orice altă lucrare sub o anumită constelație.

Dacă vei afla spiritul conducător al acelei lucrări, în timp ce figura cerului este înălțată, aruncă patru litere în numărul și ordinea lor din gradul ascendentului, potrivit succesiunii semnelor care cu fiecare grad umplu întregul cerc al cerului.

Literele care cad în acele locuri ale stelelor din care se așteaptă ajutor și care sunt numerotate și ordonate potrivit numărului și puterilor acelor stele, alcătuiesc numele unui spirit bun, însă dacă se face același lucru de la începutul unui grad ce cade asupra progresului semnelor Zodiacale, spiritul care rezultă va fi rău.

Prin această artă, unii învățați iudei și caldeeni ne spun că natura și numele oricărui geniu poate fi aflat; astfel, dacă se cunoaște ora nașterii, iar gradul ascendentului și cele patru colțuri ale cerului se coegalează, atunci trebuie să se ia seama la planeta care avea cele mai multe demnități peste celelalte în cele patru colțuri ale cerului pe care arabii le numesc *Almutez*, și tot așa mai departe, în al doilea rând fiind cea care are numărul demnităților mai aproape de prima, continuând în aceeași ordine cu următoarele, care obțin orice demnitate în colțurile mai sus menționate.

Dacă veți urma această ordine, veți cunoaște adevăratul loc și grad al spiritului din cer, începând cu gradul ascendentului care trece prin fiecare grad, potrivit ordinii semnelor pentru a arunca douăzeci și două din literele ebraice.

Literele care vor cădea în locurile stelelor deja menționate, marcate și dispuse potrivit ordinii aflate mai sus în stele și unite cum se cuvine după regulile limbii ebraice, alcătuiesc numele geniului căruia îi este subnumit, potrivit regulii, numele monosilabice ale atotputerniciei divine, adică *El* sau *Iah*.

Dacă aruncarea literelor se face dintr-un unghi căzător, împotriva succesiunii semnelor, iar dacă literele care vor cădea în Nadir, în punctul opus al stelelor, și dacă se vor uni după ordinea despre care am vorbit, ele vor alcătui numele geniului rău.

Caldeenii procedează altfel, căci ei nu iau în considerare Almutez-ul colțurilor cerurilor, ci Almutez-ul casei a unsprezecea, în care fac toate lucrurile care s-au spus. Ei descoperă astfel numele geniului rău din Almutez-ul unghiului casei a douăsprezecea, pe care îl numesc spiritul rău și pe care îl aruncă din gradul căzător, care este opus progresului semnelor.

Arabii, unii evrei și mulți alții află numele geniului prin intermediul locurilor celor cinci Hylegiani, făcând întotdeauna proiecții de la începutul semnului Berbecului, iar dacă literele sunt descoperite potrivit ordinii Hylegianilor, reduse la o ordine știută și unite, alcătuiesc numele unui geniu bun.

Numele geniului rău este extras din locurile Hylegiane opuse, proiecția fiind făcută de la ultimul grad al Peștilor opus ordinii semnelor zodiacale.

Sunt unii magicieni care nu iau în considerare locurile Hylegiane, ci locurile Almutez peste cele cinci Hylegiane, făcând proiecția dintr-un Horoscop ca mai înainte.

Aceste nume fiind distribuite după numărul proporționat al stelelor, despărțite sau unite, cu litere modificate, deși necunoscute în vorbire, totuși semnificative, trebuie să mărturisim mai mult din necesitate că într-o lucrare se pot face mai multe prin secretul filosofiei principale decât aflarea numelor semnificative, în timp ce mintea, uimită de oscuritatea lor și fiind ferm convinsă că există ceva divin sub ea, pronunță cu respect spre gloria lui Dumnezeu aceste cuvinte și nume, care deși nu sunt neînțelese, îl fac pe cel care le pronunță să fie cuprins de afecțiunea spirituală a milostiveniei.

Despre arta de a calcula asemenea nume prin tradiția cabaliștilor

Mai există o artă a acestor nume care se numește *Arta calculatorie* și care se face cu ajutorul următoarelor tabele, introducând niște nume sacre, divine sau angelice în coloana literelor descrescătoare, luând acele litere care se găsesc în unghiurile comune sub stelele și semnele lor, care fiind reduse la ordin, se alcătuiește numele unui spirit bun din natura acelei stele sau acelui semn sub care a fost introdus numele.

Dacă se va introduce numele în coloana literelor crescătoare și se iau unghiurile comune de deasupra stelelor, iar semnele sunt marcate pe linia de jos, atunci se alcătuiește numele unui spirit rău.

Acestea sunt numele spiritelor bune și rele din orice ordin sau cer ajutător, care se multiplică după această metodă în nouă nume ale tot atâtor ordine, la fel ca atunci când prin introducerea unui nume, se

extrage un altul, al unui spirit aparținând unui ordin superior, bun sau rău.

Începutul acestui calcul depinde totuşi de numele lui Dumnezeu, căci fiecare cuvânt are o virtute aparte în magie, aşa cum depinde de Cuvântul lui Dumnezeu, fiind încadrat de acesta.

Prin urmare trebuie să ştim că fiecare nume angelic purcede din primul nume al lui Dumnezeu. Astfel, se spune că îngerii poartă numele lui Dumnezeu, căci aşa cum stă scris: *„Numele Meu e în El”.*

Pentru ca numele îngerilor buni să poată fi distinse de numele îngerilor răi, se obişnuieşte ca uneori să se adauge numele omnipotenței divine, precum El, On, Jah sau Jod şi să fie pronunțat împreună cu ea.

Deoarece Jah este numele dărniciei, iar El, numele divinității, prin urmare cele două nume sunt date numai îngerilor.

Pentru că numele El are sensul de putere şi virtute, este aşadar adăugat nu doar spiritelor bune, ci şi celor rele, deoarece fără virtutea lui El, a lui Dumnezeu, spiritele rele nu pot nici exista şi nici nu pot face nimic.

Trebuie să ştim că îngerii comuni ai aceleiaşi stele sau ai aceluiaşi semn se iau în considerare dacă nu se face introducerea sub un nume amestecat, aşa cum sunt numele geniilor sau alae acelora despre care am vorbit în capitolul precedent şi care sunt făcute din dispunerea cerului, potrivit armoniei diferitelor stele.

De câte ori se introduc aceste nume în tabel, de atâtea ori se ia în considerare unghiul comun de sub steaua sau semnul celui care se introduce.

Sunt unii care măresc aceste tabele, căci ei cred că dacă se face o introducere cu numele unei stele, a unei îndatoriri sau efect dorit, atunci numele demonului care are acea îndatorire sau efect, fie că este bun sau rău, poate fi extras.

Despre acelaşi lucru vorbesc şi cei care introduc numele propriu al cuiva şi care cred că pot extrage numele geniilor de sub steaua care pare să fie deasupra acelei persoane, dându-şi seama prin fizionomie, pasiunile sau înclinațiile minții, prin profesiune şi soartă, dacă acea persoană e marțiană, saturniană, solară sau de natura altei stele.

Deşi acest fel de nume primare nu au deloc sau au foarte puțină putere prin semnificația lor, totuşi astfel de nume extrase şi cele derivate din ele, au o eficiență la fel de mare ca şi razele Soarelui adunate într-un pahar gol şi care ard cu putere chiar dacă Soarele nu e deloc puternic.

În acele tabele sub stele şi semne există o ordine a literelor asemănătoare cu cea a astrologilor, a zecilor, unsprezecilor, doisprezecilor.

Despre această artă a calculului pe care a aplicat-o caracterelor divine, *Alfonsus Cyprius* a scris : *„Eu ştiu în plus”.*

Deoarece literele tuturor limbilor au numărul lor, ordinea şi figura originalului celest şi divin, vă spun că acest calcul privind numele spiritelor să se facă numai cu litere ebraice, dar şi cu cele caldeene, arabe, egiptene, greceşti, latine şi altele, tabelele fiind făcute corespunzător după imitarea celor principale.

Mulți nu sunt de acord cu acest lucru căci reiese din acestea că oameni cu o natură şi soartă diferită deseori, datorită asemănării de nume, dobândesc geniul aceluiaşi nume.

Trebuie să ştim aşadar că nu e absurd dacă un demon se separă de un suflet şi acelaşi demon stăpâneşte în acelaşi timp peste mai multe suflete.

În plus, aşa cum se întâmplă de multe ori ca diferiți oameni să aibă acelaşi nume, la fel şi spiritele diverselor îndatoriri şi naturi pot fi însemnate printr-un singur nume, printr-o singură şi aceeaşi pecete sau caracter, şi totuşi în mod diferit, la fel cum şarpele în reprezintă uneori pe Hristos, iar alteori pe diavol.

Astfel, aceleaşi nume şi aceleaşi peceți pot fi atribuite uneori ordinului unui demon bun, iar alteori, unuia rău. În ultimul rând, intenția fervență a celui care face invocația, prin care intelectul nostru se uneşte cu inteligențele separate, face ca noi să avem câteodată un anumit spirit ajutător, alteori, un altul, dar cu acelaşi nume şi servil nouă.

Tabelul cu calcularea numelor spiritelor bune şi rele, sub guvernarea celor şapte planete şi sub ordinul celor douăsprezece semne Zodiacale războinice (figura 12)

Despre cum uneori numele spiritelor sunt luate din acele lucruri peste care se află

În afară de numele despre care am vorbit deja mai există un fel de nume date spiritelor de la acele lucruri peste care guvernează, ca şi cum numele ar fi împrumutate de la stele, oameni, locuri, timpuri sau alte lucruri asemănătoare, numele divin fiind adăugat la sfârşit, în felul următor: spiritul lui Saturn se numeşte *Sabathiel;* spiritul lui Jupiter, *Zadekiel;* cel al lui Marte, *Madimiel;* spiritul Soarelui, *Semeliel sau Semeschia*; spiritul lui Venus, *Nogahel;* spiritul lui Mercur, *Cochabiah sau Cochabiel;* spiritul Lunii, *Jareahel* sau *Levanael.*

În acelaşi fel sunt numite şi spiritele care guvernează semnele Zodiacale, astfel, începând cu Berbecul: *Teletiel, Suriel, Tomimiel, Sattamiel, Ariel, Betuliel, Masniel, Acrabiel, Cheseтiel, Gediel, Deliel, Dagymiel.*

Numele latine sunt următoarele: *Ariel, Tauriel, Geminiel, Cancriel, Leoniel, Virginiel, Libriel, Scorpiel, Sagittariel, Capriel, Aquariel, Pisciel.*

Numele care derivă de la planete sunt următoarele: *Saturniel, Ioviel, Martiel, Soliah, Veneriel, Mercuriel, Lunael* sau *Lunaiah.*

Deoarece toate spiritele, atât bune cât şi rele, caută o uniune cu omul, pe care într-un fel o obţin, citim astfel că unii oameni sunt numiţi zei, îngeri sau diavoli.

Aşadar, numele celor care sunt înzestraţi cu o excelenţă singulară sau virtute, sau cu vreo răutate disperată, au părăsit această viaţă şi au dobândit un loc printre numele demonilor buni şi răi care sunt recunoscute printre ei, dacă ne gândim că sufletele acelor oameni sau genii bune sau rele sunt pline de însemnătate.

În *Ezdra* citim că numele *Arhanghelului Ieremiel* derivă de la numele profetului Ieremia.

Numele *Arhanghelului Zachariel* vine de la Zaharia, Uriel, de la profetul Uriah pe care l-a omorât Ioachim.

În acelaşi fel, numele *Samuel, Ezekiel, Daniel,* erau atât numele îngerilor cât şi ale profeţilor.

Phaniel este numele unui înger, dar şi locul în care *Iacov* s-a luptat toată noaptea.

Ariel este numele îngerului, acelaşi cu Leul Lui Dumnezeu.

Uneori acest nume mai reprezintă numele unui demon rău sau oraşul cu numele *Ariopolis*, unde era venerat idolul *Ariel.*

În scrierile sacre citim de asemenea că multe dintre numele demonilor răi derivau de la numele oamenilor răi sau de la lăcaşurile

acestora, aşa cum numele *Astaroth,* cel al unui demon rău, a fost la început numele oraşului lui *Og*, regele Vasanului, unde trăiau uriaşi.

Numele *Astaroth* a fost inițial şi numele oraşului *Amorrhei; Raphaim*, o vale, iar *Ieramiel*, ținutul *Allophyli*; acestea mai erau de asemenea şi numele demonilor răi, aşa cum *Remma* reprezenta statuia idolului celor din *Damasc; Chamos,* idolul moabiților; *Melchim,* al celor din *Amontae; Bel,* al babilonienilor; *Adramelekh,* al asirienilor, *Dagon,* al celor din *Allophyli.*

Şi *Philo* vorbeşte despre cele şapte statui aurite pe care amoreii le numeau nimfele sfinte şi care atunci când erau invocate le arătau acestora lucrările lor în orice oră. Cele şapte statui aveau nume de femei, mai precis numele nevestelor celor şapte oameni răi, pe care le-au sfințit după potop: *Chanaan, Phut, Selath, Nebroth, Abirion, Elath, Desuat.*

Pe aceste statui se puneau pietre prețioase, sculptate si sfintite, iar despre o statuie se spunea că avea puterea de a reda vederea orbilor.

Pietrele nu luau foc niciodată iar cărțile erau sfințite cu pietre astfel încât să nu ardă vreodată, să nu poată fi tăiate cu fierul şi nici distruse de apă, până când îngerul Domnului nu le va lua şi le va îngropa pe fundul mării.

Mai mult, se ştie că numele regilor *Nimbroth, Chodorlaomor, Balach, Amalech,* au aparținut ordinului spiritelor rele.

De asemenea şi uriaşii au diverse nume de diavoli, după numele comun *Enakim* íé÷ðò deoarece ei nu amintesc de imaginea lui Dumnezeu, adică nu au primit splendoarea intelectului spiritual, şi din această cauză s-au înmulțit înşelătoriile şi păcatele.

De aceea rabinul *Moise* spune că ei nu erau recunoscuți ca făcând parte din specia omenească, ci din cea a fiarelor şi a diavolilor, cu excepția faptului că aveau formă de om :

„Aşa, spune el, erau fiii lui Adam, predecesorii lui *Seth* şi *Abel,* şi de aceea înțelepții iudei spun că Adam i-a zămislit pe *Tochot* úåëåú, adică pe diavoli. Însă mai apoi a găsit bunăvoință în ochii lui Dumnezeu, căci l-a făcut pe *Seth* după imaginea şi asemănarea Sa, adică, după imaginea lui Dumnezeu a obținut perfecțiunea umană pe care nu o avea şi care nu face parte din specia umană din cauza viciilor care reprezintă cauza tuturor relelor şi a răutăților."

Porfir spune că :

„părerea magicienilor este că toate sufletele rele se transformă în natură diavolească şi devin la fel de dăunătoare ca ea".

La acelaşi lucru se referă şi Hristos când spune despre *Iuda Iscarioteanul* :

„Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? Şi totuşi unul din voi este un drac".

Prin urmare, din cauza sufletelor oamenilor care devin diavoleşti, diavolii se numesc *„adventivi"*.

Aşadar, oamenii răi şi diavolii au aceleaşi nume, fie că se numesc suflete, fie genii rele, care şi-au însuşit numele oamenilor răi, ca şi cum ar fi persoanele lor. Şi *Behemoth* şi *Leviathan* sunt nume de animale şi diavoli.

Prin aceste exemple, cel care e curios va putea afla numele spiritelor atât bune cât şi rele.

Despre caracterele şi pecețile spiritelor

Vom vorbi acum despre caracterele şi pecețile spiritelor. Caracterele nu sunt altceva decât nişte litere şi scrieri ce nu pot fi înțelese şi care păstrează secretele zeilor şi ale numelor spiritelor datorită folosirii şi citirii lor de către oamenii profani.

Anticii numesc aceste caractere *hieroglife* sau litere sacre deoarece sunt închinate numai zeilor. Se spune că este păcat să se scrie misterele zeilor cu acele caractere cu care sunt scrise lucrurile profane şi vulgare.

De aceea spune *Porfir* că anticii ascundeau în mod voit pe Dumnezeu şi virtuțile divine prin figuri sensibile şi prin lucruri vizibile, care sugerau totuşi lucruri invizibile, fiind de asemenea dispuşi să arate marile mistere prin litere sacre şi să le explice prin anumite figuri simbolice, aşa cum închinau toate lucrurile rotunde lumii, Soarelui şi Lunii, speranței şi soartei; cercul îl închinau cerului, iar o parte a cercului, Lunii.

Piramidele şi obeliscurile erau închinate focului şi zeilor din *Olimp*; cilindrul, Soarelui şi Pământului; curtea omului, generării şi Iunonei, căreia îi mai era închinată şi figura geometrică triunghiulară datorită sexului feminin.

Aşadar, acest tip de caractere mai are şi o altă rădăcină în afară de plăcerea şi autoritatea Creatorului, adică a aceluia care a primit puterea de a stabili şi sfinţi acest fel de litere, aşa cum sunt numeroşi prelaţi printre diverse popoare şi secte ale religiilor, ale căror constituiri nu au venit la noi deoarece puţine şi izolate au fost literele transmise de creatori.

Astfel de caractere sunt însemnările lui *Pietro d'Abano*, dezvăluite de *Honorius* din *Teba*, şi ale căror figuri sunt cele de mai jos şi care au legătură cu alfabetul nostru.

Un alt fel de a face caractere, arătat de cabalişti

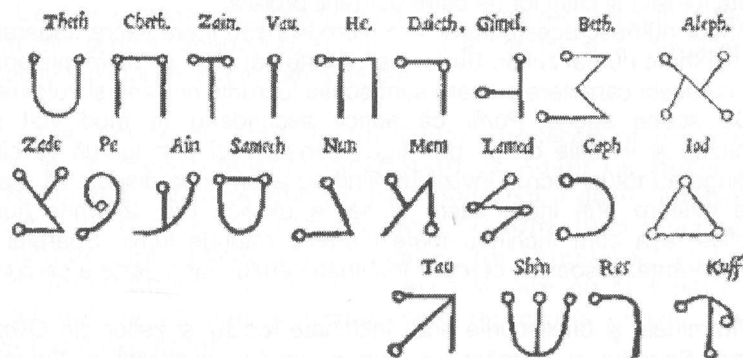
Iudeii au diferite feluri de caractere, printre care se regăseşte şi cel mai vechi scris pe care îl foloseau *Moise* şi profeţii, şi a cărui formă nu a fost dezvăluită nimănui în mod nechibzuit.

Literele care sunt folosite şi până în ziua de azi au fost create de *Ezdra*.

Printre aceste caractere mai este unul numit *celest*, deoarece este aşezat şi reprezentat printre stele, la fel cum astrologii fac imagini ale semnelor zodiacale din trăsăturile stelelor.

În afară de acestea, mai sunt şi alte scrisuri precum cel numit *Malachim* sau *Melachim*, adică îngeri sau prinţi.

Un alt fel de scris numit *„cel care trece prin apă"*, are caracterele şi figurile reprezentate mai jos.

Dintre toate lucrurile despre care am vorbit pâna acum reiese faptul că sufletele mai îndrăgesc totuşi corpul pe care îl părăsesc după moarte,

precum sufletele acelor corpuri care nu au avut parte de o înmormântare cum se cuvine, sau cele care au părăsit corpul printr-o moarte violentă, şi care mai umblă încă după trupurile lor într-o stare de spirit agitată şi umedă, ca şi cum ar fi atrase de ceva care are o legătură cu ele.

Dacă se ştie prin ce mijloace au fost sufletele unite cu trupurile în trecut, atunci ele pot fi chemate înapoi cu uşurinţă şi atrase prin vapori, licori şi savori, anumite lumini artificiale, cântece, sunete şi alte lucruri asemănătoare, care mişcă armonia spirituală şi imaginativă a corpului.

Nici invocaţiile sacre şi alte lucruri care aparţin religiei nu trebuie neglijate datorită părţii corpului raţional, care este deasupra naturii.

Astfel, se spune despre o vrăjitoare că *„l-a invocat pe Samuel"*, iar despre vrăjitoarea din Thessala, din opera lui Lucan, *„că a făcut ca hoitul unui om să umble"*.

Mai citim de asemenea şi în operele poeţilor şi a celor care povestesc astfel de lucruri, că sufletele morţilor nu pot fi chemate fără sânge şi hoit, însă umbrele lor pot fi atrase cu uşurinţă de fumizările acestora.

Se mai folosesc de asemenea şi ouă, lapte şi miere, ulei, vin, apă, făină, ca şi cum s-ar face un leac numai bun pentru a învia corpurile, aşa cum putem citi în *Homer*, unde *Circe* l-a învăţat despre multe astfel de lucruri.

Aceste lucruri se fac totuşi doar în acele locuri pe care astfel de suflete le cunosc foarte bine, fie datorită unei afinităţi cu ele, căci le atrage corpul mort, fie datorită unui sentiment imprimat în viaţă, atrăgând sufletul spre anumite locuri, sau fie din cauza unei naturi diavoleşti a acelui loc, şi prin urmare, foarte potrivit pentru pedepsirea sau purificarea sufletelor.

Astfel de locuri sunt cel mai bine cunoscute prin întâlnirea viziunilor şi incursiunilor nocturne şi a fantasmelor.

Unele locuri sunt suficient cunoscute prin ele, precum sunt locurile de execuţie şi de înmormântare, sau unde au au avut loc măceluri recente, sau unde trupurile celor omorâţi şi băgaţi în pământ de puţini ani nu au fost împărtăşite şi nici înmormântate cum se cuvine.

Expiaţia şi exorcizarea oricărui loc, precum şi sfânta înmormântare făcută trupurilor aşa cum se cuvine împiedică deseori sufletele să se scoale şi le ţin departe de locurile de judecată.

De aici vine numele de necromanţie, deoarece are legătură cu trupurile celor morţi, şi dă răspunsuri prin fantome şi apariţii ale morţilor, prin spirite subterestre, atrăgându-le în hoiturile celor morţi, prin anumite farmece diavoleşti şi invocaţii infernale, precum şi prin jertfe mortale şi adoraţii răutăcioase.

Citim astfel în *Lucan* despre vrăjitoarea *Erichthone* care scula morții și care i-a prezis lui *Sextus Pompei* toate evenimentele războiului farsalian.

În *Phigalia* mai era de asemenea orașul *Arcadia*, unde anumiți magicieni și cei mai instruiți preoți sculau sufletele morților prin ritualuri sacre.

Și în Sfintele Scripturi este scris despre o femeie vrăjitoare care a trezit sufletul lui *Samuel*.

Sufletele sfinților îșiiubesc foarte mult trupul și chiar aud rugăciunile mai bine în locurile în care sunt păstrate rămășițele lor.

Sunt două feluri de necromanție.

Prima se numește chiar *necromanție* și se ocupă cu scularea morților și care nu poate fi făcută fără sânge.

Al doilea fel se numește *sciamanție* și are legătură numai cu trezirea umbrelor celor morți.

În concluzie, ambele feluri de necromanție lucrează cu trupurile celor morți, cu oasele și membrele lor și cu tot ceea ce le aparține, căci în toate aceste lucruri există o putere spirituală apropiată de ele.

Prin urmare, ele pot atrage cu ușurință spiritele rele deoarece se aseamănă și au proprietăți similare lor.

Necromantul primește astfel putere și cu ajutorul lor poate face multe cu lucrurile omenești și terestre, poate aprinde pofte nelegiuite, poate provoca vise, boli, ură și alte asemenea pasiuni, transmițându-i acestuia puterea sufletelor, care umblă în corpurile morților și care sunt legate de spiritele umede și tulburi.

Astfel, necromantul poate face aceleași lucruri rele pe care le fac spiritele rele.

Deoarece sufletele impure și rele sunt scoase afară din corpurile oamenilor neîmpărtășiți și neînmormântați cum se cuvine, ele stau pe lângă hoiturile de care sunt atrase, iar vrăjitoarele se folosesc de ele pentru a-și putea îndeplini vrăjitoriile lor, ademenind aceste suflete nefericite prin îngemănarea cu corpul lor sau luând o parte a corpului și atrăgându-le prin farmecele lor diavolești, invocâdu-le prin hoiturile împrăștiate pe câmpuri deschise, prin umbrele rătăcitoare a celor care trebuie înmormântați și prin fantomele trimise înapoi de *Acheron* și de cei din iad, pe care moartea i-a aruncat acolo.

Cel care va reuși să pună la loc sufletele în corpuri, trebuie să știe de la început care este adevărata natură a sufletului din care a plecat, cu câte și cât de mari grade ale perfecțiunii este completat, de ce inteligență este întărit, prin ce mijloace este răspândit în corp, de ce fel de armonie va fi cuprins, ce legătură are cu Dumnezeu, cu inteligențele, cu cerurile,

Elementele și cu toate celelalte lucruri făcute după chipul și asemănarea sa.

În concluzie, influențele prin care un corp poate fi legat pentru sculares morților presupun toate aceste lucruri care aparțin nu oamenilor ci numai lui Dumnezeu, căruia îi vor fi transmise toate acestea, așa cum *Elishai* l-a sculat pe fiul lui *Shunamite*, iar *Hercule* pe *Alcestis*, care a trăit mult timp după aceea.

Și despre Apollonius din Tyana se spune că a înviat o tânără fată.

Trebuie însemnat faptul că se întâmplă uneori oamenilor ca spiritul lor însuflețitor să se retragă în ei, încât par morți, lipsiți de simțuri, deși natura intelectuală rămâne unită cu trupul, având aceeași formă, deși puterea de însuflețire nu s-a răspândit ci a rămas retrasă în uniunea cu natura intelectuală.

Astfel, deși oamenii pot părea morți cu adevărat, căci moartea e de fapt lipsa unui spirit însuflețitor, sufletul nu este separat cu adevărat de trup, deoarece el poate fi trezit iar și iar.

Așadar, prin aceste lucruri se pot face multe miracole care au fost văzute într-adevăr printre arieni și iudei în timpurile de demult.

Despre numărul lor, *Platon* vorbește în a zecea carte intitulată *„Republica”*, și anume *Phereus* din Pamphilia a zăcut zece zile printre cei morți pe câmpul de luptă, după care a fost luat și pus pe foc timp de două zile, înviind mai apoi și povestind multe lucruri minunate pe care le-a văzut în timpul morții sale.

Despre astfel de lucruri am vorbit în parte în prima carte, și vom mai aminti atunci când vom atinge subiectul oracolelor, care apar în timpul incantării, extazului și a agoniei oamenilor muribunzi.

Despre puterea sufletului omenesc în minte, rațiune și imaginație

Sufletul omului este alcătuit din minte, rațiune și imaginație. Mintea iluminează rațiunea, iar rațiunea trece în imaginație și toate fac parte dintr-un singur suflet.

Dacă rațiunea nu este luminată de minte, ea nu este eliberată de greșeală, însă mintea nu luminează rațiunea dacă ea nu este luminată de Dumnezeu, adică de Prima Lumină, deoarece prima lumină este în Dumnezeu care depășește cu mult orice înțelegere și de aceea nu poate fi numită *lumină inteligibilă*.

Atunci când lumina pătrunde în minte, ea devine intelectuală şi poate fi înţeleasă, iar când lumina pătrunde în raţiune cu ajutorul minţii, ea devine raţională şi nu doar înţeleasă, ci şi judecată.

Dacă lumina pătrunde în imaginaţia sufletului cu ajutorul raţiunii, ea devine nu doar meditativă, ci şi posibil de imaginat, deşi nu are formă materială.

Dăcă din acest loc trece în vehicolul celest al sufletului, ea devine mai întâi materială, deşi nu este pe deplin vizibilă până nu trece în corpul elemental, fie simplu, fie aerian sau compus, în care lumina poate fi văzută cu ochiul liber.

Acordând atenţie acestui proces al luminii, filosofii caldeeni atribuie o putere extraordinară minţii noastre, datorită faptului că ea este puternic fixată asupra lui Dumnezeu, mintea poate fi umplută cu putere divină, şi fiind astfel plină de lumina ale cărei raze se răspândec prin toate mediile, până în corpul cel mai grosier, întunecat, greoi şi muritor, pe care-l poate înzestra cu abundenţa luminii, făcându-l asemenea stelelor, la fel de strălucitor.

Datorită multitudinii razelor sale şi a luminozităţii înălţate, aşa cum paiul este ridicat de foc, mintea poate purta corpul la fel ca şi spiritul spre locuri îndepărtate.

Citim astfel despre *Filip* în *Faptele Apostolilor* care, după ce a botezat un eunuc în India, cel din urmă a fost găsit în *Azot*.

Lucruri asemănătoare citim şi despre *Habacuc* în *Daniel*, iar alţii care au trecut prin uşile închise, au scăpat şi de păzitori şi de întemniţare, aşa cum aflăm despre apostolul Petru şi exorcistul Petru.

Nu trebuie să ne mirăm de aceste lucruri căci mulţi oameni melancolici renumiţi au fost văzuţi mergând în somn şi trecând prin locuri imposibil de trecut şi chiar ajungând în locuri inaccesibile, făcând lucrurile pe care le fac oamenii trezi şi pe care nu le puteau face nici ei înşişi când erau treji.

Este vorba de acele lucruri care nu au nici o raţiune în natură, decât o imaginaţie puternică şi exaltată.

Această putere care vine de la Creator se află în orice om, însă diferă de la om la om prin putere şi slăbiciune, creşte şi descreşte în funcţie de manifestare şi folosire.

Puterea se transformă în acţiune, iar cel care o cunoaşte cu adevărat, poate fi înălţat până când facultatea imaginativă transcende şi se uneşte cu Puterea Universală, pe care *Alchindus, Bacon şi Gulielmus Parisiensis* o numesc Spiritul Naturii; *Vergiliu* o numeşte *spiritul eteric*, iar *Platon*, *spiritul vehicolului*.

Imaginaţia cea mai puternică este atunci când puterea celestă şi eterică pătrunde în ea, prin strălucirea căreia este mângâiat până când ajunge să cunoască speciile, noţiunile şi cunoaşterea lucrurilor adevărate, astfel încât prin ceea ce avea în minte să dobândească o putere atât de mare încât să se poată alătura şi strecura în minţile oamenilor, făcându-i să aibă încredere în gândurile lui, în voinţa şi dorinţa lui, chiar şi de la distanţe mari şi îndepărtate, ca şi cum ar percepe un obiect real prin simţurile lor.

În scurt timp imaginaţia poate face multe lucruri, ca şi cum ar fi făcute în afara timpului. Aceste lucruri nu sunt acordate tuturor, ci numai acelora a căror putere imaginativă şi cognitivă este foarte puternică, ajungând la limita speculaţiei, şi care sunt demni de a învăţa şi a arăta toate lucrurile prin splendoarea puterii sau inteligenţei universale sau a înţelegerii spirituale care se află deasupra lor.

Aceasta este puterea care urmează adevărul şi pe care toată lumea ar trebui să o urmeze şi să o asculte.

Aşadar, dacă puterea imaginaţiei este atât de mare încât se poate strecura în oricine, nefiind împiedicată de timp şi spaţiu, uneori ea poate trage odată cu ea corpul greu, care este fie imaginat, fie visat.

Nu este nici o îndoială că puterea minţii este mare atâta timp cât îşi dobândeşte propria natură, şi deoarece nu este îngrădită de ispitele simţurilor, ea va continua să fie necoruptă şi asemenea ei.

Aşa cum sufletele abundă de lumina bogătă a stelelor cereşti, de unde o abundenţă de lumină trece mai departe în corp, tot aşa şi chipul lui Moise strălucea atât de tare încât copiii lui Israel nu-l puteau vedea din cauza înfăţişării sale plină de strălucire.

Şi *Socrate* a fost transfigurat, căci prin lumină a învins cercurile diavoleşti ale Soarelui, iar *Zarathustra* a fost şi el transfigurat când corpul său a fost luat.

Şi *Paul* şi *Enoch* au mers în cer într-o căruţă de foc, iar *Pavel* a fost înălţat în al treilea cer.

După Judecata Lumii şi corpurile noastre spirituale vor fi glorificate şi înălţate la fel, strălucind ca Soarele şi Luna, lucru posibil şi chiar făcut, după cum mărturisesc şi confirmă *Avicebron* maurul, *Avicena* arabul şi *Hippocrat* din Cous, precum şi şcoala filosofilor caldeeni.

Mai mult, stă scris în istorii că fiindu-i dejucate planurile lui Alexandru cel Mare şi fiind prin urmare în mare pericol în India, mintea sa a luat foc încât barbarilor li se părea că din el ieşea lumină.

Şi despre tatăl lui Teodor se spune că-i ieşeau scântei din tot corpul, în timp ce un înţelept chiar a mărturisit că flăcările strălucitoare care ieşeau ici şi colo scoteau zgomot.

Această putere a sufletului nu o au doar oamenii, ci uneori chiar şi animalele, precum calul lui Tiberiu, care părea să scoată flăcări pe gură.

În Providenţă, mintea este deasupra destinului, şi prin urmare nu este afectată nici de influenţele corpurilor cereşti, nici de calităţile lucrurilor naturale, iar religia nu poate decât să o purifice.

Sensibilitatea sufletului în schimb se află în destin, deasupra naturii, care este într-o anumită măsură legătura dintre trup şi suflet, dar şi sub influenţa destinului, deasupra trupului.

Aşadar, sufletul se schimbă în funcţie de influenţele corpurilor cereşti şi este afectat de calităţile lucrurilor naturale şi materiale. Ceea ce numesc eu sensibilitatea sufletului este acea putere a corpului, însufleţitoare şi învigorătoare, şi anume puterea originară a simţurilor.

Sufletul însuşi îşi arată în acest corp puterile sensibile şi percepe lucrurile materiale prin intermediul corpului, mişcându-l, guvernându-l şi hrănindu-l.

În sensibilitate predomină două puteri principale, şi anume: prima care se numeşte *fantezia*, sau facultatea imaginativă sau cognitivă, despre ale cărei puteri şi pasiuni ale sufletului am vorbit deja; şi a doua, care se numeşte *spiritul naturii*, despre care am vorbit deja şi am făcut referire la vrăjitorii.

Aşadar, omul prin natura corpului său, se află sub influenţa destinului, iar sufletul omului, prin sensibilitate, mişcă natura în destin, în timp ce prin minte, el se află deasupra destinului, în ordinul providenţei.

Raţiunea este totuşi liberă prin propria voinţă.

Prin urmare, sufletul urcă în minte prin raţiune, unde este umplut de lumina divină, iar uneori coboară la sensibilitate, fiind afectat de influenţele corpurilor cereşti şi de calităţile lucrurilor naturale şi, în acelaşi timp, fiind distras de pasiunile şi întâlnirea obiectelor sensibile.

Uneori sufletul se transformă pe deplin în raţiune, căutând alte lucruri fie prin discurs, fie prin contemplare, căci este posibil ca acea parte a raţiunii pe care peripateticii o numesc intelectul posibil să poată fi adusă până la acea stare încât să poată acţiona fără a fi transformată în fantasme.

Atât de mare este stăpânirea raţiunii încât dacă ceva intră în minte, sensibilitate, natură sau corp, nu poate trece în suflet, atâta timp cât raţiunea nu se concentrează asupra acestui lucru.

Aşadar sufletul nu vede, nu aude, nu simte şi nu suferă de nimic prin simţurile externe dacă nu ştie mai întâi raţiunea cognitivă.

Aceasta află de diferite lucruri atunci când are răgaz şi nu atunci când e concentrată serios aupra unui lucru, aşa cum se întâmplă cu

aceia care nu-i văd pe cei pe care-i întâlnesc atunci când se gândesc profund la ceva anume.

Trebuie de ştiut că nici influenţele superioare, nici afecţiunile naturale, nici senzaţiile şi nici pasiunile fie ale minţii, fie ale corpului nu pot lucra sau pătrunde în suflet dacă nu sunt judecate mai întâi de raţiune.

Astfel, doar prin acţiune şi nu prin violenţă extrinsecă, poate fi sufletul afectat sau tulburat, lucru dovedit de nenumăraţi martiri prin torturile la care au fost supuşi.

Despre *Anasarchus*, filosoful din *Abdera*, cel care, din porunca lui *Nicocreontes*, tiran din Cipru, a fost aruncat pe o piatră concavă, se spune că nu a băgat de seamă durerile corpului pe când era fărâmiţat şi că ar fi exclamat :

„Fărâmă, fărâmă scoica lui Anasarchus, căci nimic nu-l doare pe Anasarchus. Tiranul a poruncit ca limba să-i fie tăiată, însă el cu dinţii şi-a muşcat-o şi a scuipat-o în faţa acestuia."

Despre treptele sufletelor şi distrugerea lor sau despre nemurire

Deoarece mintea e de la Dumnezeu sau de la lumea inteligibilă, ea este prin urmare nemuritoare şi veşnică. Raţiunea în schimb trăieşte mult datorită originii sale cereşti, iar sensibilitatea, deoarece este din sânul materiei şi depinde de natura sublunară, este supusă distrugerii şi coruperii.

Aşadar, sufletul prin minte este nemuritor, iar prin raţiune, de lungă durată în vehicolul său eteric, dar dizolvat dacă nu este redat circuitului noului corp.

Prin urmare, sufletul nu este nemuritor dacă nu este unit cu o minte nemuritoare.

Deoarece sensibilitatea sufletului sau sufletul sensibil sau animalic sunt zămislite din sânul materiei fizice, iar corpul se descompune, sufletul piere odată cu acesta, neavând nici o asemănare cu nemurirea, dacă nu s-ar uni cu o putere mai sublimă.

Astfel, sufletul care se uneşte cu mintea se numeşte suflet ridicat, nu căzut, însă nu toţi oamenii dobândesc această minte, deoarece *Hermes* spune că Dumnezeu ar propune-o drept premiu sau recompensă pentru suflete, iar acelora care o neglijează, fiind fără minte,

cu simțuri materiale și asemenea ființelor iraționale, le este atribuită aceeaşi distrugere a minții odată cu ei.

În *Eclesiastul* se spune :

„Căci soarta omului și soarta dobitocului este aceeaşi: precum moare unul, moare și celălalt și toți au un singur duh de viață, iar omul nu are nimic mai mult decât dobitocul."

De aceea mulți teologi cred că sufletele oamenilor de acest fel nu sunt veşnice după ce părăsesc trupul, ci le rămâne doar speranța învierii, când toți oamenii vor fi aduşi la viață.

Augustin spune că aceasta a fost erezia arabilor care au spus că sufletele mor odată cu trupurile lor, iar în ziua Judecății vor învia odată cu ele.

Prin urmare, cei care au fost sprijiniți de grația divină au dobândit minte și au devenit nemuritori în funcție de proporția lucrărilor și, după cum spune *Hermes*, după ce au înțeles toate lucrurile care sunt pe Pământ, în Mare şi în Cer, şi după ce au încercat să vadă dacă mai există ceva dincolo de cer, astfel încât să poată vedea și însăşi bunătatea.

Cei care au trăit o viață modestă, deşi nu au obținut inteligența divină, ei au obținut totuşi o anumită inteligență rațională, iar atunci când sufletele lor vor părăsi trupurile, ele vor fi legate de nişte receptacule secrete și puteri sensibile și vor fi puse la încercare printr-un fel de acțiune.

Prin imaginație și virtuți irascibile și senzuale, sufletele se bucură din plin sau se plâng cu durere, de aceeaşi părere fiind și *Sfântul Augustin* în cartea în care a scris despre spirit şi suflet.

Înțelepții indieni, perşi, egipteni și caldeeni spun că sufletul trăieşte mult mai mult decât corpul său, deşi nu devine nemuritor decât prin transmigrație.

Şi teologii noştri filosofează despre aceste lucruri şi spun că deşi este acelaşi început originar şi comun pentru toate sufletele, Creatorul le deosebeşte totuşi prin diverse grade, nu doar întâmplătoare, ci şi intrinseci, găsite în propria lor esență, prin care un suflet diferă de altul şi prin care îşi este propriu sieşi.

Această părere a fost susținută şi de Johannes Scotus şi teologii din Paris în articolele lor.

De aceea spun înțelepții :

„Am fost un copil ingenios şi am dobândit un suflet bun, adică unul mai bun decât al celorlalți."

Datorită inegalității sufletelor, fiecare este capabil, în felul său, de a-şi îndeplini sarcina, iar acest dar este dat cu mărinimie de Dumnezeu, aşa cum citim în Evanghelie că a dat unuia cinci talente, altuia, alte două, şi tot aşa mai departe a dat fiecăruia, după virtutea sa.

Apostolul continuă spunând că Dumnezeu a făcut ca unii să fie apostoli, alții, profeți, evanghelişti sau teologi, pentru desăvârşirea sfinților în lucrarea ajutoarelor lui Dumnezeu şi pentru întărirea trupului lui Hristos, căci, aşa cum spune Origene, anumite perfecțiuni invizibile cărora le sunt încredințate lucrurile răspândite pe Pământ şi care nu se diferențiază unele de altele, se presupun de asemenea a exista în corpurile omeneşti.

De aceea cineva atinge cel mai înalt grad de înțelepciune şi demnitate, iar altul cu puțin se deosebeşte de animale, iar hrănindu-le, devine pe jumătate animal.

Altul este plin de virtuți şi bogății, iar altul are foarte puține lucruri sau deloc, iar uneori chiar şi acel puțin îi este luat şi dat celui care are.

Aceasta este Justiția divină în acordarea darurilor, astfel încât ele trebuie să corespundă cu virtutea celui care le primeşte şi căruia îi sunt date recompense potrivit lucrărilor sale, căci aşa cum este proporția de la dar la dar şi de la deşert la deşert, aceeaşi trebuie să fie şi proporția de la recompensă la recompensă.

În concluzie, trebuie să ştim că orice suflet nobil are o acțiune împătrită.

Prima acțiune este divină, prin imaginea proprietății divine; a doua este intelectuală, prin formalitatea participării cu inteligențele; a treia este rațională, prin perfectarea propriei esențe esențiale; a patra acțiune este animală sau naturală, fiind în comuniune cu corpul şi cu lucrurile inferioare, încât nici o lucrare din lume nu este atât de demnă de admirat, atât de excelentă şi de minunată, încât să nu poată fi făcută de sufletul omului singur prin propria lui putere, fără ajutor din exterior, ci numai în uniune cu imaginea divinității, pe care magicienii o numesc suflet ridicat, nu căzut.

Aşadar, forma puterii magice vine de la sufletul omului care este ridicat şi nu căzut.

Despre prorociri şi frenezie

Prorocirea este cea care i-a lovit pe preoţi şi pe alţii, făcându-i să distingă cauzele lucrurilor şi să prevadă lucruri din viitor atunci când oracolele şi spiritele coborau de la zei sau de la demoni asupra lor şi erau eliberaţi prin ei.

Platonicienii spun despre aceste coborâri că sunt căderea sufletelor superioare peste sufletele noastre.

Mercurius le numeşte *simţurile şi spiritele demonilor*, iar anticii îi numesc pe demoni *Eurideae* şi *Pythonae*, crezând despre aceştia că obişnuiau să intre în corpurile oamenilor şi să se folosească de vocile şi limbile lor pentru prezicerea diverselor lucruri.

Şi *Plutarh* vorbeşte în dialogurile sale despre cauzele imperfecţiunii oracolelor.

Urmându-i pe stoici, *Cicero* afirmă că prevestirea viitorului aparţine numai zeilor, iar *Ptolemeu* astrologul spune că doar cei insuflaţi cu divinitate pot prezice lucruri deosebite.

Apostolul *Petru* este şi el de acord cu aceste lucruri şi spune că profeţia nu este făcută prin voinţa omului, iar oamenii sfinţi vorbesc aşa cum au fost atinşi de sfântul duh.

Despre faptul că prezicerea viitorului reprezintă de fapt căderile zeilor Isaia zice:

„Spuneţi-ne lucrurile care vor veni, şi noi le vom spune, căci voi sunteţi zei".

Aceste căderi sau simţuri nu vin în sufletele noastre atunci când acestea din urmă sunt ocupate cu orice altceva, ci intră în ele doar atunci când sunt libere.

Trebuie să amintim faptul că sunt trei feluri de suflete libere, şi anume, frenezia, extazul şi visele, fiecare dintre ele respectând această ordine.

Despre
primul gen de frenezie, primit de la Muze

Frenezia este o ilustrare a sufletului care vine de la Zei sau Demoni.

De unde şi versul acesta din *Ovidiu* :

Dumnezeu se află în noi, Comerţurile templului
Lui Dumnezeu, acel spirit din ceruri a coborât.

Platon defineşte aceasta prin alienare şi legare; căci deduce de la cei ale căror simţuri corporale sunt amestecate şi, fiind înstrăinate de la un om animal, aderă la o zeitate de la care primeşte acele lucruri pe care nu le poate căuta prin propria sa putere; căci atunci când mintea este liberă şi fără restricţii, frâiele trupului fiind dezlegate şi ieşind ca dintr-o închisoare, transcende lanţurile membrelor şi nimic n-o stânjeneşte, fiind stârnită de propriile sale instigări, şi instigată de un spirit divin înţelege toate lucrurile şi prezice lucruri viitoare.

Acum există patru tipuri de nebunii divine care pornesc de la mai multe zeităţi, adică de la *Muze, Dionysus, Apollo* şi *Venus*.

Prin urmare, prima nebunie porneşte de la *Muze*, stârneşte şi tempereazã mintea şi o face divină prin atragerea lucrurilor superioare la lucrurile inferioare prin lucrurile naturale.

Acum, *Muzele* reprezintă sufletele sferelor cereşti, conform cărora există mai multe grade, prin care lucrurile superioare sunt atrase de cele inferioare.

Cele inferioare seamănă sferei *Lunii*, cuprind acele lucruri care provin din vegetale, cum sunt planetele, fructele copacilor, rădăcinile şi cele care provin din materia dură, cum sunt pietrele, metalele şi aliajele lor.

Deci se spune că piatra *selenit, adică Piatra Lunii*, şi piatra zibetei cauzează divinaţie; de asemenea *verbina* şi iarba *Theangelis* cauzează profeţii, cum s-a mai spus mai sus.

Al doilea grad seamănă lui *Mercur*, posedă acele lucruri care provin de la animale şi care sunt compuse din amestecul a diverse lucruri naturale la un loc, cum sunt învelişurile şi carnea; în acest sens, dacă cineva va mânca inima unei *cârtiţe* cât timp este caldă şi bate, va duce, după cum se spune, la prezicerea evenimentelor viitoare.

Şi *Rabinul Moise,* în comentariile sale la *Leviticul*, spune că există un animal numit òááç *Jedua,* care are o formă omenească şi din mijlocul ombilicului său iese un cordon prin care este înţepenit de pământ ca o tărtăcuţă şi, până unde ţine lungimea acelui cordon, devorează şi consumă tot ce este verde în jurul său şi, înşelând privirea, nu poate fi îndepărtat, doar dacă cordonul este tăiat prin lovitura unei săgeţi şi, fiind tăiat, moare.

Acum, oasele acelui animal, fiind aşezate într-o anumită manieră peste gură, cel peste a cărui gură sunt aşezate este cuprins de o nebunie şi poate profeţi.

Al treilea grad răspunde sferei lui *Venus*; acesta posedă pudre subtile, vapori şi mirosuri şi uleiuri şi fumigaţii care sunt făcute din cele despre am vorbit deasupra.

Al patrulea grad aparţine sferei *Soarelui*; acesta posedă voci, cuvinte, cântece şi sunete armonice, prin a căror consonanţă dulce este stăpânită mintea supărată şi o înveseleşte.

De unde *Hermes, Pitagora, Platon* ne sfătuiesc să compunem o minte nemulţumită şi să o înveselim prin cântece şi armonie.

Astfel, *Timotei* a spus că l-a ameţit cu sunete pe regele *Alexandru* până la nebunie: astfel, preotul *Calame* (*Aurelius Augustus* fiind martor) a fost obişnuit la plăcerea sa printr-o anumită armonie pătrunzătoare să iasă din trupul său într-o încântare şi un extaz; despre acestea la fel am mai vorbit.

Al cincilea grad răspunde lui *Marte*: acesta posedă imaginaţii vehemente şi afecţiuni ale minţii, fantezii şi mişcări ale tuturor celor de mai sus.

Al şaselea grad răspunde lui *Jupiter*: acesta posedă discursurile raţiunii, deliberări, consultări şi purgaţii morale: despre acestea am vorbit în parte mai sus şi despre altele vom vorbi după; mai posedă şi admiraţii şi veneraţii, la uimirea cărora sunt câteodată reţinute fantezia şi raţiunea, încât deodată lasă să treacă toate acţiunile lor: de unde mintea se eliberează singură şi se expune doar unei zeităţi, fie că este un zeu sau demon, prin ambele variante primind influenţe supranaturale şi divine, adică cele care au fost deliberate mai înainte.

Citim astfel că Sibilele şi preoţii *Pythiei* erau obişnuiţi să primească oracole în peşterile lui *Jupiter* şi *Apollo*.

Al şaptelea grad seamănă lui *Saturn*: acesta posedă inteligenţele mai sacre şi contemplările tăcute ale minţii.

Numesc aici contemplare perspicacitatea liberă a minţii, suspendată de admiraţia asupra privirii înţelepciunii. Căci acea excogitaţie alcătuită din ghicitori şi imagini este un fel de speculaţie sau discurs care aparţine lui *Jupiter* şi nu o contemplare.

Al optulea grad seamănă cerului înstelat; acesta observă situaţia, mişcarea, razele şi lumina corpurilor cereşti: posedă de asemenea imagini, inele şi altele asemănătoare, care sunt făcute după regula celor cereşti, aşa cum am vorbit mai înainte.

Al nouălea grad răspunde *primului mobil*, adică a noua sferă sau chiar Universul; acesta posedă lucrurile mai formale, cum sunt Numerele, Figurile, Caracterele şi observă influenţele oculte ale Inteligenţelor cerului şi alte mistere, ispitindu-le cu uşurinţă şi convingându-le să se forţeze printr-o anumită necesitate a conformităţii

să devină unul şi le reţine, nemaiîntorcându-se cu uşurinţă înapoi, despre care citim în oracolele din scrierile lui *Porfir* :

Încetaţi acum în timp, cuvinte goale, să daţi vieţii odihnă,
Dizolvaţi şi lăsaţi formele vechi (ţie îţi cer),
Deformaţi membrele şi pânza şerpuită
Desfăcută ...

Şi în alt loc din aceeaşi carte :

Voi ghirlande, desfaceţi picioarele, cu apa curăţaţi
Să fie stropite şi Laurul verde
Să fie luat din mâinile voastre şi fiecare linie
Şi Trăsătură să fie ştearsă ...

Despre acestea am tratat suficient deja şi vom reveni mai târziu la ele.

Despre al doilea gen de frenezie, primit de la Dionysos.

Acum, a doua nebunie provine de la *Dionysos*: aceasta prin expiaţii externe şi interne şi conjurări, mistere, solemnităţi, ritualuri, temple şi observări abat sufletul în minte, în care spiritele divine pot sălăşlui, pe care sufletul apoi posedându-le ca asociat al vieţii este umplut de ele cu fericire, înţelepciune şi oracole, nu în semne, mărci sau conjuncturi, ci într-o anumită înşirare a minţii şi mişcare liberă: *Bacchus* a prezis pentru *beotieni* şi *Epimenide* pentru poporul lui *Cous*, iar *Sibila Erithea* pentru *troieni*.

Câteodată, această nebunie are loc printr-o viziune clară, câteodată printr-o voce expresă: aşa a fost *Socrate* guvernat de Demonul său, al cărui sfat îl asculta cu supunere, a cărui voce o auzea adeseori în urechile sale, şi a cărui formă asemănătoare unui Demon, adeseori îi apărea.

Multe spirite profetice au fost obişnuite de asemenea să se arate şi să fie asociate cu sufletele celor care sunt purificaţi; exemplele sunt multe în scripturile sacre, cum ar fi în *Avraam* şi Fecioara sa *Hagar*, în *Iacov, Gideon, Elias, Tobias, Daniel* şi mulţi alţii.

La fel *Adam* era familiar cu Îngerul *Raziel*; *Shem*, fiul lui *Noe*, cu *Jophiel; Avraam* cu *Zadkiel; Isaac* şi *Iacov* cu *Peliel; Iosif, Joshua* şi *Daniel* cu *Gabriel; Moise* cu *Metatron; Elias* cu *Malhiel; Tobias* cel tânăr

cu *Rafael; David* cu *Cerneil; Mannoe* cu *Phadael; Cenez* cu *Cerrel; Ezechiel* cu *Hasmael; Esdras* cu *Uriel; Solomon* cu *Mihail.*

Câteodată, spiritele intră în suflete prin virtutea lor şi măsoară trupurile organice, fie ale brutelor sau oamenilor, şi folosind sufletele acelea ca bază, rostesc prorociri prin instrumente organice, cum se manifestă în *Baalams Ases* şi în *Saul*, asupra căruia a căzut spiritul Domnului şi a profeţit.

Despre acestea, în răspunsurile sale către *Porfir*, *Apollo* spune astfel :

Fulgerul lui Phoebus vrăjit, din ceruri
A coborât şi prin aerul pur a fost tăcut
Transmis; a intrat în sufletele bine purificate
Cu o respiraţie sonoră, o voce murmurată
Printr-un gâtlej muritor ...

Despre
al treilea gen de nebunie, primit de la Apollo.

Acum, al treilea gen de nebunie provine de la *Apollo*, adică din mintea lumii.

Acesta este realizat prin anumite mistere sacre, legăminte, sacrificii, adoraţii, invocări şi anumite arte sacre sau anumite constructe sacre, prin care spiritul Zeului lor a insuflat virtutea, a făcut sufletul să se ridice deasupra minţii, unindu-se cu zeităţile şi Demonii.

Citim cu privire la *Ephod* :

„Citim în cărţile Senatului în capitolele lui *Eleazar,* că *Rabinul Israel* a făcut anumite prăjituri, a scris pe ele cu anumite nume divine şi angelice şi, astfel consacrate, le-au mâncat cu credinţă, speranţă şi caritate, stârnind astfel un spirit de profeţie".

Citim în acelaşi loc că *Rabinul Johena*, fiul lui *Jochahad*, a iluminat în acelaşi fel un anumit ţăran grosolan, numit *Eleazar*, care era cu totul aliterat, şi a fost cuprins de o anumită strălucire, predicând deodată astfel de mistere înalte ale Legii unei adunări de oameni înţelepţi, uimindu-i pe toţi din jurul lui.

Şi se povesteşte despre un anumit om numit *Herviscus*, un *egiptean*, care a fost înzestrat cu o astfel de natură divină, că la vederea imaginilor pe care zeitatea le avea, a fost stârnit de un anumit fel de nebunie divină.

Mai citim în Evanghelii, că atunci când *Saul* se afla printre profeţi, spiritul Domnului a coborât asupra lui şi el a profeţit şi, când a ieşit în faţa adunării Profeţilor, a încetat să profeţească; la fel s-a întâmplat cu acei ofiţeri pe care *Saul* i-a trimis să-l prindă pe *David*: care, când au văzut adunarea Profeţilor şi pe *Samuel* stând în mijlocul lor, au primit spiritul Domnului asupra lor şi de asemenea a profeţit.

Atât de mare este abundenţa luminii divine adeseori în profeţi, alături de o nebunie divină, încât îi cuprinde pe cei care sunt în preajma lor şi-i face să aibă acelaşi spirit al nebuniei :

„De aceea nu este incredibil, că un om ignorant ar putea fi făcut înţelept şi, la fel, un om înţelept să devină ignorant, căci există o anumită artă (*cunoscută doar de puţini*) de informare, împodobire şi ilustrare a minţii pure, astfel de a fi recuperată din întunericul ignoranţei şi adusă în lumina înţelepciunii; şi, din contră, există un alt fel de artă, folosit prin anumite secrete ascunse, care-i face pe cei care au minţi necurate şi neîncrezătoare să devină ignoranţi din nou, deşi în prezent ei sunt învăţaţi şi înţelepţi.

Mintea oamenilor de asemenea influenţată, în special când este simplă şi pură, poate fi (*Apuleius* fiind martor), printr-o recreere sacră, misterioasă şi apăsătoare, adormită, încât să uite lucrurile prezente complet. Apoi poate fi adus în natura sa divină şi astfel iluminat cu lumina divină, inspirat cu o nebunie divină, putând astfel prezice lucrurile ce vor veni, şi prin toate să primească virtutea unor efecte minunate."

De unde a spus *Iamblicus* :

„când profeţii sunt inspiraţi de o zeitate, nu se tem de nimic, căci trec prin locuri de netrecut şi sunt purtaţi în foc fără a fi răniţi, şi trec chiar peste râuri".

Astfel citim despre anumite peşteri, cum este cea a lui *Apollo, Tropophius,* scăunelele cu trei picioare, sălaşurile, fântânile, lacurile şi altele la fel, care au fost consacrate zeilor în acest fel sau făcute prin

acele mistere, din care preoţii pot scoate spiritul profeţiei, cum spune *Iamblicus* în *Porfiriu* :

„*Sibila* (spune el) din *Delphi* era obişnuită să primească Zeul în două moduri: fie printr-un spirit subtil şi foc, care izbucnea undeva la gura peşterii, unde stătea ea la intrare pe un scăunel de alamă cu trei picioare dedicat unei zeităţi, era divin inspirată şi rostea profeţii; sau un mare Foc care zbura din peşteră înconjurând profeta, învolburând-o, umplând-o cu o zeitate, pentru a profeţi, şi a cărei inspiraţie o primea când stătea de asemenea pe locul consacrat, intrând direct în predicţii.

Mai mult, era o profetă în *Branchi* care stătea pe un trunchi de copac şi fie ţinea în mâna sa o baghetă, primită de la o zeitate, sau îşi spăla picioarele, şi câteodată tivul hainelor sale în ape, sau atrăgea vaporii focului din ape. Prin toate acestea, ea era umplută cu splendoare divină şi desfăcea multe Oracole."

Citim de asemenea că, într-o ţară a *Traciei*, exista o anumită trecătoare consacrată lui *Bacchus*, de unde predicţiile şi Oracolele erau obişnuite să fie date :

„Stareţii al cărui templu beau vin din abundenţă făceau lucruri ciudate. Printre *clarieni* de asemenea, unde era templul lui *Apollo Clarius*, căruia i se dădeau să murmure lucruri divine, bând mult vin făceau lucruri stranii.

Mai exista o fântână profetică a Tatălui *Achaia*, constituită înainte de templul lui *Ceres*, unde cei care întrebau despre evenimentele bolnavilor lăsau jos un pahar gradat legat cu un şnur mic deasupra apei şi erau făcute anumite rugăminţi şi fumigaţii, evenimentul apărând apoi în sticlă.

Nu departe de *Epidaurus*, era în oraşul *Laconia* o mlaştină adâncă, numită apa *Junonei*, în care erau aruncate plăcinte din porumb, fiind primite răspunsuri favorabile, dacă apele reţineau ce era aruncat în ele; şi nefericite, dacă le aruncau înapoi, cu dispreţ.

Se spune că la fel se întâmpla în peşterile *Etnei*, în care banii sau sacrificiile arătau aceeaşi prognoză a binelui sau răului, prin reţinere sau respingere.

Lucruri asemănătoare povesteşte *Dion* în Istoria sa Romană, despre un loc numit *Nimfele*, în care era aruncată tămâie în flăcări,

Oracolele erau făcute cu privire la toate acele lucruri care doreau să le afle, în special cu privire la moarte şi acele lucruri care ţineau de căsătorii. Minunat este şi ce povesteşte Aristotel despre o anumită fântână a *Paliscanilor* din *Sicilia*, unde mergeau cei care depuseseră un jurământ, şi în funcţie de ce afirmau la jurământ se scria pe tăbliţe pe care le aruncau în fântână.

Dacă acele lucruri erau adevărate, tăbliţele înotau; dacă erau false, se scufundau; apoi focul îl ardea deodată pe cel care minţea, făcându-l cenuşă.

Mai era în Oraşul *Dodon* un stejar, în care, imediat ce intra cineva pentru a primi un răspuns, se mişca şi scotea un sunet; mai exista o statuie care ţinea o baghetă, care lovea un bazin, prin care bazinul răspundea cu lovituri moderate."

De unde se citeşte în Epistola lui *Austinus* către *Paulinus* :

Răspunsuri dădea brăţara Dodonei,
Cu lovituri moderate; atât de ascultătoare era.

Despre al patrulea gen de nebunie, de la Venus.

Acum, al patrulea gen de nebunie provine de la *Venus* şi se manifestă printr-o convertire ferventă a iubirii şi transmutare a minţii lui Dumnezeu, asemuindu-se cu Dumnezeu, ca şi cum ar fi imaginea corespunzătoare a lui Dumnezeu.

De unde *Hermes* spune :

„O, *Asclepius*! Omul este un mare miracol, un animal care trebuie onorat şi adorat, căci el trece în natura lui Dumnezeu, devenind astfel Dumnezeu. El ştie ridicarea Demonilor şi ştie că el însuşi este originar dintre ei, dispreţuind partea naturii sale umane din sine, având o încredere sigură a divinităţii altora; sufletul prin urmare fiind convertit şi asemuit lui Dumnezeu, este format astfel din Dumnezeu, fiind deasupra oricărui intelect, cunoscând toate lucrurile printr-un anumit contract esenţial cu Divinitatea."

Prin urmare, *Orfeu* descrie iubirea ca fiind fără ochi, deoarece este deasupra intelectului. Acum, fiind sufletul convertit întru Dumnezeu prin iubire şi sublimat deasupra sferei intelectuale, în afară de faptul că şi-a obţinut integritatea prin spiritul profeţiei, câteodată realizează lucruri minunate şi mai mărețe decât poate face natura lumii, lucrări numite miracole.

Căci el prin imaginea sa, lumina şi căldura face aceste lucruri, pe care forţa focului nu le poate realiza prin calitatea sa naturală *(care în alchimie este mai mult cunoscută prin cunoaştere)*, astfel Dumnezeu prin imaginea Sa şi Lumina sa face aceste lucruri, pe care lumea nu le poate realiza prin virtutea sa înnăscută.

Acum, imaginea lui Dumnezeu este omul, cel puţin acel om care prin nebunia de la *Venus* este asemănător lui Dumnezeu şi trăieşte doar prin minte şi-l primeşte pe Dumnezeu în sine.

Totuşi, sufletul omului conform doctorilor *evrei* şi cabaliştilor, este definit ca fiind Lumina lui Dumnezeu şi creat după imaginea Cuvântului, Cauza Cauzelor, primul exemplu şi substanţa lui Dumnezeu, figurat printr-un sigiliu al cărui caracter este Cuvântul etern, pe care *Mercurius Trismegistus* considerându-l, spune că :

„un astfel de om este mai excelent decât cei ce sunt în ceruri sau cel puţin egalul lor".

Despre încântare, extaz şi despre preziceri, care se întâmplă celor care au epilepsie, leşină sau sunt în agonie

O încântare este o abstracţie şi alinare şi o ilustrare a sufletului care vine de la Dumnezeu, prin care Dumnezeu îşi retrage din nou sufletul, căzut de deasupra în iad, din iad în ceruri.

Cauza acesteia în noi este o contemplare continuă a lucrurilor sublime, care, în măsura în care se uneşte cu cea mai profundă intenţie a minţii, sufletul în înţelepciunea incorporală, îşi aminteşte de sine cu agitaţiile vehemente din lucrurile sensibile şi trup şi (*cum spune Platon*), în astfel de moduri câteodată, încât chiar zboară din trup şi pare să se dizolve: chiar şi *Aurelius Austin* relatează cu privire la un preot din *Calamia* (*sau pe cine a mai menţionat înainte*) stătea (*spune el*) ca un om mort, fără respiraţie; şi când era ars de foc sau rănit, nu simţea; de aceea mare este porunca sufletului; adică atunci când şi-a obţinut propria natură şi nu este oprimat de ispitele simţurilor, prin puterea sa ascende deodată, nu doar rămânând în trup, ci câteodată chiar desfăcut

de lanţurile sale şi zboară din trup către locuinţele supracereşti, unde fiind cel mai aproape şi asemănător lui Dumnezeu şi receptacul al lucrurilor divine, este umplut cu Lumina divină şi Oracole.

De unde *Zoroastru* spune :

„trebuie să ascenzi către lumina însăşi şi către razele Tatălui, de unde sufletul tău ţi-a fost trimis, îmbrăcat cu minte multă"

Şi *Trismegistus* spune :

„este necesar să ascenzi desupra cerurilor şi departe de corul spiritelor"

Şi *Pitagora* spune :

„dacă prin părăsirea trupului vei trece în cerurile spaţioase, vei fi un zeu nemuritor".

La fel citim în *Hermes, Socrate, Xenocrate, Platon, Plotin, Heraclit, Pitagora* şi *Zoroastru,* care erau obişnuiţi să se extragă din sine prin încântare şi astfel să înveţe cunoaşterea multor lucruri; de asemenea citim în *Herodot*, că exista în *Proconnesus* un filosof cu o minunată cunoaştere, numit *Atheus*, al cărui suflet câteodată ieşea din trup şi, după ce vizita locuri îndepărtate, se întorcea din nou în trup mai învăţat.

Pliniu povesteşte acelaşi lucru, că sufletul lui *Harman Clazomenius* era obişnuit să rătăcească, trupul său fiind părăsit, şi aducând adevărate cunoaşteri ale lucrurilor din locuri foarte îndepărtate.

Şi chiar şi în zilele noastre, în Norvegia şi Laponia, sunt foarte mulţi care se pot extrage din ei înşişi trei zile întregi din trupul lor şi la întoarcere declară multe lucruri care sunt îndepărtate.

Între timp este necesar să împiedici ca nici o creatură vie să nu-i atingă; altfel ei spun că nu se mai pot întoarce în trupul lor.

De aceea trebuie să ştim că (conform doctrinei *egiptenilor*), văzând că sufletul este o anumită Lumină spirituală, când este dezlegat de trup, înţelege prin ce loc şi timp a umblat, în aşa fel cum o lumină este închisă într-o lanternă, şi care, deschizându-se, se difuzează peste tot, fiind peste tot şi continuu.

Şi *Cicero* în *„Cartea de divinaţie"* spune că :

„nici sufletul unui om care este divin tot timpul, cu excepția timpului când este liber, încât nu mai are nimic sau doar puțin de-a face cu trupul, va dobândi o astfel de stare, care este gradul suprem al perfecțiunii contemplative, atunci este încântat de toate speciile create și înțelege nu doar prin speciile dobândite, ci și prin inspectarea *Ideilor* și cunoaște toate lucrurile prin lumina *Ideilor*"

Despre care lumină *Platon* spune că :

„puțini oameni sunt părtași în această viață, dar în mâinile zeilor, toți"

De asemenea, cei care sunt tulburați de sincope și boli, imită într-o oarecare măsură o încântare și în aceste boli câteodată, ca într-o încântare, fac profeții, din care citim că *Hercule* și mulți *arabi* erau foarte buni și existau anumite cazuri de preziceri reprezentând un amestec între limitele prezicerilor naturale și Oracolele supranaturale, adică de lucruri care vor veni dintr-un exces de pasiune, cum ar fi prea multă iubire, durere sau prin cele mai frecvente vedenii sau în agonia morții, ca în *Statius*, despre mama lui *Ahile* :

...Nici ea fără părinții săi dragi
Sub abisul sticlos vâslașii se temeau.

Căci există în mințile noastre o anumită putere limpede și capabilă de toate lucrurile, dar cuprinsă de întunericul trupului și al mortalității, dar după moarte dobândește nemurirea, și eliberată de trup are o cunoaștere deplină și perfectă.

De aceea se va întâmpla, ca cei care sunt aproape de moarte și slăbiți de ani mulți, au câteodată ceva dintr-o lumină neobișnuită, deoarece ființa sufletului este mai puțin atinsă de simțuri, înțelege foarte clar și fiind acum mai puțin relaxată de legăturile acestora nu mai este supusă trupului și fiind acum mai aproape de acel loc spre care se îndreaptă, percep cu ușurință revelațiile, care sunt amestecate cu agoniile astfel oferite.

De unde *Ambrozie,* în cartea sa despre *„Credința în Înviere"* spune :

„care fiind liber în mișcarea aeriană, nu cunoaște unde se duce și de unde vine; dar știm că supraviețuiește trupului și că,

fiind liber, lanțurile simțurilor sale sunt rupte, discerne cu libertate acele lucruri pe care nu le vedea înainte, fiind în trup, pe care le putem estima prin exemplul celor care dorm, a căror minte fiind tăcută, trupurile acestora fiind ca și îngropate, se ridică către lucrurile superioare și declară trupului viziunile lucrurilor absente, chiar ale lucrurilor cerești."

Despre visele profetice

Numesc vis ceea ce provine fie din spiritul fanteziei și intelectului la un loc, fie prin ilustrarea intelectului Agent de deasupra sufletelor noastre sau prin adevărata revelație a unei puteri divine într-o minte tăcută și purificată; căci prin aceasta, sufletul nostru primește adevăratele oracole și furnizează profeții abundente pentru noi.

Căci în vise părem să adresăm toate întrebările și învățăm să citim și să le descoperim.

De asemenea, multe lucruri îndoielnice, multe politici, multe lucruri necunoscute și nedorite, nici măcar încercate de mințile noastre, se manifestă prin noi în vise.

Astfel, apar reprezentările locurilor necunoscute și imaginile oamenilor în viață, cât și celor morți, și acele lucruri care vor veni sunt prezise.

Asemenea lucruri, care s-au petrecut odată sunt relevate, despre care nu știam decât din povestiri; și aceste vise nu au nevoie de nici un fel de artă a interpretării, ca cele despre care am vorbit în prima carte, care aparțin divinației, nici pre-cunoașterii; și se va întâmpla ca cei care văd aceste vise, în cea mai mare parte nu le înțeleg.

Căci, precum *Abdala* Arabul spune, a vedea visele provine din puterea imaginației, deci a le înțelege vine din puterea înțelegerii; al căror intelect prin urmare, fiind copleșit de prea mult comerț cu trupul, se află într-un somn adânc sau spiritul lor imaginativ sau fantastic este prea anost sau neșlefuit, încât nu pot primi speciile și reprezentările care curg din intelectul superior și nu le pot reține când sunt primite, acest om este cu totul nepotrivit pentru prezicerea viselor.

De aceea este necesar ca cel care primește vise adevărate, să păstreze un spirit imaginativ pur, netulburat, care poate fi demn de cunoaștere și guvernare prin minte și înțelegere, căci un astfel de spirit este foarte potrivit pentru profeții și (așa cum spune *Sinesius)* reprezintă o oglindă clară a tuturor imaginilor care curg peste tot din toate lucrurile.

Când prin urmare suntem sănătoși în trup, netulburați în minte, neobtuzi prin carne sau băutură, nesupărați prin sărăcie, neprovocați

prin orice viciu sau desfrâu sau mânie, ci caşti mergem la culcare, adormim, apoi fiinţa sufletului nostru pur şi divin se dezleagă de toate gândurile dăunătoare, şi eliberată prin visare, este înzestrată cu acest spirit divin ca un instrument şi primeşte acele raze şi reprezentări care sunt îndreptate în jos şi strălucesc din mintea divină în sine; ca şi cum ar fi într-o oglindă divinizată, cuprinde mult mai sigur, mai clar şi mai eficient toate lucrurile, apoi prin cercetarea vulgară a intelectului şi prin discursul raţiunii.

Puterea divină care instruieşte sufletul, fiind invitată în societatea lor prin oportunitatea solitudinii nocturne, acea zeitate nu-l va dori când este treaz, căci conduce toate acţiunile sale.

Oricine va face astfel, prin meditaţie religioasă şi tăcută şi printr-o dietă temperată şi moderată conform naturii, îşi păstrează spiritul pur, şi se pregăteşte, ca prin aceste mijloace să devină divin şi cunoscător al tuturor lucrurilor.

Dar cine, dimpotrivă, tânjeşte cu un spirit fantastic, nu primeşte viziuni limpezi şi distincte prin raţiunea slăbiciunii sale, ci judecă confuz şi neclar; şi, de asemenea, când suntem copleşiţi de vin şi îmbătare, atunci fiinţa spiritului nostru, oprimată de vaporii toxici *(ca o apă tulburată, obişnuită să apară în diverse forme),* este înşelată şi devine insensibilă.

Din care cauză *Amphiarus* Profetul (după cum citim în *Philostratus*) a poruncit acestea :

„Cei care vor primi Oracolele, să se abţină în acea zi întreagă de la carne şi trei zile de la vin, căci sufletul nu poate profeţi corect dacă nu este eliberat de vin şi carne; căci pentru minţile treze şi religioase, care participă la adorarea divină, Zeii sunt obişnuiţi să ofere Oracole".

De unde *Orfeu* a strigat :

...Tu, Spirit Mare al Profeţiei
Mergi la sufletele care dorm şi le umpli în tăcere,
Şi le inspiri cu cunoaşterea Zeilor,
Şi le faci să prezică ...

De aceea era un obicei printre antici, pentru ca să primească răspunsuri. Erau mai întâi celebrate anumite expiaţii sacre şi sacrificii, şi încheiate adorări divine, apoi se întindeau religios pe jos, chiar într-o

cameră consacrată sau cel puţin pe pielea sacrificiilor; despre care ceremonie *Virgiliu* menţionează în aceste versuri :

... De unde cereau
Răspunsuri la îndoieli; când darurile pe care preoţii le aduceau,
Aici le depunea pe pieile oilor sacrificate,
Şi în tăcerea nopţii se pregătea de somn.

Şi mai încolo cântă :

... Dar acum
Pentru ca Regele Latinus *să cunoască Oracolele,*
Sacrificau o sută de oi,
Şi pe pieile lor şi pe lâna împrăştiată se aşezau ...

Iar conducătorii *lacedemonilor*, după cum spune *Cicero* :

„Erau obişnuiţi să se întindă în Templul de la *Pasiphae*, pentru ca să viseze. Acelaşi lucru era realizat şi în Templul lui *Aesculap*, unde adevăratele vise erau considerate a fi trimise. Iar *calabrezii*, consultând pe *Podalyrius*, fiul lui *Aesculap*, dormeau lângă Mormântul său în piei de miei; căci astfel li se spunea în visele lor ce anume doreau să ştie; căci cel mai obişnuit timp pentru vise este noaptea, când simţurile sunt eliberate de obiectele dorite şi greşeli şi afecţiuni vane; nici frica nu loveşte mintea, nici gândul nu tremură, iar mintea fiind cea mai tăcută aderă în mod satisfăcător la zeitate; căci există (cum spune *Rabinul Johenan* în „Cartea Senatorilor") patru tipuri de vise adevărate: primul, care este între somn şi trezire; al doilea, pe care-l vedem cu privire la altul; al treilea, a cărui interpretare este arătată aceluiaşi visător în viziunea nocturnă; al patrulea, care este repetat aceluiaşi visător, conform cu ceea ce *Iosif* i-a zis *Faraonului*: „Dar ce ai văzut tu în vis aparţinând aceluiaşi lucru a doua oară, este un semn de confirmare"; dar acel vis este cel mai sigur, care priveşte acele lucruri la care ai meditat şi asupra cărora se învârte mintea, când mergi la culcare, aşa cum este scris: *„Tu, O, Rege, ai gândit înaintea patului tău, ce să înţelegi din aceste vise; dar pentru ca cel care interpretează visele altor oameni să aibă cunoaşterea prin care poate distinge şi discerne*

asemănările tuturor lucrurilor şi ştie obiceiurile tuturor naţiunilor, conform legilor pe care le-au primit de la Dumnezeu şi Îngerii săi".

Mai departe trebuie cunoscut că nu există nici un vis fără o oarecare vanitate, aşa cum nici un grăunte de porumb fără coaja sa, lucru pe care până şi visul lui *Iosif Patriarhul* l-a manifestat; pe care tatăl său *Iacov* l-a interpretat, spunând :

„Ce înseamnă acest vis, pe care tu l-ai văzut? Eu, mama ta şi fraţii tăi să cădem la pământ şi să te adorăm? Efect pe care mama sa nu l-a ascultat şi la scurt timp a murit".

De asemenea, *Rabinul Johenan* în cartea mai sus numită, spune aceste lucruri :

„şi de asemenea afirmă *Rabinul Levi*, că nici un vis profetic nu poate fi împiedicat de la efectul său mai mult de douăzeci şi doi de ani; astfel *Iosif* a visat în al şaptesprezecelea an al vieţii sale ceea ce se va-mplini în al treizeci şi nouălea an al vieţii sale ... de aceea, oricine primeşte vise divine, fiind eliberat de trup, creierul său de vapori şi mintea sa de perturbări, să se abţină în acea zi de la cină, nici să nu bea ceva care să-l îmbete, să aibă o cameră curată şi ordonată, exorcizată şi consacrată, care să fie parfumată, tâmplele sale unse, lucrurile care cauzează vise pe degetele sale şi reprezentarea cerurilor sub capul său şi hârtia sfinţită, rugăciunile spuse, să meargă apoi la culcare, meditând cu onestitate la acel lucru pe care doreşte să-l cunoască; astfel va vedea cele mai sigure şi adevărate vise cu iluminarea adevărată a intelectului său; prin urmare, cel care va şti astfel să unească la un loc acele lucruri pe care le-am enumerat cu privire la acestea în aceste cărţi, va obţine cu uşurinţă darul oracolelor şi al viselor."

Despre Sorţi şi semnele care guvernează puterea Oracolelor

Există de asemenea anumiţi Sorţi care au o putere divină a Oracolelor, ca şi cum ar fi Indicii ale judecăţii divine, fiind înainte de cercetare prin rugăciune onestă şi câteodată poruncite de însuşi

Dumnezeu a fi înfăptuite, cum citim în *Levitic* cu privire la un ţap oferit Domnului şi despre ţapul ispăşitor; iar în cartea *Numerelor* despre năpastele Triburilor lui *Israel:*

„Acum, *Moise* şi *Joshua* au tras la Sorţi ambii în prezenţa Domnului, împărţind pământurile şi moştenirile triburilor lui Israel, conform poruncii lui Dumnezeu".

Apostolii lui Hristos, cu rugăciuni înainte, l-au ales prin sorţi pe *Matei* în locul lui *Iuda* trădătorul.

Iona Profetul, când zbura din prezenţa lui Dumnezeu, a navigat către *Tharsus,* o furtună puternică s-a ridicat şi a fost găsit de către marinari a fi cauza pericolului şi apoi aruncat în mare, după care furtuna s-a risipit.

Cezar povesteşte despre *M. Valerius Procillus,* care a fost luat de duşmanii săi, care s-au consultat dacă să-l ardă sau să aştepte alt timp, şi prin sorţi a scăpat teafăr.

Exista înainte la *Bura*, oraşul *Achaia*, un oracol al lui *Hercule,* constituit dintr-o tablă de şah, unde puteai consulta orice, după ce te rugai, aruncai zarurile, aruncare pe care o observa *Profetul* şi găseai scris pe tablă ce se va întâmpla; astfel de zaruri erau făcute din oasele sacrificiilor.

Trebuie să ştii acum, că Anticii nu erau obişnuiţi la fiecare situaţie să tragă la sorţi, ci doar când era necesar sau pentru vreun scop avantajos şi doar printr-o devoţiune mare, reverenţă, expiaţii, post, puritate, rugăciuni, invocări, jurăminte, sacrificii, sfinţiri şi alte astfel de mistere sacre ale religiei.

Căci aceste ritualuri sacre trebuiau făcute înaintea lucrărilor noastre, în special pentru a procura voinţa bună divină şi plăcerea şi prezenţa spiritelor divine, prin a căror voie erau îndreptaţi sorţii, şi să primim o judecată adevărată a lucrurilor cerute.

Prin urmare, oricine care trage la sorţi trebuie să aibă o minte bine orânduită, netulburată, nedistrasă şi o dorinţă puternică, deliberare fermă şi intenţie constantă de a şti ceea ce doreşte.

Mai mult, trebuie, fiind calificat cu puritate, castitate şi sfinţenie către Dumnezeu şi cele cereşti, cu o dorinţă neîndoielnică, credinţă fermă şi oraţii sacre, să le invoce, pentru a fi demn să primească spiritele divine şi să cunoască plăcerea divină; căci dacă va fi calificat, va descoperi cele mai mari secrete prin virtutea sorţilor şi va deveni un adevărat Profet, fiind capabil să spună adevărul cu privire la trecut, prezent şi ce va veni, despre care va fi întrebat.

Acum, ceea ce am vorbit aici despre sorți, poate fi de asemenea observat în auguriile tuturor judecăților bune, adică cu teamă, dar totuşi o fermă speranță, adăugăm la sufletele noastre de dragul profețirii anumite lucrări sau cerem un semn, aşa cum *Eleasar*, țăranul lui *Avraam*, şi *Gideon* Judecătorul în *Israel* citim că au făcut.

Exista odată în *Pharis*, oraşul *Achaia*, în mijlocul pieții o statuie a lui *Mercur*, unde se ducea cel care primea un semn şi, arzând tămâie şi aprinzând lumânări, care erau înaintea lui, oferea monede mâinii drepte a statuii şi şoptea în urechea stângă a statuii cerința sa şi urechile sale şi le astupa cu ambele mâini, îndepărtându-se în grabă de piață, după care, destupându-şi urechile, prima voce pe care o auzea, a oricui, era dată lui prin Oracol.

Deşi aceste tipuri de sorți par accidentale ignorantului sau fortuite şi fără pic de rațiune în ele, totuşi ele sunt dispuse de Dumnezeu şi virtuțile superioare prin anumite rațiuni, nu cad în afara intenției celui care le moderează.

Nu prin sorți a fost ales *Saul* regele *Israeului,* care se crede că a fost întâmplător şi fortuit? Cu toate acestea, el a fost înainte numit de către Domnul să fie Rege şi uns de Profetul *Samuel*. Şi Dumnezeu l-a numit Rege, ținând cont de sorții care au căzut asupra sa.

Şi multe dintre acestea.

Cum trebuie să facă cel care primeşte profețiile

Cel care este doritor prin urmare să ajungă în starea supremă a sufletului, şi merge să primească oracole, trebuie să fie cast şi devotat, pur şi curat, pentru ca sufletul său să nu fie poluat cu mizerii şi liber de orice vină.

De asemenea, trebuie să-şi purifice mintea şi trupul cât de mult de toate bolile şi pasiunile şi toate condițiile iraționale, care aderă la el ca rugina la fier, compunând şi orânduind corect acele lucruri care țin de liniştea minții; căci astfel el va primi Oracolele mai adevărate şi mai eficiente.

Acum, mintea sa fiind purificată şi redusă la puritatea divină, trebuie să învățăm prin religie şi înțelepciune.

Căci nici înțelepciunea fără religie, nici religia fără înțelepciune nu este aprobată :

„Căci înțelepciunea (cum spune *Solomon*) este Copacul Vieții pentru cei care țin la ea”.

Şi *Lucretius* spune că este intenția lui Dumnezeu sau respirația lui Dumnezeu, când cântă :

Prea vestit Memmius! *Acel zeu care este el,*
Prințul vieții, care raționează, pe care toți
O numim înțelepciune, primul a găsit şi prin a cărei artă
Viața se desparte de tulburări, întuneric
Şi eliberată şi întru lumină şi la pace redusă.

De asemenea, el o înțelege ca fiind o ilustrare divină, de unde *Democrit* crede că nu există oameni înțelepți, ci loviți de o nebunie divină, aşa cum *Menos* cretanul, despre care se spune că a învățat toate lucrurile de la *Jupiter,* avea frecvente conversații cu Dumnezeu pe muntele *Ida*.

La fel şi *atenienii* povestesc despre *Melosagora Eleusinus* că a fost învățat de către nimfe.

Mai citim şi că *Hesiod*, când era păstor în *Boetia* şi-şi ducea turmele aproape de muntele *Helicon*, a primit nişte penițe de la *Muze*, după care a devenit poet, dar aşa brusc nu putea veni de la om, ci prin inspirație divină; căci Dumnezeu s-a transformat pe sine în sufletele sfinte, a făcut oamenii profeți şi lucrători de miracole, puternici în lucrări şi discursuri, aşa cum afirmă *Platon* şi *Mercur* şi la fel *Xistus Pitagoreicul*, spunând că: *„un astfel de om este templul lui Dumnezeu şi că Dumnezeu este musafirul său”*, la care consimte *Pavel*, numind omul: *„templul lui Dumnezeu”*, şi în alt loc vorbeşte despre sine: *„pot face toate lucrurile în el care mă întăresc, căci el este puterea noastră, fără care (spune el) nu putem face nimic”*; despre care de asemenea *Aristotel* mărturiseşte în *Meteori* şi *Etica* sa, spunând că: *„nu există virtute, fie ea naturală sau morală, decât prin Dumnezeu”*; şi în secretele sale el spune că: *„un intelect bun şi sănătos nu poate face nimic în privința secretelor naturii fără influența virtuții divine”*.

Acum primim această influență doar când ne achităm de impedimentele împovărătoare şi de ocupațiile carnale şi pământeşti şi de agitația externă; nici o privire încețoşată sau impură nu poate cuprinde lucrurile prea luminoase, nici nu poate primi lucrurile divine cel care este ignorant cu privire la purificarea minții sale.

Acum, trebuie să ajungem la această puritate prin grade; nimeni care este nou inițiat în aceste mistere nu înțelege toate lucrurile clar, dar

mintea sa trebuie obişnuită prin grade, până când intelectul devine mai iluminat şi aplicând la sine lumina divină pentru a se amesteca în el.

Un suflet omenesc trebuie astfel, când va fi corect purificat şi expiat, fiind eliberat de orice impuritate, să se ridice la ceruri printr-o mişcare liberă, primind lucrurile divine, să se instruiască pe sine, când din fericire va fi instruit din altă parte; nici nu are nevoie atunci de amintiri sau demonstrare prin raţiune a hărniciei sinelui, cum prin mintea sa care este capul şi pilotul sufletului, va imita prin propria sa natură îngerii, obţinând tot ce doreşte, nu prin succesiune sau timp, ci într-un moment.

Căci *David* când nu învăţase, era păstor, a devenit profet şi expert în lucrurile divine.

Solomon, într-un vis dintr-o noapte, a fost umplut de cunoaşterea tuturor lucrurilor de deasupra şi dedesubt.

La fel *Isaia, Ezekiel, Daniel* şi alţi profeţi şi Apostolii au fost învăţaţi.

Căci sufletul *(asta este opinia comună a pitagoreicilor şi platonicienilor)* prin purificare, fără alt studiu sau căutare, doar printr-o confruntare uşoară şi accidentală asupra acestor comunicări primite de sus, dobândeşte cunoaşterea perfectă a tuturor lucrurilor cognoscibile.

De asemenea, poate printr-o expiaţie extrinsecă să dobândească aceasta, pentru a înţelege toate lucrurile invizibile prin formă substanţială.

Căci mintea este purificată şi expiată prin curăţare, abstinenţă, penitenţă: şi astfel va conduce anumite instituţii sacre, cum se va descoperi mai târziu.

Căci sufletul este vindecat prin studiul religiilor şi într-adevăr acestea care sunt de obicei numite oculte, refăcute în temeinicia lor, confirmate prin adevăr şi fortificate prin graţia divină, nu se tem de zdruncinările care apar.

Despre cum trebuie respectată curăţenia

De aceea trebuie să observăm mai întâi curăţenia în mâncare, în muncă, în afecţiuni şi să dăm la o parte toate mizeriile şi perturbările minţii şi orice simţ sau spirit care ofensează şi orice lucru din minte care nu seamănă cerurilor, nu doar dacă sunt în spirit sau minte, ci şi dacă se află în trup sau în jurul trupului: căci o astfel de curăţenie externă nu este considerată a ajuta la puritatea minţii.

Din această cauză, filosofii *pitagoreici* au fost luaţi de dorinţa Oracolelor, fiind celebrate laude divine, s-au spălat într-un râu ca în baie şi s-au îmbrăcat cu haine albe şi pânză; căci considerau lâna o

îmbrăcăminte profană, făcută din excrementele bestiilor şi locuiau într-o cameră pură şi cu totul nemurdărită.

În aceeaşi manieră, *brahmanii*, înţelepţii *indienilor,* erau obişnuiţi să se spele goi într-o fântână, care este numită *Dirce*, în *Boeţia*, capetele lor fiind mai întâi unse cu picături de ambră şi parfumuri potrivite pentru acel scop; apoi, după ce erau conform obiceiului destul de curaţi, au ieşit la prânz, îmbrăcaţi în pânză albă, cu veşminte albe, cu inele pe degete şi versuri în mâini.

În acelaşi fel, printre *gimnosofişti*, era un obicei să se spele de trei ori pe zi şi de două ori pe noapte, în apă rece, înainte de a intra în locurile sfinte.

De asemenea, în fiecre zi foloseau haine de pânză proaspăt spălate în feicare zi.

Mai citim în acelaşi fel despre acest tip de spălare în *Hesiod*, în cărţile sale despre munci şi zile, unde cântă :

Nimeni nu îndrăzneşte cu mâinile nespălate în Iov
Vin să toarne, nici zeilor deasupra;
Căci atunci când refuză să fie auziţi,
Deşi au fost rugaţi ...

Şi în altă parte :

Când oamenii răi trec râurile
Cu mâinile nespălate, atunci zeii sunt furioşi
Pe ei şi îi năpăstuiesc ...

De unde în *Virgiliu, Eneas* vorbeşte astfel tatălui său :

O, Tată, ia zeii gospodăriei şi ţine-i
În mâinile tale sacre; să fii la fel de îndrăzneţ
Ca şi ei, să mă descurc în bătălii atât de grele
Nu îndrăznesc până când nu vor fi spălate în apele cele mai strălucitoare.

Mai era un obicei printre barbari, când erau obişnuiţi să efectueze servicii sfinte zeilor, să-şi curețe trupurile prin spălare; şi când trebuiau să discute cu zeii infernului, ajungea să se stropească.

De unde în *Virgiliu, Dido*, când a efectuat solemnităţi zeilor, spune :

Pentru ca sora mea Ana (doica mea cea dragă)
Să vină şi trupul meu spălat cu apă limpede.

Şi în alt loc, în care *Eneas* este adus în infernuri, aducând o creangă *Persefonei*, el cântă astfel :

Trecerea făcută de Eneas şi-şi spală
Trupul cu apă proaspătă ...

De asemenea, când relatează despre *Misenas* că va fi îngropat, cântă :

Prietenii săi de trei ori l-au spălat cu apă proaspătă,
Şi cu o ramură de măslin, muiată în rouă,
I-a stropit ...

Acum, omul fiind astfel curat devine ceresc şi spiritual şi este potrivit pentru vederea uniunii cu Dumnezeu, în timp ce slujeşte pe Dumnezeu cu un trup curat şi o minte pură şi se desfată în curăţenia tuturor lucrurilor, în interior, piele, haine, case, ustensile, jertfe, daruri şi sacrificii; curăţenia tuturor care purifică şi aerul şi atrage cea mai pură influenţă a lucrurilor cereşti şi divine şi ispiteşte agenţii lui Dumnezeu şi demonii buni: deşi câteodată spirite impure şi demoni răi, ca imitatorii demonilor buni, iau asupra lor acest tip de curăţenie, pentru a fi fie adoraţi, fie să înşele.

De aceea, mai întâi de toate trebuie să avem grijă ca mintea să fie pură şi inima pură, pentru ca puterile impure să nu aibă succes.

Despre abstinenţă, posturi, castitate, solitudine, linişte şi despre ascensiunea minţii

Abstinenţa de asemenea fortifică de obicei şi apără împotriva viciilor şi a demonilor răi şi face mintea un templu nepoluat al lui Dumnezeu, unindu-se cu Dumnezeu.

Căci nimic nu conduce mai bine la sănătate şi temperarea caracterului, pentru a nu se îngrămădi excesele şi pentru a nu depăşi limitele hranei necesare.

Nici hrana prea tare pentru natură nu trebuie luată, ci mai degrabă să fie natura mai puternică decât carnea, cum unii afirmă despre Hristos, că a luat carne în proporţia care nu trebuie crescută prin excrementele celei de-a treia fierturi.

Mulţi alţii iau carnea în mod cumpătat, desfătându-se astfel cu sănătatea lor şi agilitatea trupului, cum sunt *Moise* şi *Elias*, care au postit patruzeci de zile; de unde faţa lor strălucea şi s-au putut ridica, călăuzindu-şi trupul ca şi cum ar fi un spirit.

Căci magicienii şi filosofii afirmă că spiritul nostru nu este un lucru pământesc sau trupul hrănit cu hrană prin anumite organe, prin fierberea cărnii şi băuturii, ci îşi trage alimentele ca un burete, prin întregul trup, adică din vaporii (*energiile şi fluidele* (NN)) subţiri care penetrează trupul prin toate părţile.

De aceea, cei care doresc să aibă acest spirit pur şi potent, folosesc carne uscată şi extenuează acest trup grosolan cu posturi şi-l fac mai uşor de penetrat şi uşurat în greutate, prin care spiritul poate deveni fie îngroşat, fie sufocat; de aceea ei vor să-şi păstreze trupul curat prin loţiuni, fricţiuni, exerciţii şi haine şi să colaboreze cu lumina şi vaporii (fluidele şi substanţele eterice (NN)), aducându-l într-o fineţe pură şi delicată.

De aceea trebuie ca în şi prin carne să fim puri şi abstinenţi, ca filosofii *pitagoreici*, care ţineau masa sfântă şi cumpătată, extinzându-şi viaţa prin temperare.

Temperarea vieţii şi caracterului, din cauză că nu este cultivată nici o umoare în exces, care să îngreuneze fantezia, face sufletul nostru câteodată să viseze şi câteodată să vegheze, supus întotdeauna influenţelor superioare.

Mai mult, în concepţia *pitagoreică,* dacă cineva moderează prin abstinenţă, cu prudenţă, fiecare mişcare a minţii şi trupului, are promisiunea sănătăţii perpetue a trupului şi o viaţă lungă.

La fel *brahmanii,* nu admit printre colegii lor decât pe cei care se abţin de la vin, carne şi vicii, spunând că nimeni nu-l poate înţelege pe Dumnezeu, ci caută să-l întreacă printr-o conversaţie divină; aşa cum *Phraotes* în *Philostratus* i-a învăţat pe *indienii* inferiori.

Mai mult, trebuie să ne abţinem de la toate acele lucruri care ne infectează mintea sau spiritul, de la pizmă şi invidie, care reprezintă mâna de lucru a nedreptăţii (cum spune *Hermes*), forţând mintea şi mâna la practici rele; de asemenea, de la lenevie şi lux, căci sufletul fiind sufocat de trup şi desfrâu, nu poate prevedea nici un lucru ceresc.

De unde preoţii *atenienilor,* care sunt numiţi în limba greacă *Hierophantae* (*cum spune Hieronim*), pentru a trăi mai cast în funcţiile lor

sacre şi pentru a putea urma afacerile lor divine fără desfrâu, erau obişnuiţi să se castreze bând cucută.

Mai mult, castitatea unei minţi devotate lui Dumnezeu ne face mintea (cum *Orfeu* l-a învăţat pe *Museus* în imnul tuturor zeilor) un templu perpetuu al lui Dumnezeu.

De asemenea, trebuie să ne abţinem de la o multitudine şi varietate de simţuri, afecţiuni, imaginaţii, opinii şi astfel de pasiuni, care rănesc mintea şi pervertesc judecata raţiunii, cum vedem că se manifestă în cel lasciv, invidios şi ambiţios.

De unde *Ciero* (în întrebările sale din *Tusculane*) numeşte aceste pasiuni *maladiile minţii* şi *bolile pestilente*.

Dar *Horaţiu* le numeşte *furii* sau *nebunie*, cântând :

Fetele au o mie de furii, la fel şi băieţii.

La fel pare a fi şi opinia că toţi oamenii sunt nebuni în ceva.

De unde se citeşte în *Ecleziastul :*

„există un număr infinit de nebuni"

De aceea, *stoicii* neagă faptul că pasiunile i se întâmplă omului înţelept; spun că astfel de pasiuni, urmează înţelegerii sensibile, căci pasiunile raţionale şi mentale aduc beneficii omului înţelept.

De aceeaşi părere pare a fi şi *Boetius*, când cântă că unele pasiuni trebuie lăsate deoparte în cercetarea adevărului, în aceste versuri :

Dacă adevărul îl vei descoperi cu vedere clară,
Şi vei merge pe calea cea dreptă, atunci de la tine vor pleca
Bucuria, frica, durerea, speranţa; căci dacă acestea ar domni,
Mintea este întunecată şi legată ...

De aceea trebuie să ne scutim şi să ne ferim mintea de multitudinea de astfel de pasiuni, pentru a dobândi simplul adevăr; pe care într-adevăr mulţi filosofi se spune că l-au dobândit prin solitudine lungă.

Căci mintea prin solitudine, fiind eliberată de orice griji ale problemelor omeneşti, este liberă şi pregătită să primească darurile zeităţilor divine.

Astfel *Moise*, dătătorul de legi al evreilor, şi cel mai mare dintre profeţi, şi învăţat în orice cunoaştere a *caldeenilor* şi *egiptenilor*, când se extrăgea din simţuri, intra în sălbăticia vastă a *Etiopiei,* unde problemele omeneşti erau lăsate deoparte, îşi acorda mintea contemplării solitare a lucrurilor divine, lucru prin care îl mulţumea pe Dumnezeul omnipotent, pe care rezista să-l vadă faţă în faţă şi îi oferea de asemenea puterea minunată de a face miracole, aşa cum scrierile sacre mărturisesc despre el.

La fel *Zoroastru*, părintele şi prinţul magicienilor, se spune că a dobândit cunoaşterea tuturor lucrurilor naturale şi divine printr-o solitudine de douăzeci de ani, când a scris şi făcut lucruri foarte stranii cu privire la arta divinaţiei şi profeţiei.

Astfel de lucruri declară şi scrierile lui *Orfeu* către *Museus,* că a făcut în deşerturile *Traciei.*

Citim la fel despre *Epimenide* din *Creta,* care a învăţat printr-un somn foarte lung, căci se spune că a dormit cincizeci de ani, adică a stat ascuns atâta timp.

Pitagora de asemenea a stat ascuns zece ani, şi *Heraclit* şi *Democrit* din aceeaşi cauză erau încântaţi de solitudine.

Căci cu cât mai mult renunţăm la viaţa animală şi umană, cu atât mai mult trăim precum îngerii Lui Dumnezeu, cu care fiind uniţi şi aduşi într-o condiţie mai bună, avem puterea asupra tuturor lucrurilor, guvernându-le pe toate.

Acum, mintea noastră este separată de viaţa animală şi de multitudine, şi urcată, până ascende la Cel Unic, bun, adevărat şi perfect, prin fiecare grad al lucrurilor cognoscibile şi prin cunoaşteri.

Proclus îl învaţă, în *„Comentariile sale",* pe *Alcibiade*, arătând cum lucrurile sensibile sunt mai întâi luminate, pentru a trece într-o esenţă incorporală, unde trebuie să depăşim ordinul sufletelor multiplicate prin diverse reguli, obiceiuri şi diferite proporţii, multe legături şi un mănunchi de forţe variate, şi să ne străduim pentru un intelect şi o împărăţie inteligibile, şi pentru a contempla cu cât mai bune sunt acestea decât sufletele.

Mai mult, trebuie să suportăm o multitudine intelectuală, deşi unită şi individuală, şi să atingem unitatea supraintelectuală şi esenţială, absolvită de orice multitudine şi însăşi *fântâna binelui şi adevărului.*

În acelaşi fel, trebuie să evităm orice cunoaştere care ne distrage în vreun fel şi ne înşeală, pentru a obţine cel mai simplu adevăr.

Multitudinea aceasta a afecţiunilor, simţurilor, imaginaţiilor şi opiniilor trebuie părăsită, care în sine este la fel de diferită, aşa cum unele lucruri sunt contrare altora din anumite privinţe; şi trebuie să ne ridicăm la

ştiinţe, prin care, deşi există o multitudine variată, totuşi nu există contrarietate.

Căci toate sunt împletite unele în altele şi servesc una alteia, una sub alta, până ajung unul, presupus prin toate şi nimic dincolo de el; la care tot restul se raportează.

Totuşi aceasta nu este cea mai înaltă cunoaştere, ci deasupra există intelectul pur.

De aceea orice compoziţie, diviziune şi discurs variat trebuie lăsat deoparte, să ne ridicăm astfel la viaţa intelectuală şi vederea simplă, cuprinzând esenţa inteligibilă cu preceptele individuale şi simple, pentru a obţine cea mai înaltă fiinţă a sufletului, prin care suntem unul şi sub care multitudinea noastră este unită.

De aceea, să atingem prima unitate, de unde apare uniunea în toate lucrurile, prin acel Unu care reprezintă Floarea esenţei noastre; în măsura în care o obţinem, evitând orice multitudine, ne ridicăm spre unitatea noastră şi suntem Unul şi acţionăm uniform.

Despre penitenţă şi milostenie

Cele mai multe tipuri de purgaţii reprezintă o penitenţă voită a celor care au săvârşit păcate.

În lucrarea sa intitulată *„Thryeste"*, Seneca afirmă că cel care se căieşte pentru păcatele sale este nevinovat dintr-o anumită perspectivă.

Astfel ajungem la cea mai importantă dintre toate expiaţiile, ispăşire care înlocuieşte bucuria cu nefericirea şi curăţă sufletul de o stare de veselie fără noimă, dându-ne astfel o putere neobişnuită şi făcând în aşa fel încât să nu ne mai preocupe decât regatul din ceruri.

Prin urmare penitenţa nu reprezintă numai o mortificare a viciilor ci şi un martiriu spiritual al sufletului.

Toată lumea poate fi mortificată cu ajutorul săbiei spiritului.

Sabia spiritului este Cuvântul Lui Dumnezeu.

Toate cugetările noastre şi toate gândurile rele care iau naştere din inima şi din gura noastră trebuie spuse preotului la împărtăşanie; acesta va putea judeca toate aceste lucruri în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Tot el poate, datorită puterii cu care a fost înzestrat de Domnul nostru, să ne purifice şi să ne îndrume spre lucrurile cu adevărat bune.

Împărtăşania este cea mai potrivită metodă de expiere a păcatelor noastre scandaloase.

Până şi zeii simt nevoia să se elibereze de păcate, să alunge întunericul din viaţa lor şi să se căiască pentru păcatele pe care le-au săvârşit.

Există încă o cale de expiere. Este vorba despre *pomană*.

Din câte ţin minte, filosofii nu prea menţionează această metodă.

Totuşi este adevărat că cei care fac pomană vor fi scutiţi de toate păcatele pe care le-au comis. La fel cum apa stinge focul, tot aşa pomana stinge păcatul.

Daniel l-a învăţat pe regele *Babilonului* să-şi ispăşească păcatele prin pomeni.

Îngerul *Rapfael* l-a sfătuit în acelaşi fel pe *Tobias*.

Aceste pomeni ne scapă de moarte şi ne curăţă de păcate, ajutându-ne să ne bucurăm de viaţa veşnică.

Hristos ne povăţuieşte să ne rugăm lui Dumnezeu, să ne iertăm semenii şi să ne iubim aproapele (*soţul şi soţia*) aşa cum ne iubim pe noi înşine.

Cei care fac bine, vor primi bine însutit şi se vor bucura de viaţă veşnică.

Atunci când va veni să ne judece faptele, Dumnezeu :

„îi va ocărî pe cei răi îndeosebi pentru faptul că nu au dat dovadă de milostenie, că nu au săvârşit nici un act de caritate. Acesta va spune că i-a fost foame şi sete, însă nu a primit nici mâncare şi nici băutură. Apoi va vorbi despre cei săraci şi va spune că El suferă tot ceea ce suferă toţi aceşti bieţi oameni".

Homer părea să fie conştient de toate aceste lucruri şi era de părere că zeii străbat lumea luând înfăţişarea unor străini.

Aceştia reuşesc astfel să vadă tot ceea ce fac oamenii, toate păcatele şi toate răutăţile de care dau dovadă aceştia.

Despre toate acele lucruri care conduc spre ispăşire

„Unii sunt de părere că şi mintea poate fi ispăşită cu ajutorul unor sacramente exterioare, prin sacrificii, botez, jurăminte, binecuvântări, sfinţiri, stropiri cu apă sfinţită, miruire, deoarece toate acestea au o anumită putere spirituală."

Sulful are un rol aparte în toate religiile şi este întrebuinţat pentru a-i expia pe demonii malefici cu ajutorul fumului pe care-l emană.

Alţii foloseau până şi oul în aceste procese de purgaţie. De aceea ouăle sunt şi în zilele noastre considerate sacre.

În opera sa, *Ovidiu* spune :

„Lăsaţi-o pe bătrână să vină să curețe patul/ Să aducă sulf şi ouă sfinţite/ În mâna sa tremurândă"

Proclus afirmă că preoţii obişnuiau să folosească pentru această ceremonie de purificare *sulf* şi *bitum* sau *asfalt* spălat de apa mării.

Sulful are capacitatea de a purifica datorită intensităţii mirosului său în timp ce apa mării are un caracter întrucâtva înfocat.

Preoţii întrebuinţau şi *trifoiul* sau *tufişurile de măslini.*

Se spune că acestea din urmă sunt neasemuit de pure şi că un măslin plantat de o prostituată fie nu va da roade niciodată, fie se va veşteji.

Tot pentru purificare se mai întrebuinţează *tămâie, mir, verbină, valeriană* şi buruiana cu denumirea de *„phu"*.

Alţi preoţi mai folosesc şi *cuişoare.*

Se spune că şi fierea afumată a unui câine este deosebit de puternică şi că aceasta ajută şi la înlăturarea farmecelor.

Se mai spune şi că penele de pe aripa unui *nagâţ* alungă fantasmele.

Ilustrul autor Josephus vorbeşte în cartea sa *„Cu privire la istoria Ierusalimului"* despre rădăcina de Baaras :

„Este vorba despre o plantă care se întâlneşte în apropierea unui oraş din Iudeea, Machemus, plantă care străluceşte în timpul nopţii şi care are culoarea galbenă. Această plantă era foarte greu de cules iar cei care se duceau după ea erau adesea înşelaţi, căci aceasta dispărea din câmpul lor vizual şi nu mai putea fi văzută.

Acesta adaugă că această plantă putea fi culeasă numai după ce era stropită cu urina unei femei aflată la menstruaţie. În acest fel planta rămânea pe loc şi putea fi luată cu uşurinţă.

Cel care pune mâna pe această floare moare pe loc dacă nu poartă o amuletă din rădăcina respectivă.

Unii oameni leagă rădăcina de un câine cu ajutorul unei sfori şi pleacă la drum. După eforturi îndelungate, câinele reuşeşte să smulgă rădăcina şi moare în locul stăpânului său.

După aceea oricine se poate atinge de această plantă fără să i se întâmple vreun lucru rău.

Această plantă este adesea folosită cu ocazia acestor expiaţii şi ajută la purificarea celor care sunt posedaţi de spirite necurate".

Aceste materii acţionează asupra substanţelor spirituale, le fac să zboare, le ademenesc, le tempereaza sau le stârnesc.

Mulţi sunt de părere că focul din Sicilia acţionează numai asupra sufletelor, fără a răni absolut deloc corpurile.

Acest foc are darul de a chinui sufletele celor care se află în apropiere, însă acesta este un subiect despre care am discutat deja.

Despre adoraţii şi jurăminte

Adorarea, jurămintele, sacrificiile şi jertfele sunt metode cu ajutorul cărora încercăm să ne apropiem de Dumnezeu. Aceste lucruri ne ajută să stabilim o comuniune sacră şi indisolubilă între Dumnezeu şi sufletele noastre.

Rugăciunile pe care le rostim, cu toată sinceritatea şi din străfundul inimii noastre, ne conferă o putere de nedescris.

Zeitatea căreia îi adresăm rugile noastre este atât de mişcată încât ne răspunde prin mijloacele sale divine, mijloace prin intermediul cărora Dumnezeu poate comunica cu oamenii, însă atât de criptic încât puţini sunt cei care îi înţeleg mesajele.

Adorarea este o metodă practicată foarte frecvent, aceasta ajută la desăvârşirea intelectului şi face în aşa fel încât sufletul să se deschidă pentru a primi Lumina divină.

Din aceasta izvorăsc speranţa şi credinţa, purifică sufletul şi respinge diverse lucruri rele, astfel încât acestea să nu pună stăpânire pe sufletul omului.

Omul ajunge la Dumnezeu prin intermediul rugăciunilor; astfel acesta reuşeşte să oprească caii, să intre în camerele de odihnă, să se hrănească cu ambrozie şi să bea nectar.

Cei care doresc să scape de păcate şi să devină virtuoşi trebuie să se roage şi să-l implore pe Cel în care se află Desăvârşirea.

Cea mai bună rugăciune este cea care nu este rostită în cuvinte, cea care îi este oferită Domnului în tăcere, cu ajutorul vocii interioare, a minții și cuvintelor din lumea intelectuală.

Jurământul reprezintă o promisiune ardentă făcută de o minte castă lui Dumnezeu, prin acest jurământ omul cheamă la el tot ceea ce este bun în lume.

Prin acest jurământ, sufletul omului se unește cu Dumnezeu iar activitatea minții și cea a Domnului devin una singură. Unii vorbesc despre Dumnezeu ca despre un meșteșugar și despre minte ca despre un instrument divin.

Întreaga Antichitate stă mărturie faptului că miracolele se săvârșesc uneori cu ajutorul jurămintelor. Acestea pot vindeca bolile, alunga furtunile și multe alte lucruri de acest gen.

Este bine cunoscut faptul că cele mai înțelepte națiuni, brahmanii indienilor, magicienii perșilor, gimnosofiștii egiptenilor, teologii grecilor și caldeenii excelau în ceea ce privește secretele divine și erau capabili să săvârșească multe miracole cu ajutorul rugăciunilor și al jurămintelor.

Jurământul trebuie să îndeplinească două condiții pentru a fi desăvârșit și trebuie să fie însoțit de adorare, căci un jurământ nu poate fi perfect fără aceasta.

Prima condiție se referă la cunoașterea lucrului care urmează a fi adorat și în fața căruia trebuie să depunem jurământul, la felul și la ordinea în care trebuie să executăm această operație.

Există numeroși cooperatori și diverse instrumente ale lui Dumnezeu: *cerurile, stelele, spiritele, sufletele celeste*, toate acestea trebuie chemate ca interpreți, administratori, mediatori și ușieri.

Dumnezeu este singura zeitate demnă de adorat. Celelalte zeități nu sunt decât niște căi care conduc spre unul și același Dumnezeu.

Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că nu trebuie să ne închinăm decât lui Dumnezeu, Regele și Stăpânul tuturor zeităților.

Nu trebuie să folosim nici un lucru material atunci când ne închinăm lui Dumnezeu căci nu există lucru material care să nu fie necurat în ochii acestuia.

Prin urmare, acesta nu agreează nici rugăciunile rostite cu voce tare, nici rugăciunile efectuate numai pe plan mintal în cazul în care mintea este coruptă de viciu.

Trebuie să existe un anume fel de asemănare între viața noastră și viața divină; această asemănare se referă la puritate, castitate și sfințenie; doar așa putem obține benevolența divină și putem primi gratificația lui Dumnezeu.

Zeii nu ne vor asculta rugăciunile decât dacă ne rugăm cu mintea curată și pentru lucruri care sunt demne de a fi luate în seamă.

Platon afirmă că nu-L putem convinge pe Dumnezeu prin intermediul rugăciunilor noastre să facă lucruri nedrepte sau incorecte.

Prin urmare, nu trebuie să-l cerem decât lucruri cuviincioase; doar în acest fel reușim să ne dă seama că mulți sunt dezamăgiți deoarece Dumnezeu nu le-a ascultat rugămințile și jurămintele.

De aici putem presupune că dorințele lor nu au fost pe placul lui Dumnezeu și că nu știu cum să se roage sau ce mediatori să aleagă pentru ca rugăciunile lor să ajungă la Dumnezeu.

Această neștiință ne face să ne rugăm în zadar iar dorințele noastre sunt respinse tocmai din cauza acestei ignoranțe cu privire la modalitatea în care trebuie să ne rugăm.

Despre felurile și metodele sacrificiilor și jertfelor

Notă: Odată cu întruparea Lui Dumnezeu pe Pământ, sub numele de Iisus Hristos, Legea sacrificiilor ființelor vii a fost abolită. S-a dat o Lege nouă, Noul Testament, în care răzbunarea a fost înlocuită cu iubirea. Așadar sacrificiile nu-și mai au rostul. Iisus Hristos s-a dat pe Sine, pe cruce, pentru iertarea păcatelor omenirii.

Constatările lui Heinrich Cornelius Agrippa nu mai sunt valabile decât pentru vrăjitori.

Sacrificiile antice au fost înlocuite în zilele acestea cu ofrande: tămâie, busuioc, lumânări, apă, foc, monedă, pâine, vin, sare. Să urmărim în continuare constatările sale. (NR)

Sacrificiul reprezintă o jertfă sacră care îl sfințește totodată pe cel care aduce jertfa respectivă; singurele impedimente pot fi lipsa de respect sau un alt păcat de acest fel.

Prin urmare aceste sacrificii și jertfe ne aduc foarte multă speranță și ne permit să facem parte din familia lui Dumnezeu.

Prin acestea ne căim pentru toate relele pe care le-am făcut și care atârnă deasupra capetelor noastre.

Evreii sunt de părere că jertfele ne ajută să ucidem creaturile vii și să ne împrăștiem avuția. Prin sacrificiu, ne curățăm de toate păcatele pe care le-am comis.

La fel cum preotul muritor sacrifică, în această Lume inferioară, sufletul creaturilor lipsite de rațiune prin separarea corpului de suflet, tot

aşa *Arhanghelul Mihail*, Preotul din Lumea Superioară, sacrifică sufletele oamenilor prin această separare a sufletului de corp şi nu a trupului de suflet, aşa cum se întâmplă uneori din întâmplare, din cauza mâniei, extazului sau încântării din timpul somnului, perioadă pe care evreii o numesc *moartea trupului*.

Aceste sacrificii şi jertfe trebuie oferite în primul şi în primul rând lui Dumnezeu.

Când acestea sunt oferite unor puteri divine de rangul doi, acest lucru trebuie să se desfăşoare întocmai ca şi în cazul rugăciunilor şi jurămintelor.

Există multe tipuri de sacrificii: printre acestea se numără *jertfa focului*, atunci când lucrul dat spre sacrificiu este consumat de către foc.

Mai există şi jertfa *vărsării de sânge*; pe lângă acestea, există şi sacrificii în vederea recăpătării sănătăţii.

Unii se roagă pentru instaurarea păcii, alţii pentru a scăpa din mrejele vreunui spirit malefic, alţii deoarece vor să li se întâmple un lucru bun sau frumos.

Alţii nu vor decât să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru ceea ce au.

Însă există unele sacrificii care nu sunt făcute nici întru slava lui Dumnezeu şi nici nu sunt inspirate de vreo dorinţă nobilă. Mă refer aici la acele sacrificii pe care evreii le numesc sacrificiile geloziei şi care sunt făcute doar de acele persoane care vor să afle dacă au fost sau nu înşelate.

În trecut arienii obişnuiau să facă sacrificii pentru expierea păcatelor; aceste jertfe erau menite să vindece oraşele de boli, să alunge ciuma sau orice altă calamitate înfricoşătoare :

„Aceştia căutau cei mai răi oameni din oraş şi îi aduceau într-un loc dinainte ales. Aceştia trebuiau să care în mâinile lor o bucată de brânză, vafe şi smochine uscate.

Acolo, aceşti oameni malefici erau biciuiţi de nenumărate ori cu nişte vergi şi apoi erau arşi de vii.

Focul era aprins cu aceleaşi crengi care fuseseră întrebuinţate pentru a-i biciui.

Cenuşa le era aruncată în apa mării.

Lycophron şi *Hipponax* vorbesc despre acest ritual."

Philostratus vorbeşte despre felul în care a reuşit *Apollonius* din *Tyana* să alunge ciuma din Ephesus.

Pe lângă acestea, mai existau multe alte tipuri de sacrificii precum cele închinate următoarelor zeităţi: *Agonalia, Dapsa, Farreationes, Hecatombe, Hostia, Hyacinthia, Armilustra, Janualia, Lucalia, Lupercalia, Munychia, Novendinalia, Nyctiluca, Palatialia, Pastillaria, Popularia, Protervia, Scenopegia, Solitaurilia, Stata, Rubigalia, Fontanalia, Ormia, Parentalia, Inferiae, Consualia, Lampteria, Amburbia, Ambarvalia, Vivalia, Thyia, Holocaustomata, Orgia, Latialia, Dianetaurica, Bacchanalia, Trieterica, Liberalia, Cocytia, Cerealia, Thesmophoria, Adonia, Teonia, Laurentalia, Opalia, Palilia, Quirinalia, Vertumnalia, Gynaecia, Panathenea, Quinquatria, Diapalia, Diasia, Horma, Hormea, Nemea, Mytriaca şi Palogygia.*

Jertfele aduse acestor zeităţi erau foarte diverse.

În cinstea lui *Bacchus* se sacrificau un *ţap şi* un *măgar*, în cinstea lui *Ceres* se sacrifica o *scroafă*; în cinstea *Soarelui*, un *cal*; în cinstea *Dianei*, un *cerb* şi nişte *câini;* pentru *Priapus* se sacrifica un *măgar*, pentru *Isis*, o *gâscă*; pentru *Noapte*, un *cocoş*; pentru *Faunus*, o *capră*; pentru *Hercules*, un *taur*, pentru *Saturn*, un *copil*; pentru *Maja*, o *scroafă* cu nişte *purceluşi*; pentru *Aesculapius*, un *cocoş*.

Mai existau şi diverse ordine ale preoţilor.

Printre preoţii înalţi, se numărau: *Flamines, Archiflamines, Phylades, Saelians şi Hierophantes*.

Aceste jertfe erau practicate de membri ai diferitelor religii şi erau însoţite de ceremonii, sacrificii, ospeţe, rugăciuni, expieri, jurăminte, ofrande şi alte lucruri de acest gen.

„Adevăratul sacrificiu care îl poate curăţa de păcate pe om şi care îl uneşte pe acesta cu Dumnezeu are o natură duală; este vorba despre sacrificiul lui Isus Hristos pentru mântuirea omenirii, sacrificiu care a purificat toate lucrurile prin intermediul sângelui pe care l-a vărsat pe cruce şi despre omul care se oferă drept sacrificiu lui Dumnezeu, la fel cum s-a oferit Mântuitorul nostru. Acesta ne-a învăţat să ne jertfim împreună cu el şi să ne împărtăşim cu trupul şi cu sângele său.

Noi putem fi mortificaţi prin răstignirea trupului său de muritor şi astfel putem deveni mai înţelepţi.

Să încercăm să ducem o existenţă cât mai curată, să încercăm să facem în aşa fel încât viaţa pe pământ să fie sacrificiul nostru. Doar acei care sunt dispuşi să se sacrifice sunt slujitorii demni ai lui Dumnezeu, doar aceştia pot primi înţelegerea divină.

Sacrificiile eterne sunt leacuri ale sufletului, leacuri inventate de cel mai priceput dintre medici."

Spiritul malefic poate poseda un om numai până în momentul în care acesta se expiază prin intermediul sacrificiilor.

Prin urmare, sacrificiile sunt necesare pentru a-L împăca pe Dumnezeu şi puterile divine şi pentru a-l mântui pe om de păcate, căci acesta este construit atât după înfăţişarea lui Dumnezeu cât şi după cea a Lumii.

Dar Domnul nostru Iisus Hristos a stabilit ca elemente de sacrificiu numai *pâinea şi vinul.*

Acesta nu are nevoie de jertfe de animale şi nici de sacrificii ce implică vărsare de sânge, sânge prin care să ne purificăm, căci ne-am purificat deja în propriul său sânge.

La egipteni existau 666 de tipuri de sacrificii. Aceştia atribuiau anumite puteri fiecărui corp celest, aducea sacrificii în cinstea tuturor stelelor şi tuturor planetelor, deoarece considerau că acestea sunt animale divine care posedă un suflet intelectual şi o minte sacră.

Aceştia credeau că stelele ne ascultă rugăciunile şi ne fac anumite daruri celeste, nu pentru că ar fi obligate ci deoarece aceasta este voinţa lor.

Iamblichus afirmă că aceste corpuri celeste şi zeităţile din întreaga lume au atât puteri divine şi superioare cât şi unele naturale şi inferioare.

Cei care ne fac să depindem de anumite influenţe fatale sunt şi cei care ne eliberează de puterea sorţii.

Dacă cei care aparţin de Saturn sau de Marte suferă o nenorocire, magicienii spun că aceştia nu trebuie să apeleze la Jupiter sau la Venus ci chiar la Saturn şi la Marte.

Aşa se face că *Apuleian Psyche,* persecutată de Venus, deoarece era la fel de frumoasă ca aceasta, a trebuit să ceară favoarea acestei zeiţe şi nu a alteia.

Egiptenii obişnuiau să sacrifice pentru fiecare stea lucruri care îi aparţineau.

Pentru Soare aceştia sacrificau lucruri solare şi animalele sale: un copac de dafin, un cocoş, o lebădă şi un taur.

Pentru Venus se sacrificau un porumbel sau o broască ţestoasă şi dintre plante, o verbină.

Când se întâmpla ca magicienii să confecţioneze un lucru fie el natural, fie artificial, aparţinând unei stele anume, aceştia ofereau lucrul respectiv acelei stele.

În acest fel lucrul respectiv devenea mai puternic şi mai influent din punct de vedere religios decât în cazul în care ar fi suferit nişte influenţe naturale.

Orice jertfă care îi este închinată lui Dumnezeu în mod corespunzător este sfinţită de acesta şi devine astfel parte din întreg.

Aceste popoare obişnuiau să le ofere zeilor celeşti şi eterici sacrificii albe, iar zeilor tereştri sau subterani sacrificii negre.

Jertfele pentru zeii tereştri erau puse pe altare, cele pentru zeii subterani în şanţuri.

Tuturor zeilor, în afară de cei tereştri şi de cei din subteran, li se ofereau lucruri zburătoare, însă acestea trebuiau să aibă neapărat patru picioare.

Porphyr menţionează toate aceste lucruri în *„Cartea cu răspunsuri".*

Se spune că aceste sacrificii reprezintă un fel de *„agent",* un *„liant"* între Dumnezeu şi oameni.

Aristotel afirmă că sacrificiul în cinstea unui zeu se află în om.

Aceste jertfe sunt deci nişte mijlocitori şi reprezintă în mod analogic lucrurile divine.

Acestea au anumite analogii cu zeitatea care primeşte aceste ofrande, însă aceste analogii sunt atât de oculte încât gândirea omului nu este capabilă să le perceapă în mod corespunzător.

„Dumnezeu şi zeii cer aceste jertfe pentru a ne mântui de păcatele pe care le-am comis şi fără aceste sacrificii am fi nevoiţi să suportăm pedepsele pe care le merităm pentru păcatele noastre".

Aceste jertfe reprezintă chei care deschid poarta raiului şi a Elementelor şi cu ajutorul lor omul poate urca până la fiinţele celeste.

Oamenii care sunt desăvârşiţi din punct de vedere religios nu au nevoie de toate aceste lucruri, însă cei care au păcătuit devin slujitorii raiului şi ai creaturilor care se află acolo.

Deoarece slujesc raiul, aceştia cred că pot primi vreun fel de virtute celestă şi că pot fi achitaţi de păcatele lor prin această favoare venită din ceruri.

Despre invocațiile și ritualurile folosite în Antichitate pentru sacrificii și jertfe

Să vedem acum care sunt imprecațiile și ritualurile pe care obişnuiau să le săvârşească popoarele antice pentru sacrificii și jertfe.

Cei care îi aduceau un sacrificiu lui Dumnezeu trebuiau să rostească următoarele cuvinte sau o frază asemănătoare cu aceasta :

„Eu, slujitorul Tău, îți ofer și sacrific aceste lucruri întru Slava Ta.

Mărturisesc că Tu ești cu adevărat Sfânt și Te rog să sfințești această jertfă, să o înzestrezi cu virtutea Spiritului Tău Superior, astfel încât să putem primi ceea ce îți cerem.

Deoarece această jertfă pe care Ți-am adus-o devine a Ta, lasă-mă și pe mine să devin una cu Tine și să fac parte din familia Ta.

Se spune că eu pot ucide acest animal pe care l-am adus ca jertfă sau că-l pot lăsa în viață.

Tot așa Tu poți să iei cu mânie sau să oferi cu dragoste tot ceea ce dorești".

Când se făceau sacrificii pentru expierea de păcate sau pentru alungarea spiritelor malefice, trebuiau rostite următoarele cuvinte :

„Așa cum moare acest animal în mâinile mele, să piară și toate viciile din mine, toate lucrurile necurate, toate relele care și-au găsit sălașul în mine.

Așa cum curge sângele acestui animal din corpul său, fă în așa fel încât viciul și necurăția să iasă din mine".

Aceste sacrificii aşezate pe altar trebuiau arse și jertfa trebuia consumată de către foc în așa fel încât să nu rămână nimic din ea.

Astfel toate relele și toate spiritele ardeau și ele împreună cu această ofrandă.

Se obişnuia ca atunci când se aducea jertfa, să se atingă altarul cu mâinile de toți cei pentru care era făcut acest sacrificiu.

Rugăciunea nu era ascultată decât atunci când cei care se rugau atingeau altarul cu mâinile lor.

Virgiliu afirmă că cei care se roagă rostind aceste cuvinte și ating altarul sunt ascultați de către Atotputernicul Dumnezeu.

Despre modul în care trebuie săvârșite aceste sacrificii aduse lui Dumnezeu și altor zeități inferioare

Fiecare adorare, jertfă, sacrificiu sau invocație se diferențiază prin ceva; acestea îi pot fi adresate exclusiv lui Dumnezeu sau pot fi închinate unor zeități inferioare cum ar fi îngerii, stelele sau eroii.

Trebuie să analizăm o serie întreagă de reguli.

Atunci când rugăciunea îi este închinată numai lui Dumnezeu și are ca scop obținerea unui anumit efect, trebuie ca aceasta să fie însoțită de comemorarea unui miracol sau a unei promisiuni care a fost luată din Sfintele Scripturi.

Atunci când cel care aduce jertfa își dorește ca toți dușmanii săi să fie distruşi, trebuie să se amintească faptul că Dumnezeu i-a distrus pe giganți prin potop, pe meșterii din turnul Babel prin amestecarea limbilor, cetățile Sodoma și Gomora prin ploaia de foc, și alte întâmplări asemănătoare cu acestea.

La această enumerare trebuie neapărat adăugat un blestem preluat din Psalmi sau din orice alt fragment din Scriptură.

Când cel care aduce sacrificiul se roagă pentru înlăturarea pericolelor provocate de ape, acesta trebuie să amintească faptul că Dumnezeu l-a salvat pe Noe de potop, că fiii Israelului au reuşit să treacă prin Marea Roșie și că Mântuitorul a mers prin apă fără a se uda, salvând toate navele care se aflau pe mare de la naufragiu, oprind vânturile și valurile și ridicându-l pe Petru care se scufunda în apele mării.

Dacă cineva se roagă pentru îndeplinirea vreunui oracol sau a vreunui vis, indiferent că acesta se roagă lui Dumnezeu, îngerilor sau eroilor, acesta trebuie să amintească de fragmentele din Vechiul Testament în care Dumnezeu vorbește cu oamenii, promițându-le că vor avea parte de multe revelații, în afară de visele profetice ale lui Iacob, Iosif, Daniel, Nabucodonosor sau ale Sfinților Ioan sau Pavel.

De revelații au avut parte și magicienii sfinți, precum *Elena, Constantin* și *Carol*, și profeții precum *Methedius, Cyrillus, Joachim, Merlin, Brigitta, Mechtindis* și *Hildegardis*.

Atunci când știm să le rugăm în mod corespunzător, zeitățile ne pot oferi anumite revelații divine.

Trebuie să invocăm numele sacre ale lui Dumnezeu, îndeosebi pe cele care sunt semnificative pentru ceea ce cerem.

Dacă dorim distrugerea duşmanilor, trebuie să invocăm numele mâniei, răzbunării, fricii de Dumnezeu şi dreptăţii Acestuia.

Dacă ne rugăm pentru înlăturarea pericolelor, trebuie să invocăm numele milosteniei, mântuirii, bunătăţii şi a altor trăsături de acest fel.

Trebuie să ne închinăm celor care sunt responsabili pentru lucrul pe care ni-l dorim.

Invocaţia noastră trebuie făcută în mod corespunzător şi trebuie să respecte regulile în ceea ce priveşte farmecele.

Nu există nici o diferenţă reală între rugăciuni şi farmece.

Farmecele ne afectează mintea şi se adresează numai unor zeităţi anume.

Rugăciunile pot fi adresate tuturor zeităţilor prin intermediul adorării şi venerării.

Despre sfinţiri şi felurile lor

Consacrarea reprezintă o metodă prin care sufletul spiritual se infiltrează în materie în conformitate cu tradiţiile artei magiei; această operaţie este însufleţită cu ajutorul *spiritului înţelegerii.*

Eficacitatea acestor consacrări rezidă în două lucruri. Este vorba despre virtutea persoanei care este consacrată şi virtutea rugăciunii pe care o rosteşte această persoană.

Aceşti oameni trebuie să ducă o existenţă sfântă şi să aibă puterea de a consacra.

Prima cerinţă poate fi îndeplinită în natură şi în pustietate.

A doua cerinţă poate fi îndeplinită cu ajutorul imitării şi învrednicirii, lucruri despre care am vorbit deja.

Este imperativ ca cel care face sacrificiul să fie pe deplin conştient de virtutea şi de puterea care se află în interiorul său şi să facă dovadă de o credinţă fermă şi nestrămutată.

Acestea sunt condiţiile indispensabile pentru această rugăciune.

Nu trebuie să uităm şi de acea putere de sfinţenie pe care o conferă chiar Dumnezeu prin intermediul Sfântului Duh.

Sfinţenia poate sta şi exclusiv în rugăciune, rugăciune în care se amintesc fapte sfinte, scrisori, miracole, efecte, promisiuni, jurăminte şi toate aceste lucruri par să aibă o analogie cu lucrul care urmează a fi consacrat.

În continuare voi oferi nişte exemple pentru a ilustra într-o manieră mai eficientă ceea ce am vrut să spun.

Atunci când sfinţim apa are loc o anumită ceremonie, deoarece Dumnezeu a aşezat firmamentul în mijlocul apelor.

Acesta a făcut o fântână sfântă în mijlocul paradisului terestru şi de aici pornesc cele patru râuri care străbat şi care udă întreaga suprafaţă a Pământului.

Dumnezeu a făcut din ape un instrument al dreptăţii divine atunci când a distrus giganţii şi a inundat Pământul, atunci când a distrus armata Faraonului în Marea Roşie, atunci când a condus oamenii cu picioarele uscate prin mijlocul Mării Roşii şi prim mijlocul râului Iordan, atunci când a făcut să izvorască apă în mod miraculos dintr-o stâncă în sălbăticie, atunci când a făcut o fântână de apă vie din osul unui măgar, la rugămintea lui Samson; atunci când a spus că apele sunt un exemplu al milosteniei sale şi că prin aceste ape ne putem izbăvi de păcate, atunci când s-a botezat, purificat şi sfinţit în râul Iordan.

Trebuie să invocăm numele divine corespunzătoare tuturor acestor minuni căci Dumnezeu mai este numit fântâna vie, apa vie sau râul viu.

„La nivelul microcosmosului, adică al omului, toate acestea nu sunt decât simboluri, deoarece apele adevărate sunt eterurile şi substanţele divine din straturile aurice, cu care sunt îmbrăcate: spiritul, sufletul şi trupul carnal al omului.

La nivel macrocosmic, Pământul este o Fiinţă vie, care trăieşte datorită celor patru Elemente, eterurilor şi Spiritului viu al Pământului, numit Ariel, care este racordată la Fiinţa Supremă prin canale speciale numite *roţile* sau *rukalini* (*vezi Ezekiel*)."

Atunci când sfinţim focul, nu trebuie să uităm faptul că Dumnezeu a creat acest element ca instrument de pedeapsă, răzbunare şi curăţare de păcate.

Atunci când va veni să judece lumea, sosirea sa va fi precedată de un incendiu.

Dumnezeu i-a apărut lui Moise într-un tufiş în flăcări, s-a arătat fiilor Israelului într-un stâlp de foc şi a ordonat ca focul ce arde în mănăstiri să nu se stingă niciodată, Dumnezeu a ţinut focul aprins chiar şi sub ape.

Dumnezeu este Focul divin care arde şi Focul care topeşte.

În rugăciunea noastră trebuie să folosim nume precum *Strălucirea lui Dumnezeu, Lumina lui Dumnezeu,* şi altele asemănătoare cu acestea.

Atunci când sfinţim uleiul nu trebuie să uităm de uleiul ungerii din Exod şi de numele pe care trebuie să le invocăm cu acest prilej.

Este vorba despre numele de Hristos, care înseamnă *„cel uns"* şi despre alte nume de acest fel.

Nu trebuie să uităm nici de cei doi măslini menţionaţi în Apocalipsă, măslini din care era extras uleiul sfânt ce era turnat în lămpile ce ardeau în prezenţa lui Dumnezeu.

Dacă dorim să sfinţim locurile, nu trebuie să uităm de muntele Sinai, de templul făgăduinţei, de *„sanctum sanctorum"*, de Templul lui Solomon, de sfinţirea dealului Golgota deoarece acolo a fost răstignit Isus Hristos, de pământul care a fost plătit cu preţul sângelui Mântuitorului, de muntele Tabor, unde a avut loc urcarea la ceruri.

Numele sacre care trebuie folosite sunt *Sălaşul lui Dumnezeu, Tronul lui Dumnezeu, Altarul lui Dumnezeu, Templul lui Dumnezeu* şi altele de acest gen.

Când vrem să binecuvântăm alte lucruri trebuie să urmăm aceeaşi procedură şi trebuie să căutăm în scrierile sfinte numele divine, căci există anumite denumiri corespunzătoare pentru fiecare lucru.

De exemplu, dacă dorim să sfinţim o carte sau o bucată de hârtie, trebuie să amintim de Cartea care conţine misterele pe care vrem să le comemorăm, de *Tăbliţele cu cele zece porunci* care i-au fost date lui Moise în timp ce se afla pe muntele Sinai, de sfinţirea *Legilor*, de profeţi, de *Sfintele Scripturi*; trebuie să amintim de *Testamentul Lui Dumnezeu*, de *Cartea Lui Dumnezeu*, de *Cartea Vieţii*, de *Cunoaşterea Lui Dumnezeu*, de *Înţelepciunea Lui Dumnezeu* şi de alte lucruri asemănătoare.

Dacă dorim să sfinţim o sabie, trebuie să amintim de *sabia* pe care i-a trimis-o Dumnezeu lui *Iuda Macchabeus* pentru a-i distruge pe copiii duşmanilor Israelului.

În *Profeţii* se vorbeşte despre :

„săbiile cu două tăişuri"

În *Evanghelie* se vorbeşte despre :

„oamenii care îşi vindeau hainele pentru a-şi putea cumpăra săbii"

David menţionează că a văzut :

„un înger care a ascuns o sabie însângerată"

Şi în Apocalipsă vom găsi multe astfel de exemple.

Trebuie să folosim numele sfinte precum :

Sabia lui Dumnezeu, Bagheta lui Dumnezeu, Răzbunarea lui Dumnezeu.

Cred că am vorbit suficient despre *binecuvântări* şi despre cum trebuie efectuate acestea.

Există însă şi un alt ritual puternic şi eficace de sfinţire şi de expiere; acesta este întrucâtva superstiţios.

Este vorba aici despre *ritualul botezului, al primei împărtăşanii, al înmormântărilor*.

Trebuie să fim conştienţi de faptul că orice jurământ, jertfă sau sacrificiu are o anumită putere de consacrare, care este la fel de reală şi de personală, precum lucrurile sau persoanele care sunt oferite.

Despre lucrurile sfinte, despre lucrurile consacrate, despre modul în care acestea ajung intermediari între noi şi zeităţi, despre vremurile sacre

Putem vorbi despre lucruri sfinte numai în cazul acelor obiecte care au fost sfinţite chiar de către zeităţi şi care ne-au fost date de către acestea.

Prin acest raţionament demonii pot fi consideraţi sfinţi deoarece în ei sălăşluieşte Dumnezeu şi deoarece aceştia aud adesea numele Său.

În Exod este scris :

„Îmi voi trimite Îngerul care se va înfăţişa în faţa ta; ascultă-l şi nu-l dispreţui, căci în el se află Numele Meu".

Misterele sunt, de asemenea, considerate sacre.

Acestea posedă o trăsătură ocultă şi sfântă şi au fost date de diverşi zei sau demoni sau chiar de Dumnezeu.

Numele şi caracterele lor, despre care am vorbit deja, sunt sacre.

Crucea este la rândul ei sfântă şi misterioasă deoarece pe ea a fost răstignit Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Şi anumite rugăciuni pot fi sfinte sau mistice; este vorba aici despre acele rugăciuni care nu au fost create de om ci au fost date de divinitate, aşa cum aflăm din Evanghelie.

Anumite *confecţii* pot fi şi ele sfinte.

În *Exod* se vorbeşte despre: *parfumul dulce, uleiul pentru ungere, fântâna sfântă şi mirul sacru.*

Există încă un tip de sfinţenie. Este vorba aici despre acele lucruri pe care omul i le dăruieşte şi i le închină lui Dumnezeu, precum *jurămintele şi sacrificiile* despre care am vorbit un pic mai devreme.

Virgiliu vorbeşte despre *jurământul* pe care l-a făcut *Cezar cel biruitor* zeilor Romei, iar *Ovidiu*, în *„Metamorfozele"* sale, menţionează ospăţul prin care *Aecides* a încercat să o îmblânzească pe *Pallas* pentru uciderea lui *Cicnus*.

Sfinte sunt considerate şi toate *reprezentările, ilustrările, idolii, statuile, imaginile, tablourile şi icoanele* făcute după înfăţişarea lui Dumnezeu.

Platon afirmă că ar trebui să cinstim toate imaginile şi statuile făcute după asemănarea lui Dumnezeu deoarece acestea îl reprezintă pe Dumnezeu; până şi popoarele din antichitate slăveau imaginea lui Jupiter.

„Se spunea despre cel care seamănă cu omul, că reprezintă o minte care produce toate lucrurile care există datorită puterii sale nemăsurată. În această imagine Jupiter stătea jos, partea superioară a corpului său era goală şi dezbrăcată, pentru a putea fi văzută de inteligenţele şi fiinţele superioare.

Partea inferioară este acoperită, deoarece se ascunde de creaturile inferioare.

În mâna stângă ţine un sceptru, deoarece această parte a corpului reprezintă lăcaşul spiritual al vieţii.

Regele este creatorul intelectului şi spiritul care însufleţeşte întreaga lume.

În mâna dreaptă Jupiter ţine un vultur ce simbolizează victoria.

Acesta este Stăpânul tuturor zeilor, tot aşa cum vulturul este stăpânul tuturor păsărilor."

Noi mai slăvim şi imaginea Mielului, deoarece acesta îl reprezintă pe Hristos, şi imaginea *porumbelului*, căci această pasăre simbolizează *Sfântul Duh*.

La nivel microcosmic *porumbelul* este *sufletul omului*, care îmbracă spiritul său.

Există popoare care slăvesc şi *leul, boul, vulturul şi omul* aşa cum aflăm din cărţile profeţilor şi din diverse fragmente din Sfintele Scripturi.

Există şi ritualuri sacre menite să slăvească zeii, gesturi ale evlavioşilor, metanii, descoperirea capului, spălări şi stropiri cu apă sfinţită, parfumuri, expieri exterioare, procesiuni umile, arderea lumânărilor de ceară, sunarea clopotelor, împodobirea templelor şi altarelor. În aceste scopuri sunt folosite cele mai frumoase şi cele mai preţioase lucruri, aur, argint, pietre preţioase.

Aceste plecăciuni şi ritualuri exterioare reprezintă nişte invitaţii spirituale sacre, prin care oamenii speră să obţină gratificaţia zeilor.

Preoţii sunt consideraţi sacri deoarece slujesc puterile divine; ei sunt consacraţi de către zei şi consacră la rândul lor lucrurile sfinte.

Aceste ritualuri sfinte reprezintă un fel de înţelegere între noi şi Dumnezeu. Prin acestea noi căutăm să obţinem favoarea puterii divine.

Imnurile, predicile, incantaţiile şi cuvintele sacre au fost compuse întru slava lui Dumnezeu.

Biserica primitivă obişnuia să folosească anumite incantaţii pentru a alunga bolile şi furtunile.

Noi fie pronunţăm aceste rugăciuni divine, fie le purtăm la noi, scrise şi legate la gât.

Există şi nume, cifre, caractere şi sigilii sacre pe care oamenii înţelepţi le-au consacrat de-a lungul secolelor venerării lui Dumnezeu.

Toţi oamenii care se roagă lui Dumnezeu cu sufletul şi cu mintea curată vor avea parte de miracole.

Este important să ştim cum să ne rugăm.

Nu trebuie să folosim numai cuvinte barbare, ci şi expresii în ebraică, egipteană, greacă şi latină.

Iamblichus ne spune multe nume care îi sunt atribuite lui Dumnezeu, precum: *Osyris, Icton, Emeph, Ptha, Epies şi Ammon.*

Platon ne spune că Jupiter înseamnă *„a trăi"*, deoarece acesta însufleţeşte toate lucrurile care există.

Dia înseamnă *„prin intermediul"*, căci prin intermediul lui Dumnezeu au fost create toate lucrurile.

Textul în greacă a omis cuvântul *Athanaton*, care înseamnă *„nemuritor"*.

Latinii Îl numeau pe Dumnezeu *Jupiter*.

Anumite nume purtate de oameni, precum *Eutychis, Sophia* şi *Teophilus* înseamnă *„slujitorul credincios al lui Dumnezeu"*.

Anumite lucruri materiale pot deveni sfinte prin intermediul consacrării, în cazul în care sfinţirea este efectuată de un preot.

Acesta este cazul acelor sigilii de ceară pe care este întipărită *imaginea unui miel* şi despre care se spune că ne pot salva de trăsnete şi de furtuni.

Se mai spune că cei care poartă aceste sigilii sunt apăraţi de toate relele, căci acestea conţin virtutea divină, şi sunt un fel de scriere sacră.

Lumânările sfinte, din ceară, care sunt primite la Paşti şi sărbătoarea de purificare a fecioarelor, sunt şi ele sfinte.

Prin binecuvântare şi consacrare *şi clopotele pot primi virtute*; acestea pot alunga fulgere şi furtuni pentru ca acestea să nu facă rău acolo unde sunt auzite sunetele clopotelor.

Sarea şi apa, prin binecuvântare şi exorcism primesc puterea de a izgoni spiritele malefice; există întotdeauna momente sacre care sunt observate de naţiunile care au religii diferite şi care sunt elogiate de acestea; acestea sunt ţinute fie în cinstea zeilor, fie în comemorarea unor lucruri pozitive pe care le-am primit de la zei.

Astfel *„evreii au primit sabatul", „păgânii au primit zilele lor sfinte"* iar noi am primit *„zilele solemne ale ritualurilor noastre sfinte",* care sunt sărbătorite cu cea mai mare solemnitate.

Există şi momente care sunt numite momente de penitenţă şi zile negre deoarece în acele zile comunitatea a avut parte de lovituri grele şi de calamităţi; romanii au avut *„ziua înaintea celor patru absenţe din august"* deoarece în acea zi ei au suferit pe câmpul de luptă de la Canna.

Zilele *Postriduan* sunt numite *„zile negre"* deoarece în aceste zile au avut loc multe lupte.

La evrei *„ziua neagră"* este cea din 17 iunie deoarece în acea zi Moise a distrus *mesele*, Manasses a construit un idol în *Sanctum Sanctorum,* iar *pereţii Ierusalimului* au fost doborâţi de duşmanii acestuia.

Şi cea de-a noua zi din luna iulie este o *„zi neagră"* pentru evrei deoarece în această zi au fost distruse ambele temple; de aceea ele mai sunt numite şi *„zilele egiptene"* şi fiecare naţiune are un număr de zile pe care le consideră norocoase sau ghinioniste.

Magicienii spun că aceste *„zile sfinte şi religioase"* ar trebui să aibă aceeaşi importanţă ca *„zilele planetare"* şi ca *„aranarile corpurilor celeste".*

Ei afirmă că aceste zile sunt mult mai eficace şi că acestea pot obţine virtuţi divine şi spirituale deoarece virtutea lor nu provine de la Elemente şi de la corpurile celeste ci de la *Lumea inteligibilă şi supra celestă*; acestea sunt ajutate de aprobarea tuturor sfinţilor şi nu pot fi afectate de aranjarea corpurilor celeste sau frustrate de elementele coruptibile; acele zile sunt numite *„zile religioase"* şi încălcarea acestora ar fi un păcat.

Despre anumite observaţii religioase, ceremonii şi ritualuri de înmiresmare şi de miruire

Cei care doresc să lucreze în acest domeniu, în primul rând îl imploră pe Dumnezeu Tatăl să-i facă vrednici de acest lucru şi pur, deoarece este scris în *Leviticus* că fiecare om care se va apropia de lucrurile sfinte şi care nu are un suflet pur va dispărea din faţa Domnului.

Prin urmare trebuie să vă curăţiţi!

Şi în zilele stabilite, potrivit *misterelor numerelor*, trebuie să vă îmbrăcaţi cu haine noi şi să vă abţineţi de la dorinţe, pofte şi lucruri necurate.

Zeii nu-l vor asculta pe omul care nu s-a abţinut multe zile de la actul de împerechere.

Să nu vă atingeţi de o femeie necurată sau de una care are hemoroizi!

Să nu vă apropiaţi nici de cadavre, căci cel care va atinge un om mort nu se va putea apropia de oracole, deoarece mintea îi va fi coruptă de acel cadavru, şi nu va fi capabilă să primească influenţele divine.

Trebuie să vă spălaţi, să vă parfumaţi şi să faceţi şi alte sacrificii.

Dumnezeu acceptă un parfum dulce şi acele lucruri care îi sunt oferite de un om care a fost purificat şi care este înclinat către rugăciune.

Deoarece *sufletul este imaginea lui Dumnezeu,* acesta este încântat de parfumuri pe care le simte cu ajutorul nărilor şi care intră astfel în omul corporal; prin acestea sunt trimise uneori spiritele cele mai pline de viaţă, care nu pot fi reţinute în inima omului.

Unii sunt de părere că *mirosul* este simţul cel mai spiritual şi mai plin de viaţă.

Parfumurile şi miruirile pătrund în toate lucrurile şi deschid porţile elementelor şi ale raiului, pentru ca prin ele omul să poată vedea secretele lui Dumnezeu, lucrurile celeste şi acele lucruri care se află deasupra raiului, cum ar fi îngerii care pot veni la oamenii care au suflet curat.

Aceste mirosuri aduc pace între toate spiritele şi le unesc pe acestea cu elementele; ele ajută spiritele să-şi însuşească trupuri; trupul

spiritual abundă în arome şi trăieşte cu ajutorul vaporilor, parfumurilor şi aromelor de sacrificii.

Dacă veți face un lucru să-l faceți cu cea mai sinceră afecțiune şi din toată inima.

Bunătatea raiului şi a corpurilor vă poate ajuta şi vă poate conduce acolo unde doriți să ajungeți.

Cu ajutorul acestora puterea Naturii se schimbă şi acestea aduc numai noroc.

Dumnezeu i-a spus lui *Abraham* să vină pe pământul pe care i-l va arăta.

Abraham s-a ridicat şi a călătorit înspre sud; tot la fel s-a dus şi *Isaac* în *Gerarath,* unde a dat peste un pământ foarte fertil.

Locul care este bun pentru fiecare trebuie găsit chiar de acel om iar cel care nu ştie cum să-l găsească trebuie să observe spiritele care se ocupă cu astfel de lucruri.

Acest om trebuie să vadă în ce loc, simțurile sale fiind mai ascuțite, în ce loc anume este mai sănătos şi mai viguros, unde are cel mai mult noroc în afacere, unde sunt răsturnați duşmanii săi; această regiune este cea care îi este prielnică şi care i-a fost predestinată din rai.

Prin urmare el ar trebui să slăvească acest loc şi să fugă întotdeauna dintr-un loc care îi aduce ghinion.

Numele cu noroc fac ca lucrurile să fie cu noroc.

Atunci când îşi alegeau soldații romanii erau foarte prudenți deoarece numele primilor soldați nu trebuiau să fie cu ghinion.

Pentru cei care îi conduceau ei alegeau nume cu influență pozitivă.

Aceştia credeau că dacă numele ghinioniste vor fi schimbate în nume norocoase atunci şi norocul lucrurilor va fi schimbat într-un lucru pozitiv.

Astfel dacă omul care pleca pe mare suferea vreun nenoroc în timpul călătoriei sale el era numit *Dyrachius*; dacă acesta făcea vreun lucru rău el era numit *Beneventus*.

Binele era numit *Lacus, Lucrinus,* deoarece bunătatea numelui era cel mai fericit loc de pe pământ.

Aceste nume erau alese în decursul a câteva zile cu foarte multă atenție.

Astrologii sunt de părere că timpul are o influență favorabilă asupra afacerii.

Magicienii au observat acelaşi lucru şi pentru a încheia toți oamenii din antichitate sunt de acord cu privire la acest lucru.

Într-un anumit moment din timp şi când corpurile celeste erau dispuse într-o anumită ordine, fie ea naturală sau artificială, toate lucrurile au fost create în această lume.

Primul moment a avut o putere atât de mare încât tot norocul a depins de el de atunci încolo şi poate fi prezis.

Aceştia credeau că pot afla începutul tuturor lucrurilor.

Sulla astrologul a prezis că o distrugere se apropia de Caligula, care i-a cerut sfatul cu privire la acest lucru.

Metheon astrologul a prevăzut calamitatea războaielor care au avut loc în Athena după ce aceştia au atacat un alt popor.

Meson astrologul a prevăzut o mare furtună şi i-a avertizat pe cei care doreau să navigheze până în Sicilia.

Anaxagoras i-a avertizat pe oameni şi le-a spus că o piatră mare va cădea din soare;acest lucru s-a întâmplat pe Aegos, care era un râu din Tracia. L.

Tarnucius Firmianus a reuşit să afle momentul în care a fost conceput şi originea lui Romulus. Acelaşi om a aflat şi despre originea oraşului *Roma* şi a prezis norocul acestui oraş.

Maternus a spus că Începutul şi Creația acestei Lumi a fost aflat cu ajutorul lucrurilor care s-au întâmplat.

Timpul poate afecta foarte mult lucrurile naturale şi putem da aici multe exemple cu privire la acest lucru.

Există copaci care îşi pierd frunzele după solstițiu: *măslinul, ulmul, plopul*; există crabi şi creaturi care cresc odată cu creşterea Lunii şi care se micşorează atunci când Luna descreşte.

Există *trei zile* în fiecare lună când Luna stă pe loc; acestea sunt zilele *şapte, opt şi nouă*.

Troglodiții au un lac care este când sărat când dulce.

Pe timp de iarnă, când toate plantele se usucă şi mor *busuiocul* cerbilor înfloreşte.

Toți oamenii care au fost în Franța şi în Italia ştiu că *nucul* care pare uscat tot anul dă frunze şi flori de ziua *Sfântului Ioan*.

Acest miracol constă în observarea timpului în care acesta este semănat.

Timpul poate influența lucrurile artificiale iar astrologii afirmă acest lucru în cărțile lor.

De la *Plutarh* aflăm că printre poporul pelenean exista o imagine care fusese făcută cu multă îndemânare şi care îngrozea toate lucrurile şi pe toți cei care o priveau.

În *Apollonius* aflăm că magicienii din *Babilon* au legat de acoperişul caselor lor *patru păsări* pe care le-au numit *limbile zeilor*. Acestea aveau

puterea de a reconcilia minţile oamenilor şi de a-i face pe aceştia să-l iubească şi să-l respecte pe rege.

În insula *Chios* exista chipul *Dianei* care le părea foarte trist celor care veneau pe această insulă, şi care devenea foarte vesel atunci când oamenii părăseau insula.

În *Troas*, sacrificiile care au fost lăsate lângă imaginea *Minervei* nu au putrezit.

În templul lui *Venus* din *Paphos* nu ploua niciodată în curte.

Dacă era luat vreodată vreun lucru din mormântul lui *Antheus*, din rai cădeau ploi puternice, care aduceau obiectul înapoi în locul din care fusese luat.

În mormântul regelui *Bibria* din *Pontus* a crescut un laur; dacă vreun om rupea vreo frunză sau vreo ramură din acest laur, acel om avea parte numai de conflicte; acestea încetau doar dacă el arunca ramura pe care o rupsese.

În insula *Boristhenes* nici o pasăre nu zbura deasupra casei lui *Ahile*.

La Roma, muştele şi câinii nu intrau în palatul lui *Hercule*.

În *Olynthus* din *Tracia* exista un loc în care mureau toate gâzele care intrau acolo.

Aş putea da nenumărate exemple minunate de astfel de lucruri; oamenii din antichitate credeau că aceste lucruri aveau loc datorită *artei imaginilor* şi *observării timpului*.

Toată lumea ar trebui să ia în considerare aceste lucruri deoarece ele nu sunt simple fabule.

Eu vă voi oferi mai multe exemple şi voi menţiona şi unele minuni artificiale care au avut loc în Antichitate.

Se spune că deoarece arta imaginii nu mai există, şerpii din *Bizantin* nu mai fac nici un rău, în *Creta* nu mai există bufniţe de noapte, în *Neapole* nu se mai aud lăcustele, în *Veneţia* nu intră nici o muscă în casele publice ale bărbierilor.

În această Carte noi am vorbit despre timp, prin a cărui observare pot fi înfăptuite astfel de lucruri.

Trebuie să observaţi mai ales *virtutea discursurilor* şi a *cuvintelor* căci prin intermediul acestora sufletul este împrăştiat în *substanţe inferioare*, în *pietre, metale, plante, animale* şi *în alte lucruri naturale*.

Acestea imprimă asupra lor *pasiuni* şi *dau forţă tuturor creaturilor.*

Astfel, *Cato* mărturiseşte că *„boii sunt revigoraţi cu ajutorul cuvintelor”* şi că prin intermediul rugăciunilor şi cuvintelor putem obţine *Tellus* care este un copac foarte neobişnuit.

Copacii pot fi mutaţi în alt loc şi pot creşte acolo cu ajutorul *cuvintelor*.

Strugurii sunt mai buni dacă sunt *imploraţi* atunci când sunt semănaţi; cei care trebuie să-i roage sunt familia şi vecinii.

Păunul îşi extinde penele dacă este rugat să facă acest lucru dar iarba *Basil* este mai înfloritoare atunci când este *„plantată cu rugăciuni şi cu blesteme”*.

Homarul vindecă arsurile dacă în momentul respectiv *„nu-i este menţionat numele”*.

Cei care folosesc vrăjitoria *„pot omorî copaci”* doar prin faptul că *„îi laudă”*.

„Se spune că anumite cuvinte omeneşti au o putere atât de mare încât acestea pot izgoni spiritele malefice”.

Eusebius a afirmat că astfel *Serapis* a publicat propoziţii scurte cu ajutorul cărora erau izgoniţi demonii.

În concluzie, aş dori să spun că Dumnezeu trebuie să fie întotdeauna în faţa ochilor dumneavoastră.

În *Deuteronom* este scris că :

„atunci când îl veţi căuta pe Dumnezeu îl veţi găsi”.

În *Evanghelia după Marcu* este scris că :

„atunci când vă veţi ruga pentru un lucru şi veţi crede că îl veţi obţine acest lucru va veni la voi”.

În *Evanghelia după Matei* este scris că :

„Dacă veţi avea credinţa cât sămânţa de muştar nimic nu va fi imposibil pentru voi; rugăciunea unui om virtuos valorează mult.

Elias care era om ca şi noi şi care era supus pasiunilor s-a rugat cu sinceritate la Dumnezeu şi l-a rugat pe acesta să nu plouă pe Pământ.

Timp de trei ani de zile nu a plouat pe Pământ iar apoi el s-a rugat la Dumnezeu să dea ploaie; Dumnezeu a dat ploaie şi pământul a dat roade.

Aveţi grijă ca atunci când vă rugaţi să nu vă doriţi un lucru stupid sau care este împotriva voinţei lui Dumnezeu; Dumnezeu vrea numai lucruri bune; să nu folosiţi numele lui Dumnezeu în van, căci acest lucru nu va rămâne nepedepsit.

Să ştiţi că Dumnezeu vă va asculta rugăciunile".

Concluzia acestei lucrări

Acestea sunt lucrurile pe care le-am adunat pentru o *„Introducere în Magie"*.

Aceste lucruri provin din tradiţia anticilor şi au fost rezumate în această lucrare, în cuvinte puţine dar suficiente pentru cei care sunt inteligenţi; unele dintre aceste lucruri au fost ordonate, altele au fost scrise aşa cum le-am găsit, iar din unele am oferit numai nişte fragmente.

Unele lucruri trebuie deduse de oamenii inteligenţi care vor analiza lucrurile care au fost scrise aici şi vor obţine baza Artei Magiei.

V-am oferit Arta într-un astfel de mod deoarece nu am vrut ca ea să cadă în mâinile celor răutăcioşi şi nu am vrut ca ei să cunoască secretele misterelor.

Fiii Înţelepciunii, care vor citi cu atenţie această carte, şi care vor descoperi ceea ce este ascuns, vor afla secretele acestei lucrări.

Noi am scris doar pentru cei a căror minte nu este coruptă, şi care trăiesc în castitate şi în onestitate, pentru cei care cred în şi îl slăvesc pe Dumnezeu, pentru cei care nu au păcătuit şi care nu dau dovadă de răutate, pentru cei care sunt blânzi şi modeşti.

Doar aceştia vor găsi adevărata cunoaştere şi secretele care sunt ascunse în aceste enigme.

Cei care sunt inteligenţi vor descoperi întreaga ştiinţă a Artei Magiei; virtuţile acesteia vor apărea în faţa lor şi îi vor ajuta să săvârşească miracole.

Oamenii invidioşi, calomniatori, plini de ignoranţă şi de nebunie nu vor înţelege scrierile noastre, deoarece aceştia sunt duşmanii noştri.

Dacă ei nu vor înţelege această lucrare din cauza ignoranţei lor să nu dea vina pe mine sau să spună că eu am greşit sau că am scris intenţionat nişte minciuni.

Prin urmare, îi rog pe cei care nu îmi vor înţelege lucrarea să nu se supere pe mine, deoarece am ascuns adevărul acestei ştiinţe în enigme,

şi l-am inserat în anumite locuri, căci eu am ascuns secretele doar de cei malefici şi ignoranţi.

Henry Cornelius Agrippa îi trimite părintelui reverend şi doctorului divin Aurelius de Aquapendente cele mai calde urări

Mi-am putut da seama din scrisorile pe care mi le-aţi trimis în cursul acestei luni de sinceritatea pe care o nutriţi faţă de mine.

Se poate observa cu uşurinţă că sunteţi foarte învăţat şi că încercaţi să descoperiţi toate acele lucruri care stau ascunse în întuneric.

Sunt foarte fericit şi mă felicit chiar pentru că am câştigat un prieten precum dumneavoastră, împreună cu care îmi pot îmbunătăţi harurile.

Această scrisoare stă mărturie faptului că vă enumăr printre cei mai de preţ prieteni pe care îi am.

Însă cine sunt conducătorii pe care îi urmaţi şi care îndrăznesc să intre în casa lui Dedalus de unde nu mai există cale de întoarcere, care cutează să stea la pândă şi să se lase pe mâna surorilor destinului?

Cine sunt stăpânii care te-au învăţat atât de multe lucruri şi au reuşit să transforme o zeitate rătăcitoare şi perfidă într-una stabilă şi credincioasă? Ai grijă să nu fii înşelat de către cei care au fost deja înşelaţi!

Cărţile nu pot să te călăuzească în această direcţie, căci ele nu reprezintă decât nişte ghicitori.

Marile scrieri sunt alcătuite din puterea irezistibilă a Artei Magiei, din extraordinarele imagini ale astrologilor, din transmutările monstruoase ale alchimiştilor, din acea piatră binecuvântată care transformă toate metalele pe care le atinge în aur sau argint.

Aceste scrieri sunt adesea considerate zadarnice, inutile şi false; totuşi, ele au fost scrise de cei mai măreţi şi mai profunzi filosofi şi sfinţi, aşa că cine îndrăzneşte să spună că sunt false?

Ar fi necuviincios din partea noastră să afirmăm că toate aceste lucruri nu sunt decât nişte minciuni!

Literele posedă şi o semnificaţie ascunsă, şi această semnificaţie este învăluită în diverse mistere; acestea nu au fost explicate clar de nici unul dintre Maeştri şi nu cred că există vreun om care să le poată afla secretul doar prin citirea unor cărţi, fără să fie îndrumat de un Maestru priceput şi credincios.

Prin urmare cei care afirmă că cercetează secretele Naturii când în realitate nu fac decât să citească nişte cărţi sunt nişte vanitoşi.

Cei care procedează în acest fel sunt ademeniţi de spiritele exterioare şi caută în afara lor ceea ce sălăşluieşte în interior, însă ei nu sunt conştienţi de acest lucru.

Nu trebuie să pierzi din vedere faptul că întreaga putere sălăşluieşte în noi.

Noi suntem capabili să facem de unii singuri tot ceea ce fac monstruoşii matematicieni, infamii magicieni, invidioşii alchimişti şi necromanţii cu ajutorul spiritelor.

Miracolele sălăşluiesc în noi înşine.

Voi vorbi despre toate aceste lucruri în detaliu ceva mai târziu, dar numai în prezenţa ta (*căci aceste lucruri nu trebuie scrise, ci inculcate în câteva cuvinte sacre*) şi voi fi foarte fericit să te văd.

În ceea ce priveşte acele cărţi pe care le doreşti de la mine, am avut cândva câteva, însă acum acestea nu se mai află în posesia mea.

Cu referire la cele două cărţi pe care le-am scris în tinereţe despre *Filosofia Ocultă*, pot să spun că din primele două lipsesc foarte multe informaţii şi că nici a treia carte nu este perfectă, conţinând doar un mic număr din rezumatul scrierilor mele.

Voi încerca totuşi să-mi completez întreaga operă, să o revizuiesc şi secretul pe care l-am aflat nu intenţionez să-l dezvălui decât la câţiva prieteni foarte apropiaţi, printre care te numeri şi tu.

Îţi doresc numai bine.

Din Lyon, 24 septembrie,
Annoq; Domini. M.D.XXVII.

Heinrich Cornelius Agrippa

Aceleiaşi persoane

Din scrisorile tale am reuşit să îţi cunosc cu exactitate felul în care gândeşti.

Doresc să-ţi spun că eşti binevenit oricând în casa mea şi că eu nu obişnuiesc să mă lepăd niciodată de prietenii pe care-i am.

Prin urmare, voi încerca să ajung la tine cu orice preţ atunci când mă vei chema. Când ne vom întâlni faţă în faţă, când vom putea să ne auzim şi să vorbim unul cu celălalt, prietenia noastră va deveni indisolubilă şi va dăinui pentru totdeauna.

În ceea ce priveşte filosofia pe care doreşti să o cunoşti, nu pot să-ţi spun decât că trebuie să-L cunoşti pe însuşi Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, şi să încerci să te transformi cu ajutorul Lui, căci Dumnezeu l-a făcut pe Moise Dumnezeul Faraonilor.

Aceasta este filosofia adevărată şi ocultă a tuturor lucrurilor.

Totul rezidă în intelectul nostru, căci cu cât cunoaştem mai multe lucruri, cu atât sunt mai desăvârşite virtuţile cu care suntem înzestraţi; lucrurile măreţe operează cu uşurinţă şi eficacitate.

Însă intelectul nostru este învăluit în carnea coruptibilă şi trebuie să înveţe să ignore drumul cărnii dacă vrea să dobândească toate aceste virtuţi şi să caute secretele oculte ale lui Dumnezeu şi ale Naturii.

Oamenilor nu le este deloc uşor să urce în ceruri.

Cum poate un om care s-a rătăcit în praful şi în cenuşa muritorilor să-l găsească pe Dumnezeu?

Cum poate un om percepe toate profunzimile spirituale când acesta este făcut numai din carne şi din sânge?

Cum poate un om să-l vadă pe Dumnezeu şi să continue să trăiască?

Trebuie să murim, trebuie să moară simţurile şi omul animal care sălăşluieşte în fiecare dintre noi dacă vrem să pătrundem taina acestor secrete, şi nu din cauză că corpul este separat de sufletul său, ci deoarece sufletul părăseşte corpul.

Sfântul Pavel le-a scris *Colosenilor* că sunt morţi cu toţii şi că viaţa lor este ascunsă întru Hristos.

Trebuie să încercăm să murim cu toţii, căci această moarte este preţioasă în ochii lui Dumnezeu, şi puţini dintre noi sunt capabili să ajungă în această stare.

Cei care sunt virtuoşi şi care sunt iubiţi de către Dumnezeu vor avea parte de fericire.

Este vorba despre cei care s-au născut nu din carne şi din sânge, ci din Dumnezeu.

Mai este vorba şi despre cei care sunt binecuvântaţi încă de la naştere.

Alţii devin demni prin meritele şi prin arta lor.

Trebuie să te avertizez să nu fii dezamăgit în ceea ce mă priveşte, căci eu nu mă laud în faţa ta, şi nu afirm că mă aflu printre favoriţii lui Dumnezeu. Eu nu sunt decât un soldat care a fost consacrat de sângele omului şi am aparţinut dintotdeauna de curtea regelui.

Am fost întotdeauna legat de o soţie pe care o îndrăgesc peste măsură, am avut parte de multe ghinioane de-a lungul anilor şi am avut

de-a face cu foarte multe afaceri lumeşti, astfel încât nu am putut dobândi darurile sublime ale Nemuritorului Dumnezeu.

Eu nu sunt decât un ghid care aşteaptă în faţa uşilor şi care îi îndrumă pe alţii, arătându-le drumul pe care trebuie să meargă.

Nu văd în ce mod mi-ai putea fi dator, căci nu am făcut nimic pentru tine.

Îţi doresc numai bine.
Din Lyons, 19 noiembrie
Anno Dom. M. D.XXVI.

Heinrich Cornelius Agrippa îi scrie unui prieten de la curtea regelui

Anticii foloseau un anumit proverb foarte des întrebuinţat pentru a se referi la o acţiune nechibzuită. Este vorba despre *„a aduce bufniţe în Atena"*. Însă acest lucru este la fel de lipsit de pietate precum expresia *„a trimite diavolii în iad"*.

Ştii că atunci când spun „Iad" mă refer la o anume şcoală a răutăţilor, şi mă refer aici cu regret la curtea noastră.

Nu a exista nicicând prilej mai potrivit ca acesta pentru a scrie şi pentru a mă indigna, aşa că nu mă pot abţine şi doresc să-ţi spun un singur lucru: este vorba despre ceva nesăbuit şi necuviincios deopotrivă.

Germanii au trimis un anumit maestru al spiritelor, adică un necromant, să i se opună lui Cezar, aşa cum i s-au opus James şi Jambres lui Moise. Aceştia erau convinşi că acest maestru poate prezice toate lucrurile care urmează să se întâmple şi necromantul susţinea că poate oferi informaţii cu privire la toate întrunirile secrete. El a adăugat că este în stare chiar să ghicească gândurile oamenilor.

Se credea că acesta este atât de influent încât îi poate aduce înapoi pe copiii regelui pe calea aerului, aşa cum a fost purtat *Habacuck* până la vizuina leilor.

Se mai credea că acesta putea descoperi şi aduce toate comorile care există pe pământ, că putea aranja căsătorii după bunul său plac, că putea destrăma căsnicii şi că putea vindeca tot felul de boli grave.

Trebuie să vezi unde sălăşluiesc credinţa şi speranţa lor şi cine este în stare să invoce elementele, raiul, soarta, natura, providenţa şi pe Dumnezeu !

Fă în aşa fel încât regatul să fie ferit de demoni căci aceştia sunt duşmanii întregii lumi !

Cei care afirmă că nu există nici un Dumnezeu în Israel, să meargă şi să-l consulte pe *Beelzebub,* Dumnezeul din *Achron*, aşa cum a făcut *Saul,* când a vorbit cu vrăjitoarea, spunându-i acestuia că Filistenii luptă împotriva sa şi că Dumnezeu l-a părăsit şi refuză să-i asculte rugăciunile.

Cât de mult trebuie să-i fi dezamăgit Dumnezeu dacă au hotărât să recurgă la ajutorul demonilor?

Oare aceştia nu au acţionat precum *Iuda* şi *Petru*, care i-au negat pe Dumnezeu şi pe Hristos, Mântuitorul şi salvatorul nostru, aducând distrugerea asupra lor?

Oare aceştia nu s-au gândit la mânia lui Dumnezeu, mânie pe care acesta le-o va trimite prin intermediul spiritelor malefice?

Oare aceştia nu greşesc atunci când cer ajutorul demonilor, părinţii tuturor minciunilor, şi atunci când caută victoria în altă parte decât în sălaşul lui Dumnezeu?

Aceasta este o obrăznicie pe care Biserica ortodoxă continuă să o permită, căci stâlpii acestei Biserici, episcopii şi cardinalii, duc mai departe această muncă îngrozitoare, iar nobilii aplaudă această dovadă de lipsă de pietate, la fel cum se bucură ciorile de resturile pe care le-au lăsat lupii.

Ce lucru mai rău decât acesta au săvârşit *Pharaoh, Balack, Saul, Ahab, Jezabel, Ochozias, Nabucodonosor, Balthazar* şi *Senacherib* şi ceilalţi slujitori ai lui *Balaam*?

Pharaoh şi-a chemat magicienii să-l înfrunte pe *Moise*.

Aceştia au fost osândiţi de către Dumnezeu, însă Regele s-a încăpăţânat, a trecut prin cele zece chinuri şi a murit în Marea Roşie.

Balack l-a trimis pe *Baalam* vrăjitorul să arunce un blestem asupra *Israelului* însă Dumnezeu a transformat acest blestem într-o binecuvântare. *Balack* a fost blestemat.

Cum l-au ajutat răspunsurile lui *Samuel* sau ale vrăjitoarei pe *Saul*? Nu a fost acesta măcelărit pe muntele *Gilboah*?

Aham şi Jezabel s-au căsătorit şi s-au încrezut în profeţiile lui *Baal*.

Potrivit Cuvântului Domnului, un spirit a pătruns în gurile profeţilor care i-au promis prosperitate lui *Ahab* şi acesta a luptat împotriva lui *Ramoth Gilead*, însă *Ahab* a fost învins şi *Jezabel* a fost aruncată la câini.

Regele lui *Iuda* a fost condamnat de Dumnezeu deoarece în boala lui acesta nu s-a dus la Dumnezeu, ci s-a dat pe mâinile doctorului.

Oare nu au săvârşit un păcat enorm cei care l-au abandonat pe Dumnezeu Mântuitorul şi odată cu el toate virtuţile naturii pentru a căuta ajutorul lui satana?

Ochozias a făcut acest lucru în trecut şi prin urmare a auzit de la profetul Domnului că *„cei care coboară din patul în care se află vor muri"*.

Luaţi drept exemple regii nedrepţi şi unele istorisiri din *Antichitate*: *Diatharus, Croesus, Pompey, Pyrrhus, Crassus, Nero, Iulian* (Julian), ce au câştigat aceştia din faptul că au fost ajutaţi de magicieni şi de ghicitori, care le-au născocit o mulţime de poveşti despre prosperitate?

Nu au rămas aceştia în cele din urmă fără nimic şi nu au dispărut din cauza păcatelor lor?

Toţi aceşti oameni necredincioşi sunt cei mai nenorocoşi dintre toţi oamenii.

Eu nu neg faptul că există arte metafizice, ştiinţe oculte care pot păstra regate, cuceri duşmani, spori bogăţia, obţine voinţa pozitivă a oamenilor, care pot vindeca boli şi care îi pot ajuta pe oameni să rămână sănătoşi şi tineri pentru mult timp, fără a-l jigni pe Dumnezeu şi fără a fi împotriva credinţei sau a religiei.

Există intervenţii religioase sacre, rugăminţi publice, rugăciuni particulare ale oamenilor buni; acestea îi apropie de Dumnezeu şi îi ajută să fie graţioşi.

Dacă într-adevăr există o *„Artă care poate prezice viitorul"* şi pe care anticii o numeau *Calomagia* sau *Theurgia*, atunci cu siguranţă aceasta nu este cunoscută de acei nebuni şi sclavi ai diavolului, căci pentru a afla ceea ce se va întâmpla în viitor şi pentru a rosti unele adevăruri neştiute de nimeni oamenii trebuie să aibă ajutorul lui Dumnezeu.

Doar un om care are o cunoaştere profundă şi perfectă, o viaţă plină de credinţă poate face minuni care depăşesc cursul comun al Naturii.

Toate creaturile îi servesc pe cei care sunt inocenţi şi care au fost învăţaţi să urmeze legile lui Dumnezeu de dragul credinţei lor; doar aceştia vor primi tot ceea ce vor cere.

Astfel corbii l-au hrănit pe Eliah şi datorită rugăciunilor sale pământul s-a umplut de roade, din rai nu a mai plouat şi focul s-a abătut asupra oamenilor răi.

Astfel corbii l-au servit pe *Elisha* iar îngerii s-au luptat pentru el.

Râurile puteau fi traversate cu piciorul. Leii se gudurau pe lângă Daniel iar focul cel fioros nu a ars şi copiii.

Acestea nu au fost operele necromanţilor sau ale vrăjitorilor şi nici ale diavolilor, ci ale unor oameni credincioşi; nu diavolii ci spiritul lui Dumnezeu este cel care îi asistă pe aceşti oameni.

Mărturisesc că există unii oameni care sunt foarte înţelepţi, au o cunoaştere profundă, sunt plini de virtute şi de putere, mânuiesc foarte bine arta conversaţiei şi care pot obţine orice fel de efect doresc.

Dar aceşti oameni de curte condamnă aceşti oameni şi îi consideră foarte departe de scopul lor, deoarece ei doresc să obţină doar răutate şi înşelăciune.

Aceştia înlocuiesc religia cu superstiţia iar Dumnezeu este blasfemiat în năpaste. Credinţa cea perfectă este dispreţuită de aceştia deoarece ei apelează la invocaţiile spiritelor malefice.

Aceştia îşi bat joc de fiecare om bun, promovează ipocrizia şi consideră că adevărul este o crimă.

Lauda este păstrată pentru cei care dau dovadă de răutate şi de prostie.

Vai de cei răi care au stabilit un regat cu ajutorul acestor arte oculte şi care au răsturnat imperii pentru a obţine acest lucru; vai şi amar de cei care au păcătuit. Oare nu aţi văzut aceste lucruri şi nu le-aţi admirat înainte de a le distruge?

Şi voi, cei răi, continuaţi să fiţi mândri în nefericirea voastră! Îi dispreţuiţi pe profeţi iar ameninţările lui Dumnezeu sunt simple poveşti pentru voi.

Veţi vedea şi veţi simţi pe tot pământul lucrurile mareţe pe care le-a creat Dumnezeu şi veţi tremura deoarece furia lui Dumnezeu se va pogorî asupra voastră. Unde vă veţi mai ascunde atunci?

Staţi alături de vrăjitori şi de necromanţi dacă credeţi că ei vă vor putea ajuta! Nu vă va salva acel vrăjitor german după care aţi trimis? Vă va apăra acesta de urgia lui Dumnezeu? Nu, deoarece Dumnezeu nu va permite acest lucru.

Doar Dumnezeu şi nu diavolii, nici magicienii, poate schimba sentinţa profeţilor. Dar dacă voi veţi apela la Dumnezeu cu inima deschisă şi dacă veţi înceta să mai fiţi răi, atunci veţi fi eliberaţi de rău aşa cum a fost şi *Nebucadnezar* (Nebuchadnezzae, Nabucodonosor).

Cu ajutorul lui Daniel acesta s-a căit pentru păcatele sale şi i s-a făcut milă de cei nevoiaşi.

El a evitat pentru un timp urgia lui Dumnezeu dar apoi a ţinut un discurs mândru în curtea din Babilon şi a atras iarăşi urgia lui Dumnezeu asupra sa.

Achab cel necredincios s-a rugat la Dumnezeu şi a fost iertat. Acesta a spus: *„deoarece Achab s-a temut de mine eu nu voi aduce nici un rău asupra sa"*. Cei care s-au căit pentru păcatele lor atunci când au auzit predica lui Ioan au scăpat de această pedeapsă iminentă.

Esaias l-a sfătuit pe *Ezechias* să-şi facă ordine în viaţă deoarece dacă nu va face acest lucru va muri.

Acesta s-a rugat şi a plâns şi a fost binecuvântat; astfel i s-au adăugat încă cincisprezece ani de viață deoarece Dumnezeu i-a spus acestuia :

„am văzut lacrimile tale şi am auzit rugăciunile tale, de aceea te voi lăsa să mai trăieşti încă cincisprezece ani. Te voi scoate din mâinile regelui Asiriei şi din acest oraş şi te voi proteja".

Trecerea la credință şi la rugăciune a acestui rege a fost atât de importantă încât deşi acesta s-a rugat doar pentru el a obținut iertarea poporului şi a regatului său.

Doar Dumnezeu este cel care poate ajuta regii şi care le oferă înțelepciune fiilor de regi. Ei ar trebui să apeleze la Dumnezeu şi să îl implore să îi ierte şi nu ar trebui să caute ajutorul magicienilor şi al vrăjitorilor.

Stabilitatea unui regat se află în mâinile lui Dumnezeu şi doar cel drept va moşteni pământul lui Dumnezeu.

Dacă aceştia doresc siguranță ei trebuie să ştie că Dumnezeu îi va feri de duşmani; dacă ei doresc bogăție şi onoare ei ar trebui să ştie că în casa lui Dumnezeu se află glorie şi bogății.

Dacă ei doresc laudă ar trebui să ştie că cei virtuoşi vor fi binecuvântați.

Dacă doresc putere, o vor găsi pe pământ. Puterea acestora se va scălda în glorie.

Copii acestora vor fi ca ramurile de măslin iar soția va fi înfloritoare ca vița de vie.

Dacă aceştia vor sănătate trupească şi putere ei ar trebui să fie siguri că Dumnezeu le va oferi aceste lucruri.

În cele din urmă, binecuvântat este omul care se teme de Dumnezeu, care nu a păcătuit şi care nu apelează la ajutorul celor malefici, cel căruia îi este milă de cei săraci şi nevoiaşi.

Dumnezeu îl va feri pe acesta de rele şi nu îl va lăsa să cadă în mâinile duşmanilor săi.

Toți cei răi vor fi vexați vor dori să piară.

Nu voi mai acuza aceşti oameni malefici deoarece cred că mi-am subliniat punctul de vedere.

Acest supliment este alcătuit din extrase din opera lui Agrippa care este intitulată *„De incertitudine et vanitate Scientiarum"* şi care este una dintre cele mai importante opere din literatura sceptică a marilor clasici.

Am inclus aici doar capitolele care au avut legătură cu *„De Occulta Philosophia"*.

Această traducere este mult mai adecvată decât traducerea în engleză care a fost publicată în 1684.

Rectificarea lui Henry Cornelius Agrippa în ceea ce priveşte Magia, după ce acesta a ținut un discurs despre vanitatea ştiințelor şi despre excelența cuvântului lui Dumnezeu.

Despre magie în general

Vom vorbi acum despre Magie deoarece aceasta are anumite afinități cu Astrologia; cel care profesează Magia fără Astrologie nu va reuşi să facă nimic.

Suidas este de părere că Magia îşi are numele din *maguseans*.

Se crede că acesta este un nume persan şi că în limba persană acest cuvânt înseamnă *preot, înțelept* sau *filozof*.

Prin urmare Magia întruchipează filozofia matematică şi naturală şi uneşte în aceasta puterile religiei.

Magia poate fi de două feluri şi anume *naturală şi ceremonială*.

Despre magia naturală

Se crede că *Magia naturală* este o ştiință naturală superioară celorlalte ştiințe şi că aceasta reprezintă apogeul filozofiei naturale.

Aceasta este o parte activă a filozofiei naturale şi cu ajutorul virtuților naturale ea poate stârni chiar şi admirația.

Această Magie era folosită mai ales de etiopieni şi de indieni care întrebuințau mai ales virtuțile pietrelor şi ale ierburilor.

Se spune că *Hierome* i-a menționat acest lucru lui *Paulinus* şi i-a spus că *Apollonius* era magician sau filozof.

Înțelepții care îl venerează pe Hristos şi care îi aduc acestuia daruri sunt *Hiarchas* printre brahmani, *Tespion* printre *Gymnosophists, Budda* printre babilonieni, *Numa Pompilius* printre romani, *Zamolxides* printre traci, *Abbaris* printre hiperboreeeni, *Hermes* printre egipteni, *Zoroastru* printre persani.

Indienii, etiopienii, caldeenii şi persanii erau experți în această Magie.

Fii regilor persani erau inițiați în această Magie pe care trebuiau să învețe să o controleze.

În Cartea sa *Cicero* spune că cel care a învățat primul Magia nu era un om pe placul regilor.

„Prin urmare *Magia naturală* este cea care uneşte puterile lucrurilor naturale şi celeste şi care produce astfel puteri oculte.

Această Magie asociază lucrurile inferioare cu lucrurile superioare iar prin unirea acestora magicianul poate obţine miracole nu atât cu ajutorul Artei, ci mai mult cu ajutorul Naturii."

Magicienii, care sunt cei mai stranii cercetători ai Naturii şi care folosesc acele lucruri pe care le găsesc în Natură obţin adesea efecte miraculoase.

Cei vulgari consideră că acestea sunt miracole produse de Natură.

Oamenii pot face ca trandafirii să înflorească în luna martie, ca boabele de fasole să devină plante în câteva ore, pot provoca ploi, tunete şi fulgere, toate acestea doar cu ajutorul Naturii.

Despre aceste lucruri au scris: *Zoroastru, Hermes, Eranthes*, regele din *Arabia, Zacharias babilonianul, Iosif evreul , Bocus, Aaron, Zenotenus, Kiramides, Almadal, Thetel, Alchindus, Abel, Ptolomy, Geber, Zahel, Nazabarub, Thebith, Berith, Solomon, Astaphon, Hipparchus, Alcmeon, Apollonius, Triphon,* şi mulţi alţii, ale căror lucrări le-am citit.

Există şi autori moderni care au scris despre *Magia naturală*; aceştia sunt *Albertus, Arnoldus de villa nova, Raimundus Lullie, Bacon, Apponus* şi autorul cărţii care i-a fost dedicată lui *Alfonsus*, care şi-a luat numele de *Picatrix*.

Despre magia matematică

Există unii inchizitori cutezători şi vicleni care susţin că sunt capabili, cu ajutorul influenţelor din ceruri, obţinute fără vreo virtute naturală şi cu ajutorul învăţăturilor matematice, să facă nişte lucrări similare cu cele ale Naturii; este vorba despre creaturi care pot merge şi care pot vorbi, creaturi care nu sunt înzestrate cu nici o virtute animală.

Printre exemplele lor se numără *porumbelul de lemn din Archita*, care a reuşit să zboare, *statuia lui Mercur care a vorbit*, şi *capul din alamă făcut de Albert Magnus,* despre care se spune că vorbea.

Boetius, un om foarte învăţat şi nespus de priceput, excela în aceste lucruri.

Cassiodorus i-a scris că slujba sa este să cunoască cele mai grele lucruri şi să arate miracole.

Prin arta sa, *Diomede* reuşea să facă metalele să vorbească, şarpele de alamă să sâsâie, să imite păsările, să-i facă pe cei care nu cunoşteau nici un sunet muzical să cânte.

Despre toate aceste arte se vorbeşte în cea de-a unsprezecea carte cu legi a lui *Platon*.

Există o artă cunoscută de către muritori, prin care aceştia pot regenera anumite lucruri care nu au o natură adevărată sau divină, însă care au anumite afinităţi cu divinitatea.

Magicienii au reuşit să ajungă foarte departe şi au fost nemaipomenit de cutezători, căci au îndrăznit să-l imite pe Dumnezeu şi Natura.

Vechiul şi puternicul *Şarpe* le-a promis acestora că le va dezvălui toate ştiinţele şi toate secretele acestora.

Despre magia farmecelor

Există un tip de Magie Naturală pe care unii o numesc *magia farmecelor* sau *magie medicinală* deoarece este efectuată cu ajutorul cupelor, al diverselor poţiuni şi medicamentelor inventate de către vrăjitori.

Democritus a afirmat că ştie metode prin care se pot zămisli nişte fii buni, fericiţi şi norocoşi. El a mai susţinut că poate ajută oamenii să înţeleagă vocile păsărilor, aşa cum afirmă *Philostratus* şi *Porphyry* că ar fi făcut *Apollonius*. *Pliniu* povesteşte cum un anumit om, *Demarchus Parrhasitus*, cu ocazia unui sacrificiu făcut în cinstea lui *Jupiter Lyceus*, a gustat măruntaiele unui băiat care fusese sacrificat şi s-a transformat în lup.

Augustin consideră că i s-a dat numele de *Jupiter Lyuceus* tocmai datorită faptului că omul s-a transformat în lup sau în vârcolac.

Acelaşi *Augustin* relatează că, în timp ce se afla într-o călătorie în Italia, existau acolo nişte femei magician precum *Circe*, care le ofereau brânză călătorilor şi îi transformau astfel în vite.

După ce îi puneau să care lucrurile de care aveau nevoie, acestea îi transformau înapoi în oameni.

El povesteşte că acest lucru i s-a întâmplat unui preot cu numele de *Prestantine*.

Sunt convins că mulţi dintre dumneavoastră cred că acestea nu sunt decât nişte lucruri stupide şi imposibile, însă vreau să le reamintesc cititorilor că în Scripturi este menţionat cazul regelui *Nabucodonosor*; aici

se vorbeşte despre cum a fost acesta transformat în bou şi despre cum a trăit timp de şapte ani hrănindu-se numai cu fân.

Lui Dumnezeu i s-a făcut milă de el şi l-a transformat înapoi în om; după moartea regelui, fiul său, Evilmerodac i-a aruncat corpul la vulturi ca nu cumva acesta să fie readus la viaţă, aşa cum se întâmplase când se schimbase din bestie în om.

Lucruri de acest gen sunt relatate şi cu privire la magicienii lui *Pharaoh*.

Solomon vorbeşte despre magicieni sau despre vrăjitori când spune că aceştia au reuşit să-l înspăimânte, deoarece au săvârşit nişte fapte îngrozitoare cu ajutorul farmecelor.

Aceşti magicieni nu au treabă numai cu lucrurile naturale, ci şi cu lucrurile care însoţesc natura şi care reuşesc într-un anumit mod să o calmeze, să-i reducă efectele. Este vorba aici despre mişcări, numere, caractere, sunete, voci, lumini, cuvinte şi afecţiuni ale inimii.

Psyllii şi *Marsii* au reuşit să adune laolaltă şerpii iar alţii i-au ameţit şi i-au făcut să zboare.

Orfeu a reuşit să înlăture furtuna cântând un imn.

Homer povesteşte că sângele lui *Ulysses* a încetat să curgă numai când au fost rostite anumite cuvinte.

Legea îi pedepsea pe cei care fermecau porumbul.

Nu există nici o urmă de îndoială asupra faptului că magicienii reuşeau să producă efecte nemaipomenite cu ajutorul cuvintelor şi că reuşeau să influenţeze lucrurile exterioare.

Aceştia îşi exercitau virtutea înnăscută asupra altor lucruri, le atrăgeau sau le alungau şi reuşeau să le afecteze într-o anumită măsură.

Tot aşa magnetul atrage fierul, şi aceste lucruri sunt legate împreună cu ajutorul usturoiului şi al unui diamant.

Această afinitate treptată a lucrurilor naturale, a darurilor celeste, intelectuale şi divine poate veni de la Dumnezeu, aşa cum afirmă *Iamblichus*, *Proclus* şi *Synesius*.

În cartea sa despre *„Magia sacrificiului"*, *Proclus* afirmă că prin acest acord al tuturor lucrurilor, magicienii obişnuiau să invoce zeităţile.

Unii dintre ei înnebuniseră atât de tare încât începeau să calculeze, cu ajutorul constelaţiilor şi al unei legi a proporţiilor, momentul în care imaginea zeilor se va însufleţi din nou, în care aceştia vor fi înzestraţi cu raţiune şi le vor putea răspunde celor care cer sfaturi de la ei, dezvăluindu-le secretele adevărurilor oculte.

Această *„magie naturală"* înclină uneori spre *Goetia* şi *Theurgia*, fiind încurcată în mrejele şi în erorile spiritelor malefice.

Despre necromanţie sau Goetia

Magia Ceremonială este alcătuită din două părţi, respectiv *Goetia* şi *Theurgia*.

„***Goetia*** este nenorocită datorită circulaţiei spiritelor necurate iar ritualurile acesteia se rezumă la nişte lucruri neobişnuite şi haine, la farmece nelegiuite şi la deprecaţii.

Aceasta este abandonată şi detestată de toate legile.

Acestui tip de magie îi aparţin necromanţii şi vrăjitoarele.

Aceştia cheamă sufletele morţilor şi au fost numiţi de către antici Epodi, căci farmecă băieţii şi îi duc la oracole, poartă cu ei spirite familiare.

Socrate avea un spirit familiar al său şi se spune că aceste spirite se hrăneau din pahare, prefăcându-se că fac profeţii.

Unii îndrăznesc să cheme şi să forţeze spiritele malefice, conjurându-le prin intermediul anumitor puteri, îndeosebi prin intermediul numelor divine.

Orice creatură se teme de cel care l-a creat şi îl slăveşte pe acesta.

Nu trebuie să ne mire faptul că necredincioşii, evreii, păgânii şi oamenii din diverse alte secte profane îi invocă pe demoni prin rostirea numelui divin.

Există anumiţi necromanţi care sunt nespus de răi. Aceştia fac legământ cu diavolul şi îl venerează pe acesta, făcându-se astfel vinovaţi de idolatrie şi de cea mai joasă formă de înjosire. Aceştia se expun unor pericole foarte mari.

Până şi diavolii care se află în slujba cuiva ne pot amăgi, indiferent de locul spre care ne îndreptăm.

Goetienii ne-au lăsat toate aceste cărţi întunecate şi *Vulpianus Avocatul* a spus că aceste cărţi ar trebui interzise şi a ordonat distrugerea lor.

Aceste cărţi există şi în zilele noastre, însă li se atribuie autori falşi, precum *Adam, Abel, Enoch, Abraham, Solomon, Paul, Honorius, Cyprianus, Albertus, Thomas, Hierome* şi un anumit bărbat din Yorke, *Robert*, un englez, *Bacon* şi *Apponus*.

Necromanţii au afirmat că nu numai oamenii, ci şi sfinţii, patriarhii şi îngerii lui Dumnezeu au fost autorii acestor păreri

execrabile şi s-au lăudat cu faptul că aceste cărţi au fost întocmite de către *Raziel* şi *Raphael*, îngerii lui Adam şi *Tobias*.

Cel care le studiază în amănunt îşi dă seama cu uşurinţă că aceste scrieri sunt pline de contradicţii şi că nu conţin decât reguli, ritualuri, obiceiuri, anumite expresii, cuvinte, diverse caractere, fraze goale, afirmaţii false şi fel de fel de alte neghiobii scrise de oameni care nu sunt familiarizaţi absolut deloc cu Magia din Antichitate, de şarlatani care au lăsat posterităţii o artă perenă.

Aceste cărţi combină observaţiile profane cu ceremoniile care există în religiile noastre, cu multe nume necunoscute, cu diverse sigilii amestecate; ţelul lor este acela de a-i îngrozi şi uimi pe oamenii simpli şi neştiutori.

Se pare că această artă reprezintă ceva mai mult decât o născocire.

Dacă acest tip de magie nu ar fi existat, multe lucruri rele nu s-ar fi petrecut şi nu ar exista atâtea Legi divine şi legi date de oameni cu privire la această artă atât de dăunătoare care trebuie neapărat exterminată.

Goeţienii folosesc aceste spirite malefice deoarece îngerii buni ar refuza să apară şi ar aştepta mai întâi porunca lui Dumnezeu.

Îngerii buni nu li s-ar arăta decât oamenilor cu sufletul curat, însă spiritele malefice sunt invocate cu uşurinţă şi ascultă de îndată chemarea celor corupţi. Aceştia sunt dispuşi oricând să înşele astfel încât să fie slăviţi şi adoraţi.

Femeile sunt înşelate mult mai uşor decât bărbaţii deoarece sunt mult mai curioase decât bărbaţii, sunt mult mai imprudente şi cred cu mai multă tărie în superstiţii.

Prin urmare spiritele malefice le pot ademeni cu foarte mare uşurinţă.

Poeţii vorbesc despre *Circe şi Medea. Cicero, Pliny, Seneca, Augustin* şi mulţi alţi filosofi, doctori catolici şi istorici atestă existenţa acestor necromanţi şi a spiritelor malefice.

Este scris în *„Cărţile regilor”* că o femeie care locuia în *Endor* a chemat sufletul profetului *Samuel* deşi mulţi sunt de părere că nu este vorba despre sufletul profetului, ci despre un spirit malefic care a luat înfăţişarea acestuia.

Maeştrii ebraici susţin că este posibil să fie vorba într-adevăr de spiritul lui *Samuel*, căci acesta poate fi invocat cu uşurinţă la un an după trecerea sa în nefiinţă.

Magicienii necromanţi susţin că acest lucru poate fi săvârşit cu ajutorul unor puteri şi legături naturale, aşa cum am spus şi eu în *„Cărţile de Filosofie Ocultă”*.

Preoţii din antichitate, foarte pricepuţi în ceea ce priveşte aspectul spiritual, au avut un motiv întemeiat atunci când au poruncit ca trupurile morţilor să fie îngropate în locuri sfinte, să fie permanent luminate, stropite cu apă sfinţită, parfumate cu tămâie şi expiate cu ajutorul rugăciunilor atât timp cât rămân în subteran.

Maeştrii evrei afirmă că trupul nostru, animalul carnal, tot ceea ce se află în noi şi depinde de materie este lăsat drept hrană pentru şarpe şi pentru *Azazel*, stăpânul cărnii şi al sângelui, prinţul acestei lumi, prinţul pustietăţii.

Corpul nostru este alcătuit din praful Pământului şi trebuie sfinţit şi schimbat în bine astfel încât să nu mai ajungă hrană pentru *Şarpe*, ci hrana lui Dumnezeu.

Sfântul Pavel spune că mulţi dintre noi se vor ridica, însă unii nu se vor schimba şi vor rămâne pentru totdeauna carnea cu care se hrăneşte *Şarpele*.

Această materie necurată şi îngrozitoare a cărnii este alungată la moartea noastră; acesta este momentul când devenim mai buni şi mai spirituali, acesta este momentul când ne asigurăm că vom fi prezenţi cu ocazia învierii.

Cei care au reuşit să guste din roadele spirituale în timpul vieţii prin intermediul spiritului divin, cei precum *Enoch*, *Eliah* şi *Moise* nu au fost niciodată corupţi.

Corpurile lor au îmbrăcat o natură spirituală şi învelişul lor nu a fost lăsat *pentru a fi devorat de către şarpe.*

Diavolul şi *Arhanghelul Mihail* s-au certat din cauza cadavrului lui Moise, cadavru menţionat de Iuda în *Epistola sa*. Cred însă că am vorbit îndeajuns despre *Goetia* şi despre *necromanţie*.

Despre Theurgie

Mulţi sunt de părere că acest tip de magie nu este nelegiuită şi că *Theurgia* este guvernată de către îngerii buni şi de către o zeitate divină.

Se crede chiar că aceasta se află sub protecţia Domnului şi că se întâmplă uneori ca greşelile îngerilor malefici să fie îndrumate de demonii făcători de rele.

Oamenii sunt capabili să atragă puterea divină prin intermediul unor ritualuri şi ceremoniale.

Magicienii din Antichitate au scris foarte multe cărți despre acest subiect.

Cele mai multe ceremonii presupun o anumită puritate a minții şi a corpului, a pielii, a veşmintelor, a recipientelor, a obiectelor ce urmează să fie folosite, a jertfelor, a sacrificiilor.

Această puritate ne ajută să intră în contact cu Divinitatea şi este absolut necesară pentru săvârşirea acestor ritualuri.

Atunci când practică acest tip de magie, persoanele trebuie să fie curate, să se spele bine şi să îndepărteze din mintea lor orice gând necuviincios.

Se întâmplă uneori ca lipsa de puritate să infecteze atât aerul cât şi omul, să deranjeze cea mai pură influență a lucrurilor celeste şi divine şi să alunge astfel spiritele imaculate ale lui Dumnezeu.

Uneori spiritele necurate şi puterile amăgitoare au şi ele nevoie de acest tip de puritate pentru a putea fi venerate şi slăvite drept zei.

Prin urmare, magicienii trebuie să fie foarte prudenți, şi am zis deja acest lucru în cărțile noastre despre *„Filosofia Ocultă"*.

Această *Theurgia*, sau *„Magia Lucrurilor Divine"*, susține în general că sufletul omului poate fi pregătit să primească spirite, îngeri şi să-L vadă pe Dumnezeu cu ajutorul consacrărilor teurgice.

Porphyry neagă faptul că ne putem întoarce înapoi la Dumnezeu prin intermediul acestei arte.

De această şcoală aparțin şi *arta Almadel, arta Pauline, arta Aevelațiilor* şi multe alte superstiții de acest gen, care sunt cu atât mai dăunătoare cu cât oamenii neştiutori se încăpățânează să creadă că sunt de natură divină.

Despre Quabbalah

Îmi aduc aminte acum de spusele lui *Pliniu*, care a afirmat că dezbinarea Magiei depinde de *Moise* şi de *Lutopea*, ambii fiind evrei.

Mă gândesc acum la Quabbalah (Kabbala, Cabala) evreilor.

Aceştia sunt de părere că această Ştiință i-a fost dată de Dumnezeu lui Moise pe când se afla pe muntele Sinai.

Apoi Quabbalah a fost transmisă numai prin viu grai până în epoca lui *Esdra*.

Archippus şi *Lysiaus*, care aveau şcoli la *Teba* în Grecia, țineau prelegeri cu privire la normele pitagoreice, însă aceşti învățați predau mai mult din amintire decât din cărți, deoarece țineau minte foarte bine învățăturile profesorului lor.

Anumiți evrei disprețuiau literatura şi au preferat să nu mai aibă nimic de-a face cu aceasta.

Prin Quabbalah evreii înțelegeau receptarea oricărui lucru care provine de la altcineva numai prin intermediul auzului.

Această Artă este veche, însă denumirea de Quabbalah nu a ajuns la creştini decât foarte târziu.

În realitate este vorba despre două ramuri ale acestei Ştiințe, cea a lui ***Bresith***, pe care o numesc ***Cosmologie*** şi cea a lui ***Mercara***.

Cosmologia se ocupă cu explicarea tuturor forțelor naturii, cu lucrurile naturale şi cu cele celeste, şi încearcă să judece Legile şi Biblia din prisma Filosofiei.

Din acest punct de vedere, această ştiință nu diferă cu nimic de Magia Naturală, magie în care excela, se pare, regele Solomon.

În *„Istoriile Sacre"* ale evreilor este scris că acesta cunoştea toate ştiințele şi toate practicile, că dispunea de informații chiar şi despre cedrul din *Lebanon* şi despre planta *Hyssop* care creşte pe ziduri.

Avea cunoştințe vaste în ceea ce priveşte *vitele, păsările, târâtoarele şi peştii*.

Este mai mult ca sigur că acesta era familiarizat cu virtuțile magice ale naturii.

Mercara se ocupă cu studierea virtuților angelice şi divine, a numelor sacre, a sigiliilor; este vorba aici despre o anumită divinitate simbolică în care literele, cifrele, caracterele, lucrurile, denumirile, elementele, liniile, punctele şi accentele au o semnificație profundă şi ascund foarte multe secrete.

Această Ştiință este împărțită la rândul ei în: **aritmanție** sau **Notariacon**, care se ocupă cu studierea trăsăturilor angelice, a numelor, sigiliilor şi a condiției spiritelor şi sufletelor şi în **teomanție**, care caută misterele divine. Cei care cunosc această artă pot descoperi multe miracole minunat, pot prezice viitorul; aceştia sunt stăpânii naturii, sunt capabili să facă miracole şi au putere asupra îngerilor şi a demonilor.

Unii presupun că *Moise* a dezvăluit foarte multe semne şi că:

„A transformat o baghetă într-un şarpe, apele în sânge, că a trimis broaşte, muşte, purici, lăcuste şi omizi şi foc cu grindină asupra egiptenilor. Se spune că acesta a ucis toți primii născuți ai oamenilor şi ai fiarelor, că a deschis marea şi că a făcut să

izvorască apa din stânci, că a făcut raiul să tremure, că a trimis poporului său nori şi fulgere în timpul zilei, un stâlp de foc în timpul nopţii, că a chemat din rai vocea lui Dumnezeu, că a aruncat focul asupra celor păcătoşi şi lepra asupra celor cârtitori, că i-a distrus pe toţi cei cu sufletul necurat, că pământul s-a desfăcut şi i-a înghiţit pe toţi păcătoşii, că le-a dat oamenilor să mănânce hrană cerească, că a îmblânzit şerpii, că le-a luat veninul, că a ferit mulţimile de infirmitate, că a făcut în aşa fel încât veşmintele lor să nu se strice, că i-a ajutat pe aceştia să-şi învingă duşmanul."

Tot cu ajutorul acestei arte a reuşit Joshua: *„să-i poruncească Soarelui să stea pe loc"*, a putut *Eliah*: *„să aducă foc din Rai pentru a-l arunca asupra duşmanilor săi"*, a reuşit acesta din urmă: *„să readucă un copil la viaţă"*. *Daniel* a reuşit să scape din gura leilor.

Evreii afirmă că până şi miracolele pe care le-a săvârşit Isus Hristos se datorează tot acestei arte.

Solomon era şi el foarte bine familiarizat cu acest tip de magie, el făcea farmece pentru a-i alunga pe demoni, vindeca bolile şi făcea multe alte lucruri de acest gen.

Unii susţin chiar că Dumnezeu i-a dezvăluit lui Moise foarte multe secrete care fuseseră scrise pe tăbliţele cu legi.

Aceste secrete nu trebuiau lăsate la îndemâna profanilor. Această Quabbalah, cu care se laudă evreii şi asupra căreia am meditat îndelung de nenumărate ori, nu reprezintă decât o serie întreagă de superstiţii (!!?) amestecate cu *Magia Teurgică*.

Dar dacă aceasta vine direct de la Dumnezeu, aşa cum susţin evreii, şi deschide calea spre perfecţiunea vieţii, spre sănătatea oamenilor, spre adorarea lui Dumnezeu şi spre înţelegerea absolută, acest spirit al adevărului care a ieşit din sinagogă şi care a venit să ne arate adevărul nu ar fi trebuit să ascundă această taină de biserică.

„Dacă într-adevăr această ştiinţă cunoaşte toate lucrurile care ţin de Dumnezeu, toate secretele referitoare la împărtăşanie, la botez, la mântuire, acestea ar fi trebuit dezvăluite şi făcute cunoscute tuturor popoarelor, căci misterele mântuirii pot fi exprimate în toate limbile de pe pământ, căci toate aceste limbi sunt egale şi toate naţiunile cunosc numele lui Iisus, în care se află toate lucrurile. Aceşti evrei, care se pricep de minune să se folosească de numele lui Dumnezeu, nu pot face decât foarte

puţine lucruri sau chiar nimic fără ajutorul lui Iisus, şi acest lucru este valabil şi pentru strămoşii lor."

Ceea ce descoperim şi vedem cu ajutorul experienţei înseamnă mult mai mult decât propoziţiile goale emise de această Ştiinţă.

Sfintele Scripturi sunt pline de mistere şi toată lumea se joacă aici cu diverse alegorii, iar aceste poveşti îi fac pe oameni să meargă în gol şi să-şi piardă timpul încercând să descifreze tot felul de puncte, litere şi cifre.

Deşi aceste alegorii pot conţine multe mistere, existenţa acestora nu poate fi nici dovedită şi nici demonstrată.

Călugărul Rabanus a inventat foarte multe artificii cu ajutorul acestei arte, a folosit caractere latine şi versuri şi a inserat în cărţile sale diverse imagini, care chipurile reprezintă anumite mistere sacre. Aceste lucrări se inspiră din scrierile profane.

După cum bine ştiţi, *„Cantones* of *Valena Proba"* a fost compusă având la bază versurile lui Virgiliu referitoare la lisus Hristos.

Toate lucrurile de acest gen nu sunt decât nişte speculaţii ale unor minţi leneşe.

„În ceea ce priveşte săvârşirea miracolelor, îmi place să cred că printre cititorii mei nu se numără nici o persoană atât de proastă încât să creadă că există o ştiinţă cu ajutorul căreia putem efectua diverse minuni. (aici Agrippa a luat-o pe arătură. (NN)). Prin urmare, această Quabbalah a evreilor nu este decât o superstiţie dăunătoare (*vulpea care nu ajunge la struguri spune că sunt acri*)(NR); adepţii acestei aşa-zise ştiinţe adună, împart şi transferă după bunul lor plac cuvinte, nume şi litere, transformă o idee în alta, deformează adevărul, modifică toate discursurile şi toate parabolele, le fragmentează după care le reconstruiesc. Aceştia răstălmăcesc cuvântul lui Dumnezeu, defăimează Scripturile, şi spun că lucrurile pe care le inventează au o bază întemeiată.

Aceştia calomniază Legea lui Dumnezeu şi încearcă să aducă dovezi blasfematoare care să explice lipsa lor de credinţă, folosindu-se de tot felul de interpretări şi răsturnări ale cuvintelor, silabelor, literelor şi cifrelor. Membrii Quabbalei nu se îndeletnicesc decât cu fleacuri şi susţin în schimb că încearcă să descopere adevăratele mistere ale lui Dumnezeu, secretele care sunt mai presus de Sfintele Scripturi. Aceştia afirmă cu tărie şi neruşinare că pot face profeţii şi că pot săvârşi diverse miracole.

Însă aceştia pot păţi la fel ca câinele din fabulele lui Esop, care şi-a lăsat pâinea şi a plecat în fugă după o umbră, pierzându-şi astfel hrana. Aceşti oameni perfizi se pierd deci în umbrele Scripturilor şi îşi pun vanitatea mai presus de orice alt lucru. Ei nu fac decât rău prin intermediul acestei Ştiinţe artificiale şi superficială şi pierd astfel pâinea vieţii eterne, hrănindu-se numai cu cuvinte deşarte şi distrugând Cuvântul Adevărului. Din această ştiinţă iudaică s-au desprins ereticii gnostici şi valentinieni care, împreună cu discipolii lor, au inventat o Quabbala greacă, pervertind astfel toate misterele religiei creştine. Aceştia au interpretat creştinismul cu ajutorul literelor şi cifrelor greceşti, cu care au construit temelia adevărului (*sau cel puţin asta susţin ei*). Ei au susţinut că fără aceste mistere ale literelor şi ale cifrelor Evanghelia nu poate fi interpretată în mod corect, că scrierile cuprinse acolo sunt variate, dificile, şi pline de parabole. Aceştia mai adaugă că cei care văd nu văd în realitate nimic, cei care aud, nu sunt în stare să audă, iar cei care cred că înţeleg, nu pot înţelege nimic. Ei susţin că toţi oamenii tind să greşească şi să persiste în întuneric şi că adevărul care se ascunde în toate aceste lucruri nu poate fi găsit decât de către persoanele desăvârşite şi nu în scrieri ci prin viu grai. Aceştia se referă aici la teologia alfabetică şi aritmetică pe care le-a arătat-o Iisus ucenicilor săi în mare taină. Mai afirmă că *Sfântul Pavel* le dezvăluie această teorie numai oamenilor desăvârşiţi şi că această taină nu trebuie scrisă ci trebuie păstrată în secret de către înţelepţi. Însă eu cred că cei mai înţelepţi oameni dintre toţi sunt cei care nu au căzut în păcatul ereziei." (dacă Agrippa ar fi studiat pe îndelete ebraica veche nu ar fi căzut în această latură lamentabilă.(NR))

Despre prestidigitaţie sau despre escrocherii

Să ne întoarcem totuşi la Magie, la această artă a trucurilor şi a iluziilor.

Magicienii arată fantasme şi săvârşesc foarte multe miracole cu ajutorul escrocheriei. Aceştia provoacă vise, invocă spirite şi demoni, nu atât cu ajutorul invocaţiilor ci mai degrabă apelând la vapori, parfumuri, lumini, loţiuni, diverse substanţe, inele, imagini, pahare, medicamente, instrumente magice şi la puterea naturală şi celestă. Aceste felurite trucuri sunt exersate zilnic.

Există multe cărţi referitoare la această artă, unele dintre ele au fost scrise chiar de *Hermes*.

Unii vorbesc despre un om cu numele de *Paseton*, un jongler foarte renumit, care obişnuia să le arate oamenilor un banchet şi să-l facă apoi să dispară şi oamenii rămâneau păcăliţi, însetaţi şi înfometaţi.

Ştim că chiar *Pompilius* făcea tot felul de jonglerii şi că până şi *Pitagora* cunoştea acest truc.

Acesta scria într-un pahar toate lucrurile pe care şi le dorea şi îl aşeza în aer liber când era lună plină. Atunci toţi cei care se aflau lângă el puteau vedea acele lucruri care se reflectau în lumina Lunii.

Se mai vorbeşte şi despre transmutarea oamenilor, fenomen menţionat atât de istorici cât şi de evlavioşii creştini şi pomenit chiar şi în Sfânta Scriptură.

Oamenii pot împrumuta corpul măgarilor, al cailor sau al altor animale sau pe cel al unui spirit zăpăcit cu ajutorul Magiei naturale.

Uneori această transformare este efectuată atât de spirite bune cât şi de spirite malefice, alteori chiar de Dumnezeu, aşa cum aflăm din Scriptură (!).

Însă aceste apariţii nu-i pot amăgi pe cei care sunt luminaţi de Dumnezeu.

Acea femeie despre care se spunea că a luat înfăţişarea unei vite nu i s-a arătat în această formă lui *Hilario*. *Hilario* a văzut-o pur şi simplu ca pe orice altă femeie.

Prin urmare, aceşti oameni care efectuează diverse trucuri apelând la aparenţe sunt numiţi jongleri.

Am vorbit deja despre acele miracole efectuate cu ajutorul artei transmutării şi am exemplificat zisele mele cu regele Nabucodonosor, sau cu porumbul care este mutat pe un alt teren.

Iamblichus afirmă că aceste lucruri nu au nici măcar un sâmbure de adevăr şi că nu sunt decât iluzie.

Reiese din tot ceea ce am zis mai înainte că magia nu reprezintă decât o îmbinare a astrologiei, idolatriei şi medicamentelor superstiţioase.

Magicienii sunt în cea mai mare parte eretici care luptă împotriva bisericii, la fel cum *Jannes* şi *Jambres* i s-au împotrivit lui Moise.

Aceştia refuză cu încăpăţânare adevărul apostolic. Maestrul acestor oameni a fost *Simon Samariteanul*, căruia i s-a dăruit o statuie cu inscripţia *„Pentru Simon, Dumnezeul Sfânt". Clemens Eusebius* şi *Irenaeus* menţionează hulele acestuia. De la *Simon* au purces mulţi alţi eretici care îl trădează pe Dumnezeu, păcătuind prin aroganţă. Aceştia

nu fac nimic spre folosul omenirii şi încearcă să ne înşele neîncetat, însă ei nu vor scăpa de judecata lui Dumnezeu.

Am scrie trei cărţi despre magie şi le-am intitulat *„Despre Filosofia Ocultă"*, însă pe atunci eram foarte tânăr şi nespus de curios.

Acum sunt mai înţelept şi mi-am mai schimbat felul de a vedea lucrurile.

Studierea Magiei mi-a răpit mult timp şi a necesitat eforturi susţinute.

Acum am ajuns suficient de înţelept încât să-i pot convinge pe alţii de netemeinicia acestei Ştiinţe (!?).

Acei care susţin că pot săvârşi miracole, care îl neagă pe Dumnezeu şi care refuză adevărul Acestuia, care operează cu spirite malefice, care practică tot felul de incantaţii, vor sfârşi arzând pe vecie în focul etern împreună cu *Jannes, Jambres şi Simon Magul*.

CARTEA FILOSOFIEI OCULTE
scrisă de
HEINRICH CORNELIUS AGRIPPA

CARTEA A IV-A

Heinrich Cornelius Agrippa (1486-1535) este cel mai important scriitor de lucrări despre esoterism din perioada Renaşterii.

„Filosofia sa Ocultă" a fost publicată în patru cărţi.

Această lucrare a fost scrisă între anii 1509-1510 (*se pare că autorul său avea pe atunci 23 de ani*) şi a circulat sub formă de manuscris; a fost tipărită de-abia în anul 1533.

Aici întâlnim *„o prezentare sistematică a magiei spirituale a lui Ficinius şi a Magiei demonice a lui Trithemius cu referiri la aspectul practic al acestei ştiinţe"*. (I. P. Couliano în *Hidden Truths* 1987, p. 114)

Această a patra carte a apărut în limba latină la circa treizeci de ani după moartea lui Agrippa.

Johann Weyer, care a fost studentul lui Agrippa, a spus că opera acestuia este ilogică şi că evaluarea acesteia nu a fost analizată cum trebuie.

O excepţie o constituie Stephen Skinner, a cărui introducere din 1978 a fost publicată de editura Askin.

În această carte se citează din şi se discută pe larg despre anumite teme din Cartea a treia a lui Agrippa care este intitulată *„Third book of occult philosophy"* şi care creează un rezumat ale tehnicilor de invocare ale spiritelor.

Introducere

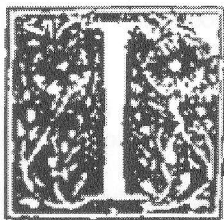
În cărţile noastre despre filozofie ocultă noi am tratat principiile, bazele şi motivele magiei şi despre cum trebuiesc aleşi cei care vor obţine nişte efecte minunate; aceste cărţi sunt tratate mai mult din punct de vedere teoretic decât din punct de vedere practic; există şi câteva

cărţi care nu au fost exploatate la maximum şi câteva care sunt tratate într-un sens figurat de parcă ar fi nişte ghicitori obscure şi enigmatice.

Prin urmare în această carte, care a fost alcătuită ca fiind un fel de cheie a altor cărţi de filozofie ocultă şi de operaţii magice vom vorbi despre documente sfinte şi despre cele mai plăcute experimente ale zeităţilor sacre.

Dacă veţi citi celelalte cărţi ale noastre despre Filosofia Ocultă veţi câştiga multă cunoaştere iar dacă veţi citi şi această ultimă carte veţi triumfa.

Aşa că lăsaţi tăcerea să ascundă aceste lucruri în locaşurile secrete ale religiei şi să le ascundă cu o tăcere constantă.

Trebuie să ştiţi că numele tuturor preşedinţilor inteligenţi din toate planetele au fost alese după cum urmează: se adună literele care alcătuiesc figura Lumii, se ridică trupul planetei în funcţie de succesiunea semnelor prin diferite grade; din aceste grade, din aspectele planetei, se obţine calcularea care începe de la gradul ascendent. La fel sunt alcătuite şi numele prinţilor spiritelor malefice; aceştia sunt duşi în toate planetele preşedinţilor într-o ordine retrogradă iar proiecţia este contrară succesiunii semnelor de la începutul celei de-a şaptea case.

Numele inteligenţei Supreme şi Superioare, despre care mulţi sunt de părere că este Sufletul Lumii, este adunat din cele patru puncte cardinale din imaginea lumii după cum am scris deja.

Acesta este numele Marelui demon, sau al Spiritului malefic.

Tot la fel trebuie să analizaţi numele spiritelor prezidenţiale care conduc Regatul Aerului, începând cu cele patru case care urmează.

Pentru a obţine numele spiritelor pozitive calculul se face potrivit succesiunii semnelor şi începe de la gradul ascendentului.

Trebuie să observaţi că numele spiritelor malefice sunt extrase atât din numele spiritelor pozitive cât şi din cele ale spiritelor malefice.

Dacă analizăm masa începând cu numele unui spirit pozitiv din cel de-al doilea ordin, numele spiritului malefic va fi extras din ordinul prinţilor şi al guvernatorilor; dacă analizăm masa începând cu numele unui spirit pozitiv din cel de-al treilea ordin sau cu cel al unui spirit malefic în funcţie de maniera în care sunt extrase, numele care vor ieşi de acum încolo vor fi numele spiritelor malefice care sunt conducătorii ordinului inferior.

Trebuie să observăm că dacă analizăm această masă începând cu spiritele pozitive din cel de-al doilea ordin numele extrase îi aparţin celui de-al doilea ordin.

Dacă de sub acestea vom extrage mai departe numele unui spirit malefic înseamnă că el aparţine unui ordin superior al guvernatorilor.

Acelaşi ordin este, dacă intrăm cu numele unui spirit malefic,din ordinul superior.

Dacă vom analiza această masă începând cu numele spiritelor din cel de-al treilea ordin sau cu numele unor spirite pozitive, numele care vor fi extrase vor fi numele unor spirite din ordinul inferior.

Mulţi magicieni, oameni care se bucură de autoritate în acest domeniu, vor dori ca astfel de tabele să fie scrise cu litere în latină; în aceleaşi tabele, din numele oricărui efect vom găsi numele oricărui spirit fie el bun sau rău.

Trismegistus se pricepea la această practică şi la calcularea unor astfel de tabele în litere egiptene.

Prin urmare forţa, secretul şi puterea cu ajutorul cărora sunt găsite numele spiritelor constă în felul în care sunt aranjate vocalele, care nu alcătuiesc numele unui spirit şi care constituie un cuvânt adevărat.

În zilele noastre această artă a fost perfecţionată deşi ea nu mai este folosită atât de pe cât era utilizată în antichitate.

În primul rând trebuie să avem grijă să observăm cum sunt aranjate vocalele, care sunt găsite cu ajutorul calculării figurilor celeste; apoi trebuie să găsim numele spiritelor din cel de-al doilea ordin, adică numele preşedinţilor şi guvernatorilor.

Acest lucru este obţinut cu ajutorul spiritelor pozitive şi prin observarea stelelor care pot alcătui diverse litere; acestea sunt aranjate potrivit ordinului din care provin.

Mai întâi, gradul celei de-a unsprezecea case trebuie scăzut din steaua care este prima din ordin.

Cea care rămâne trebuie proiectată de la gradul ascendentului; unde se încheie numărul există o parte din vocala primei litere.

Trebuie deci să începeţi să calculaţi vocalele acestor litere în conformitate cu numărul şi cu ordinea lor.

Vocala care nimereşte în locul stelei şi care este prima din ordin trebuie atribuită primei litere.

Apoi trebuie să găsiţi partea celei de-a doua litere, scăzând gradul stelei care este a doua în ordin din prima stea; ceea ce rămâne este un aspect al ascendentului.

Aceasta este partea de unde trebuie să începeţi să calculaţi vocalele.

Acea vocală care cade pe cea de-a doua stea este vocala celei de-a doua litere.

În acelaşi fel puteţi căuta vocalele următoarelor litere, scăzând gradul stelei care urmează din steaua precedentă.

Toate calculele şi numerotările efectuate în numele spiritelor pozitive trebuie făcute în conformitate cu succesiunea semnelor.

Atunci când calculăm numele spiritelor malefice trebuie să avem în vedere gradul casei cu numărul doisprezece.

Toate numerotările şi calculele trebuie făcute cu ajutorul succesiunii semnelor, luând drept început gradul celei de-a zecea case.

În toate extragerile din tabele, vocalele sunt aşezate într-un alt mod.

În primul rând se ia un anumit număr de litere care alcătuiesc numele, şi numărătoarea începe de la începutul coloanei pornind de la prima literă sau din locul de unde a fost extras numele.

Litera pe care cade acest număr va fi asociată cu prima literă din numele respectiv, şi va fi obţinută prin măsurarea distanţei de la una la cealaltă, potrivit ordinii din alfabet.

Însă numărul distanţei respective este proiectat de la începutul coloanei sale.

Acolo unde se sfârşeşte acest nume, se află o parte din prima vocală.

Acesta este deci punctul din care veţi începe să calculaţi vocalele, potrivit numărului, ordinii şi coloanei din care fac parte.

Vocala care cade pe prima literă a numelui va fi atribuită numelui respectiv.

Apoi veţi găsi şi celelalte vocale, măsurând distanţa de la vocala precedentă la vocala care urmează şi tot aşa în conformitate cu succesiunea alfabetului.

Numărul distanţei respective trebuie calculat de la începutul propriei sale coloane.

Acolo unde se sfârşeşte acest număr se află partea vocalei pe care o căutaţi. Acele vocale care vor cădea pe propriile lor litere le vor fi atribuite acestora.

Prin urmare, dacă se întâmplă ca o vocală să cadă pe o vocală, prima trebuie să cedeze în faţa celei de-a doua.

Acest lucru se poate întâmpla doar în cazul spiritelor bune.

Puteţi proceda în acelaşi fel şi în cazul spiritelor malefice, însă numerotările trebuie făcute în ordine inversă, pornind de la coadă, în opoziţie cu succesiunea alfabetului şi cu ordinea crescătoare a coloanelor.

Numele îngerilor buni şi ale oamenilor în general, pe care am învăţat să le aflăm din a treia carte de Filosofie Ocultă, prezintă o importanţă deosebită.

Însă acum vă voi arăta şi alte metode, căci fiecare îşi are rostul ei. De exemplu, putem lua drept reper cifra natalităţii, cele cinci locuri ale lui *Hylech.*

Caracterele literelor sunt proiectate în ordinea şi numărul lor pornind de la Berbec.

Acele litere care cad pe gradele locurilor menţionate mai sus, aşezate în funcţie de ordinea şi de demnitatea lor, alcătuiesc numele unui înger.

Există încă o metodă care se foloseşte de Almutel, steaua conducătoare a celor cinci locuri de mai sus.

Proiecţia începe de la gradul ascendentului; trebuie să adunăm laolaltă toate literele care cad pe Almutel.

Dispuse în ordine în funcţie de importanţa lor, aceste litere alcătuiesc numele unui înger.

O altă metodă frecvent întrebuinţată a fost împrumutată de la egipteni.

Calculul începe de la gradul ascendentului şi literele trebuie adunate laolaltă potrivit lui *Almutel* din cea de-a unsprezecea casă.

Această *casă* este numită *spirit bun.*

Aşezate în funcţie de demnitatea lor, literele alcătuiesc numele îngerilor.

Numele îngerilor malefici pot fi aflate folosind aceeaşi metodă, însă proiecţiile trebuie efectuate în sens invers faţă de cursul şi de ordinea succesiunii semnelor.

Atunci când vrem să aflăm numele malefice, trebuie să începem să calculăm de la Balanţă. În acest caz, vom începe calculul de la gradul celei de-a şaptea case.

Potrivit egiptenilor, numele unui înger este aflat pornind de la *Almutel* din a douăsprezecea casă şi ei consideră că acesta este un spirit rău.

Despre felul în care pot fi alcătuite caracterele

Toate aceste operaţii, despre care am vorbit şi în a treia *Carte de Filosofie Ocultă*, pot fi efectuate cu ajutorul caracterelor din orice limbă.

În toate se află un număr mistic şi divin, o ordine şi o cifră.

Acelaşi spirit poate avea diverse denumiri.

Însă putem descoperi şi mai multe denumiri pornind de la numele spiritului, fie acesta bun sau rău, cu ajutorul unor tabele care au fost alcătuite întocmai cu acest scop.

Aceste caractere celeste sunt alcătuite din linii şi din capete.

Capetele sunt în număr de şase, potrivit celor şase dimensiuni ale stelelor la care sunt reduse şi planetele.

Prima dimensiune posedă o stea cu un soare sau o cruce.

A doua dimensiune, cea a lui Jupiter, are un punct sferic.

A treia dimensiune, a lui Saturn, are un semicerc şi un triunghi, fie el curbat, sferic sau ascuţit.

Dimensiunea lui Marte are o mişcare care traversează linia, fie ea pătrată, dreaptă sau oblică.

Dimensiunea lui Venus şi a lui Mercur are o linie sau un punct care se termină cu o coadă care fie urcă, fie coboară.

A şasea dimensiune are un punct negru.

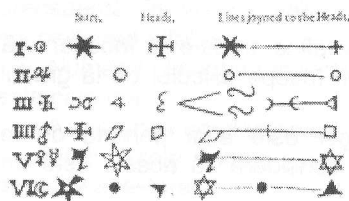
Am ilustrat toate aceste lucruri în tabelul de mai jos.

Capetele au fost aşezate în funcţie de locul stelelor pe cer, apoi au fost trasate liniile în funcţie de acordul sau de congruenţa dintre naturile lor.

Veţi observa acest lucru în cazul stelelor fixe.

Atunci când reprezentăm planetele, liniile sunt scoase în afară iar capetele sunt dispuse în funcţie de ordinea şi natura acestor planete între ele.

Stelele, capetele, linii unite cu capetele

Când trebuie descoperit caracterul unei imagini celeste care urcă gradele unui anumit semn, atunci trebuie să avem în vedere stelele din aceeaşi dimensiune şi de aceeaşi natură. Apoi numerele acestor stele trebuie aşezate într-o anumită ordine iar liniile sunt trasate în funcţie de similitudinea cu imaginea simbolizată. Caracterele care sunt obţinute în funcţie de numele spiritului sunt prezentate în tabelul de mai jos.

Fiecare literă a primit numele care îi corespunde din acest tabel. Nu este foarte dificil să stabilim aceste caractere.

Când litera numelui cade pe linia literelor sau cifrelor putem afla care este litera care va fi luată.

Dacă o literă cade pe şirul de litere, trebuie să avem în vedere cărui număr îi aparţine aceasta în ordinea numelui.

Apoi trebuie să vedem câte litere conţine numărul respectiv, cinci sau şapte; apoi trebuie să înmulţim aceste numere unele cu altele şi să triplăm suma.

Apoi adunaţi toate numerele de la începutul literelor, în funcţie de succesiunea alfabetului.

Litera pe care va cădea numărul respectiv va trebui atribuită caracterului acelui spirit.

Dar dacă orice literă din nume cade pe şirul de cifre, trebuie să procedăm în următorul fel.

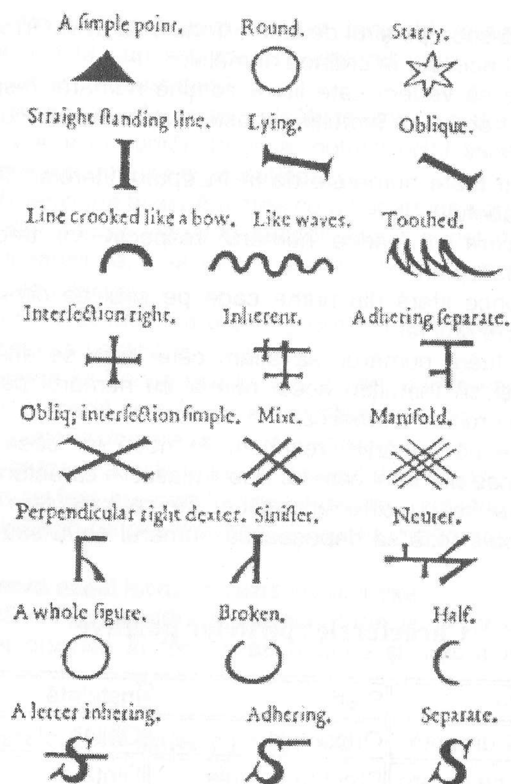
Trebuie să luăm numărul, să aflăm câte litere se află în ordinea acestui nume, şi să înmulţim acest număr cu numărul pe care îl are această literă în ordinea alfabetică.

Apoi trebuie să împărţim rezultatul la nouă iar ceea ce rămâne reprezintă cifra sau numărul care va trebui plasat în caracterul respectiv.

Putem lucra fie cu cifre aritmetice, fie cu caractere geometrice. Acestea nu trebuie însă să depăşească numărul nouă sau numărul de unghiuri.

Caracterele spiritelor pozitive

Un punct simplu	Sferic	Înstelată
O linie verticală dreaptă	Orizontală	Oblică
O linie curbată ca un arc.	Precum valurile	Dinţată
O dreaptă intersectată	Inerentă	Aderentă separat
Diagonală. Linie dreaptă	Mixtă	Multiplă
Dreaptă perpendiculară .	Sinistră	Neutră
O cifră completă	Întreruptă	Jumătate
O literă intrinsecă		aderentă a

Caracterele spiritelor malefice

O line dreaptă	Curbată	Imagine reflectată
O cifră simplă.	Străpunsă	Întreruptă
O literă dreaptă	Retrogradă	Inversată
Flacără	Vânt	Apă
Materie	Ploaie	Argilă
Obiect zburător	O creatură care se târăşte	Un şarpe
Un ochi	O mână	Un picior
O coroană	Un coif	Coarne
Un sceptru	O sabie	Un bici

Caracterele care sunt dezvăluite prin înţelegerea spiritelor posedă toate trăsăturile acestora.

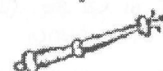
Acestea sunt anumite sigilii secrete care reprezintă o divinitate anume.

Acestea sunt fie semnele unei făgăduinţe, fie ale unei credinţe sau religii.

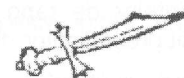
Aceste caractere nu trebuie dezvăluite sub nici o formă.

A ſcepter.

A ſword.

A ſcourge.

Apariția spiritelor

În afară de aceste caractere există anumite figuri şi imagini familiare ale spiritelor malefice,forme sub care apar aceste spirite şi care sunt supuse celui care le invocă.

Toate aceste caractere sau imagini pot fi văzute în tabelul care urmează în funcție de cursul literelor care alcătuiesc numele spiritelor;astfel, dacă în vreo literă găsim mai mult decât un nume al unui spirit, imaginea acestui spirit are cea mai mare importanță iar celelalte o urmează.

Primelor ordine le este atribuit capul, partea superioară a corpului, potrivit propriei lor imagini.

Cele care aparțin ordinelor inferioare le sunt atribuite picioarele iar literelor din mijloc le sunt atribuite părțile din mijlocul corpului.

Dacă are loc vreo greşeală litera care este cea mai puternică din întregul număr se va supune următoarei reguli: dacă sunt egale ele îşi vor împărți lucrurile egale.

Dacă vreun nume va obține un caracter sau un instrument din afara tabelului, el îşi va avea caracterul în imagine.

Putem ajunge şi la cunoaşterea demnităților spiritelor malefice cu ajutorul acestor tabele de caractere şi de imagini; spiritul asupra căruia a căzut un semn sau un instrument din afara tabelului va poseda acea demnitate; dacă asupra lui va cădea un coif sau o pană acesta va fi un duce;dacă asupra lui vor cădea un sceptru, o sabie el va poseda regula şi autoritatea.

În acest tabel cu imagini veți găsi cele mai importante obiecte; coroana, de exemplu, sugerează demnitatea, autoritatea şi ordinea.

Imaginile care au forma şi înfățişarea unui om au o mai mare însemnătate decât cele care apar cu înfățişarea unor bestii.

Creaturile călare le sunt superioare celor care merg pe jos. Aceste indicii vă pot ajuta să vă faceți o idee despre funcția şi importanța fiecărui spirit.

Trebuie să înțelegeți faptul că spiritele din ordinul inferior sunt întotdeauna slujitoarele spiritelor de rang superior şi că se întâmplă adesea ca regii să fie supuşii preşedinților dintr-un ordin superior.

Formele care corespund spiritelor lui Saturn

De cele mai multe ori acestea au un corp înalt, uscățiv şi zvelt, o expresie mânioasă şi patru fețe, una în partea din față a capului, una în partea din spate a capului, şi câte o față care are nas sau cioc pe fiecare genunchi.

Acestea au culoarea neagră şi strălucesc. Ele se mişcă în funcție de adierea vântului. Semnul lor este pământul alb, mai alb decât zăpada.

Formele sale sunt :

- Un rege cu barbă, călare pe un dragon
- Un bătrân cu barbă
- O femeie bătrână care se sprijină de un toiag
- Un porc
- Un dragon
- O bufniță
- Un veşmânt negru
- O coasă sau un cârlig
- Un copac de ienupăr.

Formele care corespund spiritelor lui Jupiter

Aceste spirite au o înfățişare sangvină şi colerică, sunt e înălțime mijlocie şi se mişcă mereu ca şi cum le-ar fi teamă de ceva.

Expresia feței este blândă, vocea lor este suavă.

Culoarea acestor spirite este culoarea fierului.

Mişcarea lor provoacă tunetele şi fulgerele.

Semnul lor prezintă nişte oameni aflați în interiorul unui cerc, oameni care urmează să fie devorați de nişte lei.

Formele pe care le iau aceste spirite sunt :

- Un rege cu sabia scoasă din teacă şi călare pe un cerb
- Un bărbat cu o mitră
- O fecioară ce are pe cap o coroană de lauri împodobită cu flori
- Un taur

- Un cerb
- Un păun
- Un veşmânt de culoarea azurului
- Un copac de cimişir

Formele
care corespund spiritelor lui Marte

Aceste spirite au un corp înalt, coleric, un aspect neîngrijit, sunt de culoare maro sau roşie, au nişte coarne ce seamănă cu nişte săgeţi, au gheare şi urlă precum taurii sălbatici.

Se mişcă precum focul care arde.

Semnul lor este un tunet şi un fulger deasupra cercului.

Formele lor sunt :

- Un rege înarmat călare pe un lup
- Un bărbat înarmat
- O femeie care poartă un scut la coapsă
- Un ţap
- Un cal
- Un cerb
- Un veşmânt roşu
- Lână.

Formele
care corespund spiritelor Soarelui

Spiritele Soarelui au, de cele mai multe ori, un corp mare, voinic, sanguin, plinuţ, de culoarea aurului şi a sângelui.

Mişcarea lor seamănă cu fulgerele din rai.

Semnul lor constă în o face să transpire pe persoana care le cheamă.

Formele lor sunt :

- Un rege cu un sceptru, călare pe un leu
- Un rege încoronat
- O regină cu un sceptru
- O pasăre
- Un leu

- Un cocoş
- Un veşmânt galben sau auriu
- Un sceptru
- Caudatus.

Formele
care corespund spiritelor lui Venus

Aceste spirite au un corp bine proporţionat, sunt de statură mijlocie, au un aspect plăcut şi prietenos, au culoarea albă sau verde şi aurie în partea superioară.

Acestea se mişcă precum o stea care poate fi văzută cu ochiul liber.

Ca semn, acestea sunt reprezentate de nişte fecioare care se joacă în afara cercului.

Ele îi provoacă şi îi ademenesc pe toţi cei care vor să se joace cu ele.

Formele specifice acestor spirite sunt :

- Un rege cu un sceptru, călare pe o cămilă
- O fecioară îmbrăcată nespus de frumos
- O fecioară goală
- O capră
- O cămilă
- Un porumbel
- Un veşmânt alb sau verde
- Flori
- Planta Savine.

Formele
care corespund spiritelor lui Mercur

Aceste spirite ale lui Mercur sunt de statură mijlocie, reci, lichide, umede, deschise la culoare, au o voce foarte plăcută.

Forma lor umană este reprezentată de un cavaler înarmat, de o culoare luminoasă şi strălucitoare.

Acestea se mişcă precum nişte nori de culoarea argintului.

Acestea îi înspăimântă pe toţi cei care îi invocă.

Formele specifice acestor spirite ale lui Mercur sunt :

- Un rege călare pe un urs
- Un tânăr blond
- O femeie
- Un câine
- O ursoaică
- O capră
- O coţofană
- Un veşmânt de culori felurite şi schimbătoare
- O baghetă
- Un toiag micuţ.

Formele care corespund spiritelor Lunii

Acestea au nişte corpuri impunătoare, sunt moi şi flegmatice, sunt de un negru obscur, au un aspect pompos, ochii lor sunt roşii şi plini de apă, au un cap pleşuv şi dinţi precum cei ai unui porc mistreţ.

Acestea se mişcă ca şi cum ar vrea să provoace o furtună puternică pe mare.

Atunci când se vor arăta, va începe să plouă în jurul cercului.

Formele acestor spirite ale Lunii :

- Un rege care seamănă cu un arcaş, călare pe o căprioară
- Un băieţel
- O femeie vânător cu un arc şi săgeţi
- O vacă
- Un pui de căprioară
- O gâscă
- Un veşmânt verde sau de culoarea argintului
- O săgeată
- O creatură cu foarte multe picioare.

Despre figurile şi sigiliile magice

Voi vorbi acum despre figurile magice şi de spre sigiliile sfinte.

Aceste figuri magice sunt semne sfinte care ne apără de farmecele malefice şi care ne ajută să exterminăm şi să izgonim spiritele malefice şi să atragem spiritele pozitive de partea noastră.

Aceste figuri magice sunt alcătuite fie din caracterele spiritelor pozitive din ordinul superior fie din imaginile sacre ale literelor sfinte sau

ale revelaţiilor;acestea au nişte versuri scurte care sunt compuse fie din figuri geometrice şi din numele sfinte ale lui Dumnezeu fie din toate figurile sau din amestecul lor.

Caracterele care ne sunt folositoare constituie şi alcătuiesc figurile magice şi sunt caracterele spiritelor pozitive, mai ales ale spiritelor pozitive din primul şi al doilea ordin şi foarte rar din cel de-al treilea.

Aceste feluri de caractere sunt sfinte; apoi sunt acele caractere pe care le-am numit sfinte mai sus.

Orice caracter de acest fel care va fi folosit va avea nevoie de un cerc dublu în jurul lui iar în numele acestui cerc vom scrie numele acestui înger.

Dacă vom adăuga un nume divin care este congruent cu spiritul său acesta va avea o forţă şi o eficacitate mai mare.

Dacă vom desena în jurul lui o figură unghiulară aceasta va fi şi ea foarte reuşită.

Dar imaginile sfinte care alcătuiesc figuri magice sunt acele imagini care ne sunt oferite de către profeţi şi de către scrierile sacre, cât şi cele care apar în Vechiul şi Noul Testament.

Chiar şi imaginea şarpelui care este agăţat pe o cruce; multe din aceste imagini sunt viziuni ale profeţilor *Isaia, Daniel, Esdras* şi alţii şi imagini din revelaţia Apocalipsei.

Am vorbit despre acestea în cea de-a treia carte despre filozofie ocultă şi am menţionat aceste lucruri sfinte.

Prin urmare, atunci când o imagine este situată lângă aceste imagini sfinte, cercul va fi tras în jurul fiecăreia dintre aceste imagini iar înăuntru cercului va fi scris un nume divin.

Acest nume se potriveşte cu efectul acelei imagini.

În jurul său poate fi scrisă vreo formă unghiulară care a fost luată din corpul Sfintei Scripturi şi care vrea să obţină efectul dorit.

Dacă o figură magică este făcută astfel încât să obţină victorie sau răzbunare împotriva unuia dintre duşmanii săi şi dacă aceasta este vizibilă sau invizibilă, această figură poate fi luată din cartea a doua a lui *Macabees*; adică o mână care ţine o sabie aurită asupra căreia este scrisă forma unghiulară;luaţi sabia cea sfântă, darul lui Dumnezeu şi cu ea nimiciţi duşmanii poporului meu, Israel; (2Mac15.16: Accipe sanctum gladium munus a Deo quo deicies adversarios populi mei Israhel.)

Aceasta poate fi scrisă deasupra într-o formă unghiulară în cel de-al cincilea Psalm :

„În aceasta stă puterea braţului tău; înaintea feţei tale este moartea".

Dacă veţi scrie vreun nume divin deasupra figurii, atunci ar trebui să scriem un nume care înseamnă frică, sabie, urgie, mânia lui Dumnezeu sau un astfel de nume care este congruent cu efectul dorit.

Dacă va fi scrisă vreo figură unghiulară acest nume va fi scris în funcţie de motivul şi de regula numerelor, după cum am spus deja în a doua carte despre filozofia ocultă.

Acolo am vorbit despre numere şi despre operaţiile care pot fi făcute cu acestea.

Există două figuri magice de acest fel care sunt de o virtute sublimă şi de o mare putere, foarte folositoare şi necesare; acestea pot fi folosite în experimentele cu spirite; una dintre acestea poate fi găsită în primul capitol al Apocalipsei.

Aceasta este o imagine a lui Dumnezeu care stă pe tron şi care are în gură o sabie cu două colţuri pe care este scris :

„Eu sunt Alpha şi Omega, EU sunt Începutul şi sfârşitul, şi Dumnezeu cel Atotputernic. Eu sunt primul şi ultimul, trăiesc şi sunt mort, şi voi trăi pentru totdeauna. Eu am cheile morţii şi ale vieţii".

Apoi în aceste forme unghiulare se va scrie :

Manda Deus virtuti tuae, şi c. (Ps.67.29)
Dă porunci, Dumnezeu cu puterea ta,
Confirmă că tu eşti cel care ne ajuţi.

Deasupra sa vor fi scrise zece nume care sunt :

El, Elohim, Elohe, Zebaoth, Elion,
Escerchie, Adonay, Jah, Tetragrammaton, Shaday.

Mai există o figură magică care este asemănatoare cu un miel care a fost sacrificat, care are şapte ochi şi şapte coarne, iar sub picioarele sale se află o carte care este sigilată cu şapte sigilii, după cum este scris în capitolul cinci al Apocalipsei.

Deasupra acestei figuri unghiulare este scris :

„Voi deschide cartea şi voi dezlega cele şapte sigilii."

Pe altă figură unghiulară este scris :

„L-am văzut pe satana căzând ca fulgerul din cer."

V-am dat puterea să domniţi asupra şerpilor şi asupra scorpionilor şi v-am dat putere asupra tuturor duşmanilor voştri şi nimic nu va putea să vă facă rău.

Acele figuri magice care sunt făcute din imagini şi din nume vor fi păstrate în această ordine:atunci când este aşezată vreo figură şi când trebuie să fie obţinut un anumit efect sau o anumită virtute deasupra acestei imagini va fi scris un nume divin care va obţine forţa şi eficacitatea efectului dorit.

Numele care este de acest fel este alcătuit din multe litere iar figura poate alcătui un număr sau mai multe litere ale unui nume care atunci când sunt unite alcătuiesc numărul unei figuri.

După ce acest nume va fi găsit, fie el unul singur sau mai multe nume, acesta va fi scris în toate unghiurile din acea figură.

În mijlocul figurii va fi plasat numele respectiv sau numele cel mai important.

Putem alcătui figuri magice prin rotaţia unui nume într-un tabel dreptunghiular şi prin desenarea în jurul acestui nume a unui cerc dublu.

Înăuntru se scrie un nume sfânt.

Astfel se obţin figurile magice în funcţie de formele lor distincte.

Acestea figuri pot fi multiplicate după placul nostru sau pot fi unite pentru a avea o eficacitate mai mare şi o creştere în forţă şi în virtute.

Dacă va fi făcută o condamnare pentru răsturnarea şi nimicirea unor duşmani, atunci nu trebuie să uităm cum Dumnezeu a distrus tot ceea ce se afla pe pământ cu ajutorul potopului;trebuie să ne amintim şi de distrugerea lui Solomon şi a Gomorei cu ajutorul focului.

Dacă vom critica şi ne vom ruga împotriva pericolelor care sunt aduse de apă, trebuie să ţinem cont de faptul că Noe a fost salvat şi a supravieţuit potopului; de faptul că Hristos a mers pe apă şi a salvat nava care era cât pe ce să fie scufundată de furtună; de faptul că Hristos avea putere asupra vântului şi asupra valurilor care îi ascultau poruncile; de faptul că Hristos l-a scos pe Petru din apă când acesta era cât pe ce să se înece.

În cele din urmă, cu ajutorul acestora invocăm anumite nume sfinte ale lui Dumnezeu.

Acestea sunt importante pentru îndeplinirea dorinței noastre;dacă noi dorim să ne nimicim duşmanii trebuie să invocăm şi să chemăm numele urgiei, ale răzbunării, ale fricii, ale Justiției.

Dacă dorim să evităm sau să scăpăm de vreun pericol, atunci trebuie să invocăm numele milei, apărării, salvării, norocului, bunătății.

Atunci când ne rugăm la Dumnezeu pentru ca el să ne îndeplinească dorințele, trebuie să chemăm numele unui spirit pozitiv, a cărui sarcină este cea de a ne asculta dorințele.

Uneori trebuie să invocăm un spirit malefic mai ales atunci când dorim să obținem răzbunare, pedepsirea sau distrugerea cuiva.

Dacă există vreo figură unghiulară în Psalmi sau în altă parte a Sfintei Scripturi, aceasta trebuie să fie în concordanță cu dorința noastră; aceasta trebuie să fie amestecată cu rugăciunile noastre.

Acum, după ce ne-am rugat la Dumnezeu, este necesar să ne rugăm la cel care ne va îndeplini dorințele fie el înger, stea, suflet sau înger. O astfel de rugăciune ar trebui alcătuită în funcție de regulile pe care le-am expus deja în cartea a doua despre filozofie ocultă, unde am vorbit despre cum trebuie făcute farmecele.

Despre legături

Trebuie să vă spun că aceste tipuri de legături sunt diferite unele de altele.

Prima legătură ne ajută să conjurăm lucrurile naturale.

A doua este alcătuită din misterele religioase, din sacramente, miracole şi alte lucruri de acest gen.

A treia legătură este alcătuită din numele divine şi din sigiliile sfinte.

Aceste relații ne ajută să conjurăm nu numai spiritele, ci şi alte feluri de animale, furtuni, incendii, inundații, forța şi puterea armelor.

Câteodată folosim, pe lângă aceste legături, deprecații şi binecuvântări.

De exemplu, atunci când invocăm şarpele, trebuie să amintim de episodul din Sfânta Scriptură când şarpele este blestemat şi alungat din paradis, fiind trimis în sălbăticie.

Superstițiile îşi au şi ele rolul lor, căci interpretează anumite ritualuri, precum ritualul excomunicării, al sepulcrelor, al înmormântărilor, şi aşa mai departe.

Sfințirea obiectelor folosite la ritualuri

Acum vorbim despre instrumentele şi lucrurile care trebuie sfințite pentru a fi folosite în această artă; această sfințire constă din două etape.

Este vorba aici despre influența persoanei care săvârşeşte acest ritual şi de însemnătatea rugăciunii.

Persoana care efectuează acest ritual trebuie să ducă o existență curată şi să aibă puterea de a sanctifica.

Ea trebuie, de asemenea, să fie inițiată şi să fie conştientă de credința şi de puterea care se află în sine.

Rugăciunea trebuie să fie la rândul ei sfântă.

Aceasta trebuie să fie de inspirație divină şi să fie preluată, pe cât posibil, din Biblie.

Dacă nu, ea poate fi sfințită de Sfântul Duh şi orânduită de biserică.

Există o rugăciune evlavioasă menită să comemoreze lucrurile sfinte.

Se mai foloseşte uneori invocarea numelor divine, cu vânzarea sigiliilor sfinte şi alte lucruri de acest gen. Aceste operații duc la sfințire şi la expierea păcatelor.

Unii folosesc sfințirea cu apă sacră, ungerea cu ulei şi aşa mai departe.

Orice activitate de sfințire trebuie să includă binecuvântarea şi sfințirea apei, a uleiului, a focului, şi este însoțită de lămpi care ard sau de lumânări din ceară.

Nici un ceremonial nu se poate desfăşura în mod corespunzător în absența luminii.

Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că obiectele profane folosite la aceste ritualuri trebuie mai întâi curățate şi sfințite, căci altfel ele nu pot fi de nici un folos.

După ce am purificat aceste lucruri, ele pot primi influența divină.

La sfârşitul acestui ritual, după rostirea în mod corespunzător a rugăciunii, persoana sfințită trebuie să binecuvânteze lucrul pe care l-a sfințit, îngânând nişte cuvinte care au o putere divină de consacrare.

Această operație trebuie efectuată numai cu cele mai bune intenții în minte şi în suflet.

Vom oferi mai departe nişte exemple, pentru a vă putea face o părere despre calea care trebuie urmată pentru a atinge perfecțiunea.

Atunci când sfințim apa, trebuie să amintim de faptul că Dumnezeu şi-a aşezat lumea în mijlocul apelor şi că a aşezat fântâna apelor în

paradisul terestru, din care au izvorât patru râuri sfinte care străbat întreaga suprafață a pământului.

Nu trebuie să uităm că apa a devenit un instrument prin care Dumnezeu a făcut dreptate, căci a distrus giganții prin potopul pe care l-a trimis pe pământ şi l-a aruncat pe Pharaoh în Marea Roşie.

Dumnezeu şi-a condus poporul prin apă şi chiar prin mijlocul râului Iordan cu picioarele uscate.

Acesta a făcut să izvorască apă dintr-o stâncă în sălbăticie.

La rugămintea lui Solomon, Acesta a făcut ca din falca unui măgar să izvorască o fântână de apă curgătoare.

Apa a devenit şi un instrument al milei lui Dumnezeu, o cale spre mântuire şi spre ispăşirea păcatului originar.

Isus Hristos a fost botezat în râul Iordan şi a curățat şi sfințit în acest fel apele.

Trebuie să invocăm nişte nume divine.

Dumnezeu este o fântână vie, o apă vie, fântâna milosteniei.

Atunci când sfințim focul, trebuie să comemorăm felul în care a creat Dumnezeu focul pentru a face dreptate, pentru a pedepsi şi pentru a se răzbuna, dar şi pentru expierea păcatelor.

Atunci când Dumnezeu va veni să Judece Lumea, sosirea sa va fi anunțată de un incendiu.

Să ne amintim că Dumnezeu i s-a înfățişat lui Moise într-un tufiş în flăcări. Acesta li s-a arătat copiilor Israelului într-un stâlp de foc.

Nu putem oferi, sacrifica sau sfinți nici un lucru aşa cum trebuie fără ajutorul focului.

Dumnezeu a poruncit ca focul din Templul Făgăduinței să nu se stingă niciodată. Atunci când s-a stins, El l-a aprins din nou şi l-a păstrat aşa, ascunzându-l sub ape. Şi de data aceasta trebuie să invocăm numele lui Dumnezeu.

Profeții spun că Dumnezeu este Focul care arde neîncetat, prin urmare, trebuie să folosim sintagme precum: Gloria lui Dumnezeu, Lumina ui Dumnezeu, Splendoarea lui Dumnezeu, Strălucirea lui Dumnezeu şi altele de acest gen.

Atunci când sfințim uleiul şi diferite parfumuri trebuie să ne amintim că lucrurile sfinte servesc acestui scop; în Exod aflăm despre un ulei sfânt şi despre nume divine, ca cel al lui Hristos.

În Apocalipsă aflăm despre doi măslini care din care se extrăgea ulei sfânt;acest ulei era pus în fața a nişte lămpi care ardeau în fața lui Dumnezeu.

Binecuvântarea luminilor, cerii şi lămpilor este luată din foc şi din altarul care conține substanță flăcării;în mistere există şi alte similitudini,

de exemplu cele şapte candelabre şi lămpi care ard înaintea feței lui Dumnezeu.

Prin urmare acestea sunt sfințirile care sunt necesare înainte de toate pentru folosirea în toate felurile de ritualuri; fără aceste condiții nici un ritual nu poate fi efectuat în mod corespunzător.

Acum vom vorbi despre sfințirea lucrurilor sfinte, a instrumentelor şi a lucrurilor asemănătoare.

Prin urmare, atunci când doriți să sfințiți vreun loc sau vreun cerc trebuie să folosiți rugăciunea pe care a rostit-o Solomon la ridicarea Templului său; apoi trebuie să binecuvântați locul cu apă sfințită şi cu fumigații; astfel de procedee au fost folosite în sfințirea tronului lui Dumnezeu, a muntelui Sinai, a Sfântului Sfinților, a Templului din Ierusalim, a muntelui Golgota, a Templului lui Hristos, a Muntelui Tabor şi a altor locuri.

Numele sfinte au fost invocate pentru Tronul lui Dumnezeu, Scaunul lui Dumnezeu, Altarul lui Dumnezeu, Locaşul lui Dumnezeu; toate acestea trebuie invocate atunci când doriți să sfințiți un loc.

Pentru sfințirea instrumentelor şi a altor lucruri care sunt necesare pentru îndeplinirea acestui ritual trebuie să stropiți locurile respective cu apă sfântă şi apoi să le parfumați cu fumigații sfinte; apoi acestea trebuie unse cu ulei sfânt, sigilate cu un sigiliu şi binecuvântate cu o rugăciune.

Aceste lucruri sfinte trebuie comemorate cu ajutorul Sfintelor Scripturi, religiei şi numelor divine care trebuie să fie adecvate cu lucrul care este sfințit.

În binecuvântarea unei săbii trebuie să rostim versetul următor din Scriptură : *„cel care are două haine"* (Qui habet duas tunicas) şi cel din al doilea Macchabees, potrivit căruia o sabie i-a fost trimisă în mod miraculos lui *Judas Macchabeus*.

Tot astfel trebuie sfințite experimentele şi cărțile; acestea trebuie stropite, parfumate, unse, sigilate şi binecuvântate cu ajutorul unor comemorări sfinte.

Aşa au fost sfințite şi tăblițele celor zece porunci, care i-au fost date lui Moise de Dumnezeu, atunci când acesta se afla în muntele Sinai, Vechiul şi Noul Testament al lui Dumnezeu, legea, profeții, scripturile care au fost propagate de Sfântul Duh.

Trebuie comemorate numele divine care urmează: Testamentul lui Dumnezeu, Cartea lui Dumnezeu, Cartea Vieții, Cunoaşterea lui Dumnezeu, Înțelepciunea lui Dumnezeu şi alte lucruri asemănătoare.

În afară de acestea există şi Ritualul sfințirii care are o eficiență şi o influență deosebită; şi acesta este în realitate un tip de superstiție atunci

ritualul de sfințire din biserică este transferat asupra lucrului pe care dorim să îl consacrăm.

Jurămintele, jertfele şi sacrificiile au puterea sfințirii ca şi o persoană reală.

Noi putem dedica, oferi şi sacrifica anumite nume sau lucruri, de exemplu fumigațiile, miruirile, inelele, imaginile.

Putem sacrifica şi lucrurile care nu sunt materiale, de exemplu zeitățile, sigiliile, figurile magice, orațiile, imaginile şi scripturile.

Despre toate acestea am vorbit în cea de-a treia carte despre filozofie ocultă.

Cartea spiritelor

Magicienii au un anumit Ritual de invocare a spiritelor, ritual pe care îl îndeplinesc cu ajutorul unei Cărți care a fost scrisă pentru acest scop; această carte este numită *Cartea Spiritelor*, o carte a spiritelor malefice care conține numele şi ordinele din care fac parte acestea.

Printr-un jurământ sfânt, aceştia obțin supunerea spiritului respectiv.

Această carte trebuie alcătuită dintr-o hârtie curată care nu a mai fost folosită niciodată.

Mulți numesc această hârtie *„hârtie virgină"*.

Cartea trebuie inscripționată după cum urmează: pe partea stângă trebuie pusă imaginea spiritului iar pe partea dreaptă trebuie pus caracterul său, care conține numele spiritului, demnitatea, locul acestuia şi puterea sa.

Cu toate acestea, mulți oameni alcătuiesc cartea altfel şi lasă la o parte caracterele sau imaginea.

Trebuie să observăm cu atenție locul, timpul şi orele exacte căci la o anumită oră spiritul se află sub influența unei anume stele.

Această carte care a fost scrisă şi legată bine trebuie păstrată cu cea mai mare sfințenie, împreună cu toate informațiile şi sigiliile, căci există pericolul ca ea să se deschidă în alt loc decât cel intenționat şi să-l pună în primejdie pe cel care lucrează cu ea.

Această carte trebuie păstrată cu cel mai mare respect, căci dacă ea este lăsată pe mâinile cui nu trebuie va fi profanată şi îşi va pierde din puteri.

Consacrarea poate fi efectuată în două modalități diferite.

Spiritele care apar în această carte pot fi chemate în cerc, potrivit ritualului şi ordinii pe care am menționat-o mai sus.

Dacă vreți să sfințiți cartea, trebuie să o aşezați într-un triunghi în afara cercului.

Apoi trebuie să citiți în prezența acestor spirite toate jurămintele din această carte.

Faceți în aşa fel încât spiritele să îşi pună mâinile acolo unde sunt desenate imaginile şi caracterele lor, să confirme şi să consacre locul respectiv cu ajutorul unui jurământ obişnuit.

Apoi cartea trebuie luată de acolo, închisă şi păstrată aşa cum am spus mai sus.

Puteți lăsa spiritele să plece, în funcție de rangul şi de ordinea lor.

O altă metodă de sfințire a acestei cărți este mult mai simplă şi mai eficace decât cea pe care tocmai am menționat-o.

Însă de data aceasta este posibil ca spiritele să nu fie vizibile atunci când deschideți cartea.

Ritualul se desfăşoară după cum urmează: mai întâi trebuie să aduceți o carte a spiritelor, în care se găsesc invocații, legături şi tot felul de conjurații puternice care vă pot ajuta să invocați spiritele.

Apoi trebuie să legați această carte între două mese şi să desenați în acest spațiu figurile magice ale maiestății divine, pe care le-am preluat din Apocalipsă şi le-am descris cu o altă ocazie.

După ce ați efectuat toate aceste operații trebuie să pregătiți un cerc respectând indicațiile pe care le-am oferit mai sus.

După ce deschideți cartea, sfințiți-o în mod normal, respectând procedurile care fac parte din orice ritual normal de sfințire.

Apoi chemați toate spiritele care sunt menționate în această carte, în conformitate cu ordinea şi cu importanța lor şi conjurați-le de trei ori prin legăturile descrise în carte.

Acestea trebuie să vină în acelaşi loc într-un interval de trei zile şi trebuie să se supună persoanei care îi cheamă.

Apoi trebuie să împachetați cartea în pânză curată şi să o îngropați în mijlocul cercului, după care să o astupați. Apoi trebuie să distrugeți cercul şi să le permiteți spiritelor să plece înainte de răsăritul soarelui.

În cea de-a treia zi, în jur de miezul nopții, trebuie să vă întoarceți în acelaşi loc şi să desenați din nou cercul, rugându-vă în genunchi şi mulțumindu-i lui Dumnezeu.

Apoi descoperiți groapa şi scoateți cartea de acolo.

Apoi puteți lăsa spiritele să plece în ordinea în care au venit.

Trebuie să distrugeți cercul şi să plecați înainte de răsăritul soarelui.

Aceasta este ultima metodă de consacrare, care poate fi aplicată în diferite situații.

Cel care vrea să efectueze această operație trebuie să invoce spiritele în momentul în care acestea sunt liniştite şi nu sunt perturbate în nici un fel.

El trebuie să se orienteze către regiunea spiritelor.

Apoi poate deschide cartea şi invoca spiritele printr-un jurământ descris şi confirmat în cartea respectivă.

Dacă este neapărat nevoie, puteţi conjura spiritele cu ajutorul legăturilor de la sfârşitul cărţii.

După ce aţi obţinut efectul dorit, le puteţi permite spiritelor să plece.

În ceea ce priveşte invocaţia spiritelor bune şi rele

Acum vom vorbi despre invocarea spiritelor, atât cele bune, cât şi cele rele.

Spiritele bune pot fi invocate de noi în diferite moduri, astfel încât ele să ne servească şi să ne fie la dispoziţie. Ele vorbesc în mod deschis cu cei ce le văd, şi ni se arată în realitate sau în vise, pentru a ne informa despre ceea ce doresc ca noi să ştim. Oricine cheamă orice spirit bun, pentru a-l vorbi sau pentru a-l vedea, va observa două lucruri deosebite: primul este referitor la dispoziţia invocatorului, iar cel de-al doilea se referă la condiţiile deosebite care trebuie să fie îndeplinite pentru ca spiritul respectiv să poată fi invocat. Se cere ca cel care face invocaţia să aibă o dispoziţie religioasă corespunzătoare, astfel încât să poată primi misterul ce i se va dezvălui. Astfel, în primul rând, el trebuie să se confezese şi să se purifice, atât în interior, cât şi în exterior, şi trebuie să se curețe, prin spălarea în fiecare zi cu apă sfinţită. Mai mult, invocatorul trebuie să se păstreze în acele zi cast şi abstinent, să se pregătească pe cât mai mult posibil şi să se apere de orice nelinişte a minţii şi de orice faptă lumească. El trebuie să şi postească în acele zile. În fiecare zi, între răsărit şi apus, el trebuie să fie îmbrăcat cu o haină din lână sfântă, trebuie să îl cheme de şapte ori pe Dumnezeu şi să facă o condamnare către Îngeri, pentru ca aceştia să fie chemaţi la legea despre care am vorbit mai înainte. Numărul de zile de pregătire şi post este de obicei egal cu numărul de zile ale unei lunaţii întregi. Cabaliştii folosesc cu regularitate un număr de patruzeci de zile.

Pregătirea locului de lucru şi a altor obiecte care trebuie aranjate

În ceea ce priveşte lucrurile care ţin strict de Ritualul de Invocaţie, primul pas este alegerea unui loc curat, pur, liniştit, în care să nu se audă zgomote din jur şi care să nu poată fi zărit de curioşi. Mai înainte de toate, acest loc trebuie să fie exorcizat şi sacralizat: să fie acolo o masă ori un altar, acoperit(ă) cu o faţă de masă albă şi curată, aşezată

către est; în fiecare parte a ei trebuie să fie două lumânări de ceară sfântă aprinse, iar flacăra lor nu trebuie să se stingă deloc în toate aceste zile. În mijlocul altarului se va afla Lamens, cartea sfântă pe care am descris-o mai înainte, ce trebuie să fie acoperită cu o pânză fină şi pură; cartea nu va fi deschisă decât la sfârşitul acestor zile de sacralizare. Trebuie să aveţi la îndemână şi un parfum special sau mir, ambele trebuie sfinţite. La capătul altarului trebuie aşezat un vas în care să se ardă tămâie, care se va aprinde cu foc sfânt şi care va parfuma acel loc în fiecare zi în care vă veţi ruga acolo. Trebuie să ai o haină lungă şi albă, care să fie încheiată în faţă şi în spate, care trebuie să acope întregul trup şi picioarele, şi care prinsă în jurul taliei cu o curea. Trebuie să ai şi un voal de pânză curat. În cealaltă parte trebuie să fie un Lamens aurit, pe care trebuie să fie scris **Tetragrammaton.** Toate lucrurile trebuie să fie sfinţite şi sanctificate. Nu trebuie să intri în locul sfânt decât dacă te-ai spălat mai întâi şi ai îmbrăcat un veşmânt sfânt. Trebuie să intri cu picioarele goale. Atunci când intri, trebuie să stropeşti cu apă sfinţită, să parfumezi locul, după care să te închini în genunchi în faţa altarului. La sfârşitul acestei perioade, în cea din urmă zi, trebuie să ţii un post mai aspru. După ce ai postit până la răsăritul soarelui a doua zi dimineaţă, poţi intra în locul sfânt, făcând tot ceea ce am spus mai sus – te stropeşti cu pă sfinţită, parfumezi locul, te semnezi cu ulei sfânt pe frunte şi îţi miruieşti ochii. În tot acest timp trebuie să rosteşti rugăciuni. Atunci vei deschide cartea sfântă, Lamen, te vei ruga în genunchi în faţa altarului. După aceea trebuie să faci o invocaţie adresată Îngerilor, care vor apărea în faţa ta, după cum doreşti. Trebuie să porţi o conversaţie castă şi plină de energie pozitivă, după care îi vei ruga să se îndepărteze.

Tabelul sfânt şi lamenul sfânt (masa sfântă)

Lamenul pe care îl vei folosi pentru a invoca orice spirit bun trebuie confecţionat în felul următor, dintr-un metal moale sau din ceară nouă, amestecare cu materiale şi obiecte potrivite - poate fi făcut din hârtie albă şi curată, folosindu-se culori potrivite.

Forma exterioară poate fi pătrată, circulară sau triunghiulară, potrivit regulii numerelor în care trebuie scrise numele divine, precum şi toate numele în general.

În mijlocul Lamenului trebuie desenată o formă cu şase colţuri, un hexagon, în mijlocul căruia trebuie scris numele sau caracterul stelei sau a spiritului care o guvernează, căruia i se supune spiritul care este invocat.

În legătură cu acest caracter, trebuie să fie scrise litere în cinci colțuri *(pentagoane)*, la fel ca și spiritele pe care le vom invoca.

Dacă vom chema un singur spirit, trebuie făcute patru pentagoane, în care vor fi înscrise numele spiritului sau a spiritelor, împreună cu caracterele lor.

Acest tabel ar trebui să fie alcătuit atunci când luna se află în creștere, în acele zile și ore care sunt agreate de spirit.

Iar dacă vom alege o stea norocoasă, va fi cu atât mai bine.

Orice tabel care este alcătuit în acest fel, va fi sfințită potrivit regulilor de care am vorbit mai sus.

Acesta este modul în care trebuie făcut în general un astfel de tabel, care este folosit pentru invocarea tuturor spiritelor bune.

Dar există și tabele speciale, pentru fiecare spirit în parte, după regula pe care am dat-o mai sus, privind pentagramele.

Un alt ritual mai ușor pentru invocarea spiritelor

Vom vorbi acum despre un alt ritual mai ușor de pus în aplicare pentru invocarea spiritelor.

Omul care va primi oracolul de la spiritele bune trebuie să fie cast, pur și spovedit.

Se va pregăti apoi un loc pur și curat, acoperit cu pânză albă, iar Stăpânul Lunii noi va intra în acel loc, îmbărcat cu veștminte albe și curate.

El va exorciza acel loc și îl va binecuvânta, și va desena un cerc cu un cărbune sfânt.

În partea exterioară a cercului vor fi scrise numele Îngerilor, iar în partea interioară vor fi scrise numele lui Dumnezeu.

În cerc vor fi puse, la cele patru colțuri ale lumii, vase cu tămâie arzând.

El va intra în locul sfânt după ce a postit și s-a spălat, și va începe să se roage spre est, cu Psalmul 119 *Beati inmaculati in via* (*Ferice cei fără de prihană în calea lor*).

La sfârșit el va descoperi ceea ce dorea.

Trebuie să facă acest lucru timp de șase zile, în care să continue curățarea spirituală și sufletească. În cea de-a șaptea zi, ziua de Sabat, el va putea intra în cerc și îl va parfuma, după care se va unge cu mir pe frunte, pe ambii ochi, pe palme și pe picioare.

Așezat în genunchi, el va rosti Psalmul de mai sus, cu nume divine și angelice.

După ce va face aceasta, el se va ridica și va începe să meargă în cerc, de la est şa vest, până se va simți sfârșit de oboseală și va simți că amețește.

El va cădea în cerc și se va odihni acolo.

După aceea va fi învăluit într-o stare extatică, iar un spirit va apărea în fața lui, care îi va spune despre ceea ce trebuie să afle.

În cerc trebuie să fie patru lumânări sfinte, ce trebuie să ardă în cele patru colțuri ale lumii, care trebuie să fie aprinse și să lumineze întreaga săptămână.

Maniera de a posti trebuie să fie în așa fel încât se existe abținere de la orice are legătură cu simțurile.

El trebuie să bea numai apă pură și curată și nu va trebui să mănâne nimic decât după apusul soarelui.

Iar parfumul și mirul trebuie făcute după cum se spune în Exodul și în alte cărți sfinte ale Bibliei.

De fiecare dată când intră în cerc, el va trebui să aibă pe frunte un lamen auriu, pe care trebuie să fie scris numele *Tetragrammaton*, așa cum am spus și mai înainte.

Oracolele și visele

Dar se petrec și lucruri în mod natural, neajutate de noi, așa cum ar fi primirea oracolelor de la spirite prin vise, care pot fi fie parfumuri, ungeri, mâncăruri sau băuturi, pe care le veți înțelege mai bine dacă veți citi prima noastră carte despre *Filosofia Ocultă*.

Cel care este dispus și pregătit mereu să primească oracolul unui vis, trebuie să își facă pentru aceasta un inel al Soarelui sau al lui Saturn.

Există și o imagine care paote fi făcută, ce are o eficiență excelentă și care dă rezultate atunci când este pusă sub capul celui care se duce la culcare.

Această imagine chiar dă vise adevărate privind lucrurile care îl preocupă pe cel care s-a decis să facă acest pas.

Și tabelele sau altarele cu numere pot primi oracole, dacă sunt construite la momentul potrivit, sub propria lor constelație.

Despre aceste lucruri puteți citi mai multe în cartea a treia a *Filosofiei Oculte*.

Și tabelele și textele sfinte pot avea acest efect, având o alcătuire specială și sacră, așa cum sunt *Almadel* a lui Solomon sau Tabelul Revoluției, cunoscut sub numele de *Tetragrammaton.*

Toate lucrurile de felul acesta sunt inscripţionate cu diverse figuri, numere, imagini sfinte, numele lui Dumnezeu şi a Îngerilor.

Toate aceste detalii sunt luate din diferite locuri din Sfintele Scripturi, din Psalmi, precum şi din alte promisiuni din Revelaţii şi Profeţii.

Acelaţi efect îl au şi rugăciunile şi blestemele, adresate lui Dumnezeu, Îngerilor sau Eroilor.

Blestemele pe seama cărora vor fi alcătuite rugăciuni, aşa cum am văzut şi mai sus, vor fi potrivit unor asemănări religioase cu miracolele şi graţiilor divine.

Despre acestea se vorbeşte şi în Biblie, în Vechiul Testament, în visele lui Iacob, Iosif, Faraonului şi ale lui Daniel, iar în Noul Testament, în visul lui Iosif, soţul Preafericitei Fecioare Maria, în visele celor trei magi, în visul lui Ioan Evanghelistul, atunci când acesta dormea la pieptul lui Iisus.

Multe exemple de acest fel pot fi găsite în miracole, revelaţi şi previziuni, aşa cum sunt cele referitoare al crucea Elenei, mama Împăratului Constantin, a lui Carol cel Mare, etc.

Astfel, cel care are o asemenea intenţie, cel care se duce la culcare trebuie să aibă o intenţie fermă în acest sens.

Restul va veni de la sine; el nu trebuie să facă altceva decât să se roage cu devoţiune, iar rezultatele şi efectele vor fi dintre cele mai remarcabile.

Cel care va şti cel mai bine cum să alcătuiască astfel de obiecte, va primi cele mai reale oracole în vise.

Ceea ce trebuie el să facă poate fi aprofundat în cea de-a doua carte a *Filosofiei Oculte*.

Cel care doreşte să primească un oracol trebuie să se abţină de la cină şi de la orice băutură, să fie bine dispus, dar creierul său să fie liber de vapori turbulenţă.

Camera sa de culcare trebuie să fie curată şi aerisită, exorcizată şi sacralizată. El trebuie să împrăştie parfum şi miros de tămâie în acel loc. El trebuie să îşi ungă cu mir tâmplele şi să îşi pună pe deget un inel.

Dintre obiectele despre care am vorbit mai înainte, el trebuie să ia fie o imagine, un tabel sfânt sau o hârtie sfântă, pe care să îl pună sub capul său.

După aceea, el trebuie să se pună în pat şi să mediteze asupra lucrurilor pe care ar vrea să le afle.

După ce va adormi, el va primi fără îndoială un oracol în vis, atunci când luna va trece prin acel semn al celei de-a noua Case a naşterii sale, atunci când ea trece prin semnul celei de-a noua Case a Revoluţiei

naşterii sale, sau atunci când ea se află în cel de-al nouălea semn de la semnul perfecţiunii.

Acestea sunt mijloacele şi metodele prin care vom putea obţine toate ştiinţele şi artele deopotrivă, imediat şi perfect, cu o luminare perfectă a înţelegerii noastre.

Deşi toate spiritele familiare inferioare duc la aceste efecte, uneori, chiar şi spiritele rele ne informează, instrinsec sau extrinsec.

Chemarea spiritelor rele într-un cerc magic

Dacă vei chema orice spirit rău în cerc, este bine să ie în considerare anumite aspecte, aşa cum ar fi: originea sa, de pe ce planetă vine, ce puteri are.

După ce ai aflat acestea lucruri, caută un loc potrivit pentru această invocaţie, care să fie în corespondenţă cu natura planetei de pe care el vine şi ce puteri deosebite deţine.

Ca exemplu, dacă spiritul vine din mări, oceane sau fluvii, locul ales va fi pe ţărm.

Trebuie ales un moment potrivit, atât prin calitatea aerului de a fi liniştit clar, tăcut şi calm, cât şi prin proprietatea spiritelor de a intra în anumite corpuri.

În funcţie de toate detaliile ce ţin de spiritul respectiv, se poate aprecia dacă el a fost sau nu norocos, ce moment din zi sau din noapte preferă, sau ce spirite sau stele necesită.

Luându-se toate acestea în considerare, trebuie să existe un cerc în locul ales, atât pentru apărarea invocatorului, cât şi pentru ca spiritul să se poată afirma.

În acel cerc trebuie să fie înscrise numele divine în general, precum şi tot ceea ce ne apără, atât pe noi, cât şi această planetă.

Calităţile spiritului trebuie trecute şi ele, precum şi numele spiritelor bune care pot să stăpânească şi să supună spiritele pe care vrem să le chemăm.

Dacă vrem să ne întărim cercul, putem adăuga caractere şi pentagoane care să poate face acest lucru.

În interiorul sau în exteriorul cercului putem pune o figură cu unghiuri, în care pot fi inscripţionate numere care să ne ajute şi care să corespundă lucrurilor pe care vrem să le facem, care vor fi cunoscute tot cu ajutorul cifrelor şi numerelor, amănunte pe care le-am explicat mai pe larg în cea de-a doua carte a *Filosofiei Oculte*.

Trebuie să se folosească lumini, parfumuri, unguente şi medicamente, combinate în funcţie de natura planetei şi a spiritului.

O parte dintre acestea sunt în acord cu spiritul, prin faptul că sunt naturale, iar o parte dintre ele sunt expuse în scopuri religioase şi pentru venerare.

Prin urmare, locul trebuie să fie plin de lucruri sfinte şi sacre, necesare pentru protecţia invocatorului şi a celor care s-ar putea afla prin preajmă, dar care să şi servească drept mijloace de constrângere pentru spiritele respective.

Se pot folosi hârtii sfinte, lamens, imagini, pentagoane, săbii, sceptre, veşminte de culori şi din materiale potrivite, etc.

După ce s-au luat toate aceste măsuri, iar Maestrul şi discipolii săi sunt în cerc, el trebuie să sacralizeze cercul şi toate lucrurile pe care le va folosi.

El trebuie să înceapă să se roage cu voce tare.

Prima dată va trebui să facă o cuvântare către Dumnezeu, după care va invoca spiritele bune.

Dacă va citi rugăciuni sau psalmi, atunci ele vor lua locul spiritele rele.

După ce vor fi intonate aceste rugăciuni şi oraţiuni, el va putea începe invocarea spiritului pe care doreşte să îl consulte.

El va rosti o invocaţie gentilă, către toate părţile lumii, aducând aminte de autoritatea şi puterea sa.

După aceea va trebui să se odihnească puţin şi să vadă dacă spiritul a apărut. Dacă acesta întârzie, el va trebui să repete invocaţiile de trei ori, la fel ca mai sus.

Dacă spiritele sunt încăpătânate şi nu vor să apară, el va începe să implore puterea divină, iar aceste suplicaţii trebuie să fie în acord cu natura şi caracteristicile spiritului în sine.

Se vor repeta toate ritualurile, cu o putere din ce în ce mai mare, folosindu-se şi blesteme şi pedepse.

După ce toate acestea s-au încheiat, se ia o scurtă pauză, iar dacă spiritele apar, cel care va face invocaţia va face apel al spirit şi îl va primi politicos, îl va întreba de numele lui şi cum vrea să fie numit, şi ceea ce doreşte.

Dacă spiritul se va arăta încăpăţânat sau mincinos, el va trebui să fie legat prin blesteme. Iar dacă îndoielile rezistă, atunci trebuie să faceţi în cerc o stea (acesta fiind un caracter cu cinci colţuri) şi să obligaţi spiritul să intre acolo.

Trebuie să convingeţi spiritul să facă un jurământ, cu mâna pe sabie.

Acordarea permisiunii de a pleca

După ce s-a obţinut de la spirit ceea ce se dorea, trebuie să i se dea voie să plece, folosind cuvinte politicoase, astfel încât el să nu aibă de suferit. Iar dacă nu vrea să plece, trebuie să îl obligaţi, cu imploraţii puternice.

Dacă exte nevoie, alungaţi-l cu ajutorul unor mijloace de exorcizare.

După ce a plecat, nu trebuie să părăsiţi cercul foarte repede.

Mai zăboviţi puţin şi faceţi rugăciuni, aducând mulţumiri lui Dumnezeu şi îngerilor buni şi cerând să fiţi apărat.

Abia după ce aţi făcut toate aceste acţiuni vă puteţi îndepărta liniştit.

Dacă sunt încăpăţânaţi

Dacă toate încercările voastre par a fi în zadar, nu trebuie să cădeţi pradă disperării.

Dacă părăsiţi cercul, întorceţi-vă cu alte ocazii şi faceţi ceea ce aţi făcut şi mai înainte.

Dacă veţi crede că aţi greşit undeva, puteţi remedia acea faptă.

Consecvenţa ritualului măreşte puterea şi autoritatea, înspăimântă spiritele şi le face să fie mai ascultătoare.

Unii obişnuiesc să facă o poartă în cerc, prin care să poată intra şi ieşi; ei o pot deschide sau închide după cum doresc şi o fortifică folosind pentagrame şi nume sfinte.

Atunci când spiritele nu apar, dar maestrul se simte obosit şi hotărăşte să cedeze şi să renunţe, el nu trebuie să se îndepărteze fără a ali'unga totuşi spiritele, pentru că dacă se neglijează acest aspect, ele pot deveni foarte periculoase, în afară de cazul în care sunt constrânse cu o forţă de apărare foarte mare.

De multe ori se întâmplă ca spiritele să vină deşi ele nu sunt vizibile, pentru a speria pe cel care le cheamă. În acest caz, spiritul trebuie alungat într-o manieră mai complexă, pentru a se arăta mai ascultător de altă dată.

Aceste spirite pot fi invocate şi fără ajutorul cercului, prin sacralizarea unei cărţi.

Dacă vrem ca spiritele rele să producă efecte negative, atunci nu este nevoie de apariţia spiritului, ci se poate construi obiectul care va fi utilizat în acest scop şi care va fi subiectul experimentului în sine.

Obiectul respectiv poate fi o imagine, un inel sau un text, dar şi un caracter, o lumănare sau un sacrificiu, sau orice altceva de acest gen.

Numele spiritului va fi înscris pe obiectul respectiv, împreună cu caracterul său, în funcție de exigențele experimentului.

Numele poate fi scris cu sânge sau cu un parfum agreat de spirit.

Dacă înainte de a invoca un spirit rău se fac rugăciuni şi orațiuni către Dumnezeu şi îngerii buni, spiritele rele vor fi stăpânite de puterea divină.

Alte feluri de spirite

Mai există un fel de spirite, despre care am discutat în cea de-a treia carte din *Filosofia Ocultă*, care nu pot afecta oamenii prea tare, pentru că nu sunt foarte apoape de ei.

Aceste spirite sunt eficiente în ceea ce priveşte sentimentele umane şi aduc bucurie în discuțiile oamenilor şi locuiesc în mod liber cu ei.

Altele se bucură de compania unor anumite animale, domestice sau sălbatice, în vreme ce unele locuiesc în elemente ca fântâni, râuri, păduri.

Cei care vor să invoce aceste spirite trebuie să facă acest lucru în mediul în care acestea sălăşluiesc.

Aceasta se poate face cu ajutorul parfumurilor foarte puternice sau cu muzică special compusă în acest scop, ce conține sunete intrumentale sau vocale, cântece, incantații, versuri plăcute, rugăciuni şi promisiuni.

Pentru spiritele care se încăpătânează să nu cedeze acestor lucruri, se pot folosi amenințări, blesteme şi condamnări.

Amenințarea cu alungarea din locul în care ele se simt cel mai bine pare a fi cea mai convenabilă.

Mai departe, dacă este nevoie, puteți folosi mijloace de exorcizare, pentru care trebuie să dați dovadă de multă stăpânire de sine, de consecvență în gândire şi de foarte mult curaj, pentru ca teama să nu vă influențeze deloc.

În cele din urmă, atunci când intenționați să invocați astfel de spirite, trebuie să pregătiți o masă în locul în care se desfăşoară ritualul. Masa trebuie să fie acoperită cu o pânză curată.

Pe acea masă trebuie să puneți pâine nouă, apă pură sau lapte, în căni de lut, şi cuțite noi.

Trebuie să faceți un foc. Cel care va face invocația trebuie să stea în capătul mesei, iar în jurul acesteia trebuie să fie scaune pe care să se aşeze spiritele.

După ce spiritele vor fi chemate, le veți invita să stea la masă, să bea şi să mănânce.

Dacă vă temeți de spiritele rele, puteți trasa un cerc în jurul mesei, astfel încât partea în care stă invocatorul să fie în iteriorul cercului, iar cealaltă parte a mesei să fie în exteriorul acestuia.

Necromanția sau invocarea spiritelor morților

În cea de-a treia carte din *Filosofia Ocultă* am vorbit despre modul în care Sufletul este acompaniat de Trup şi ce se întâmplă cu Sufletul după moarte.

Sufletele îşi mai iubesc trupurile chiar şi după ce acestea nu mai sunt în viață. Există suflete ale unor oameni răi, care au avut parte de o moarte violentă, iar sufletele doresc o înmormântare potrivită. Aceste suflete sunt foarte agitate şi stau în jurul trupurilor pe care le-au părăsit. Sufletele se pot întoarce cu uşurință în corpurile moarte cu ajutorul unor mijloace ca vapori şi lichide.

Astfel, sufletul morților nu poate fi invocat fără a se folosi sânge sau o parte din corpul lor decedat.

Atunci când vom invoca aceste umbre, va trebui să folosim sânge nou cu oasele mortului, cu lucruri precum carne, ouă, lapte, miere şi ulei, care uşurează intrarea sufletului în trup.

Cei care vor să cheme sufletele morților, ei trebuie să facă aceasta în locurile pe care cei trecuți în neființă le-au îndrăgit foarte mult şi de care s-au legat cel mai tare. Aceste locuri pot fi cunoscute cu ajutorul unor previziuni, sau cu ajutorul unor semne.

De aceea locurile cele mai potrivite pentru astfel de ritualuri sunt cimitirele. Chiar şi mai potrivite în acest sens sunt locurile în care au ajut loc execuții, sau chiar şi mai bune sunt locurile în care au avut loc recent măceluri de oameni. În astfel de locuri se poată se se mai găsească încă schelete de oameni, care au suferit o moarte violentă.

Oricare dintre aceste locuri este folosit, trebuie să se facă la timp ritualurile sfinte, pentru ca nici cei vii, dar nici cei morți să nu fie în pericol.

Nu este foarte uşor să se cheme spiritele morților, cu excepția celor care sunt cunoscuți pentru că au fost răi, cei care au suferit o moarte violentă sau cei care nu au avut parte de o înmormântare cuvenită.

Pentru a se evita vizitarea unor astfel de locuri, se pot folosi părți din cadavre şi parfumuri specifice, care se pot utiliza în alte ritualuri eficiente.

Pentru că sufletele sunt anumite lumini spirituale, adică lumini artificiale, este foarte folositor dacă apar din anumite lucruri, alcătuite după reguli adevărate, cu inscripții de nume şi sigilii corespunzătoare.

Uneori, toate lucrurile pe care le-am menționat până acum nu sunt suficiente pentru a chema sufletele, pentru că există anumite lucruri care nu pot fi înțelese decât de Ceruri și de Destine, și de puterile care le guvernează.

Trebuie să atragem și să ispitim aceste suflete, prin puteri supranaturale, foarte bine folosite, chiar prin acele lucruri care ating chiar armonia sufletului, în mod rațional, intelectual sau creativ. În această categorie sunt incluse vocile, cântecele, sunetele, incantațiile și lucrurile religioase, așa cum sunt rugăciunile, implorările și alte ritualuri sfinte.

Sfârșit

CUPRINSUL

EDITURA ESOTERIS IAŞI

accesaţi pe internet **www.esoteris.ro**
e-mail : editura@esoteris.ro
tel. mob. 0721182620 ; 0720537972

AU APĂRUT ÎN LIBRĂRII

Cărţile scrise de Christian & Miriam Dikol

LA EDITURA ESOTERIS IAŞI

Protecţia magică
Manualul vindecătorului bioterapeut
Manual de radiestezie
Misterele Practicilor Divinatorii
Iniţiere în Comunicări Astrale
Cheile Secrete ale Iniţierii Hermetice 1
- tehnici şi metode magice complete -
Cheile Secrete Hermetice 2
- practica invocaţiilor şi conjuraţiilor magice -
Magia ţigănească şi Prezicerea viitorului
Carte de vrăji
Ceremonialuri şi ritualuri magice

NOUTĂŢI EDITORIALE

Manly P. Hall
Învăţăturile Magice Secrete ale Tututor Timpurilor

Cornelius Agrippa
Cartea Filozofiei Oculte 1
Cartea Filozofiei Oculte 2

Jason Branton
Codul Omega

ÎN APARIŢIE

1.Maeştrii Magiei Înalte
- culegere de texte magice -

CĂRŢILE NOASTRE

LA DISPOZIŢIA DUMNEAVOASTRĂ

Editura ESOTERIS
oferă cititorilor
interesaţi cărţile publicate, cu reducere de preţ, în cazul în care le achiziţionaţi direct din depozitul Editurii, cu plata în numerar sau la comandă, în scris sau pe internet, cu plata ramburs.
Reducerile sunt proporţionate cu valoarea cărţilor comandate.
Peste 120 lei - 10 % .

Relaţii suplimentare la

tel. mob. 0721.182.620
tel. mob. 0720.537.972

şi prin e-mail :

editura@esoteris.ro
astralmagik@yahoo.com

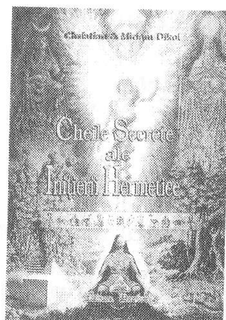
ACCESAŢI ŞI VIZITAŢI
paginile noastre web de pe internet :

www.esoteris.ro
www.occultshop.biomagikstar.ro

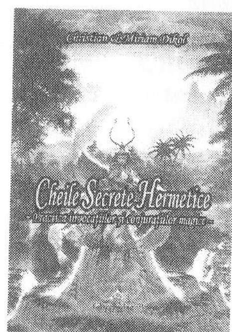
OFERTĂ SPECIALĂ

Cititorii care achiziţionează cărţi direct din depozit beneficiază de o reducerea de 10% chiar atunci când suma cumpărăturilor nu se ridică la 120 lei.

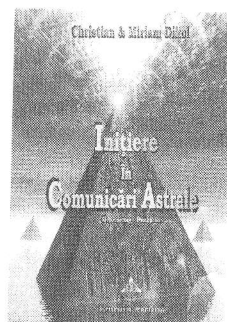
CĂRŢI ŞI MANUALE EZOTERICE

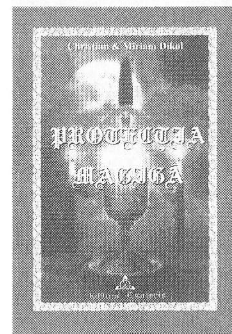
CHEILE SECRETE ALE INITIERII HERMETICE
Operaţiile magice sunt exerciţiul unei puteri naturale, dar superioară forţelor obişnuite ale NATURII. Ele sunt rezultatul unei ştiinţe şi ale unei îndeletniciri care exaltă voinţa umană deasupra limitelor comune. Vrei să stăpâneşti peste tine şi peste ceilalţi, învaţă să vrei ! Învaţă să vrei, să afli şi să poţi ! Şi atunci când vei afla, învaţă să taci, căci tăcerea este cea mai mare putere a magului.
Preţul cărţii : 35 lei cu TVA inclus.

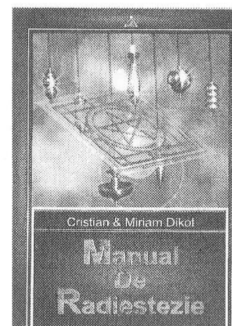
CHEILE SECRETE HERMETICE 2
Iniţierea în templul Lui Osiris era un antrenament treptat al întregii fiinţe omeneşti către culmile ameţitoare ale spiritului, de unde poate fi dominată viaţa. Ca să ajungi la o asemenea desăvârşire, spuneau vechii înţelepţi de atunci, omul are nevoie de o schimbare esenţială a fiinţei sale fizice, morale şi intelectuale. Ori această prefacere nu este cu putinţă decât printr-un exerciţiu simultan al voinţei, al intuiţiei şi al raţionamentului.
Preţul cărţii : 38,5 lei cu TVA inclus.

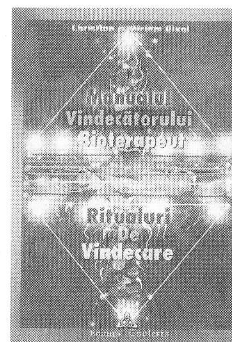
INIŢIERE ÎN COMUNICĂRI ASTRALE
este o achiziţie valoroasă pentru cititorul interesat şi îi va da satisfacţii nebănuite, Deschiderea canalului propriu de energii şi lumină cu Astralul Superior este un lucru deosebit în viaţa spiritului întrupat, conferindu-i posibilităţi nebănuite de a comunica cu confraţii săi, spiritele oamenilor liberi din Astral, de a cunoaşte mai bine Lumea spirituală şi Universul,.introducându-l în lumea iniţiaţilor Magiei Albe.
Preţul cărţii : 32,7 lei cu TVA inclus.

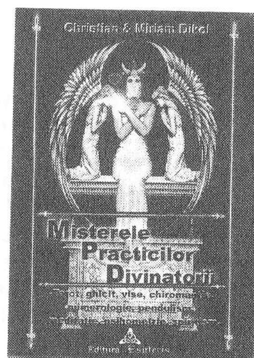
În lucrarea PROTECŢIA MAGICĂ găsiţi toate ceremonialurile şi ritualurile magice de care aveţi nevoie, pentru exorcisme şi purificări, protecţie antimalefică, refacerea stării de sănătate şi a sporului casei, influenţarea benefică a viitorului, karmei, soartei şi destinului, iubirii, căsătoriei, afacerilor. Am adunat într-o singură carte ritualurile benefice de magie albă, metodele şi tehnicile ascunse până acum publicului, şi vi le oferim ca să învăţaţi singuri cum să vă protejaţi împotriva răului malefic.
Preţul cărţii : 29,9 lei cu TVA inclus.

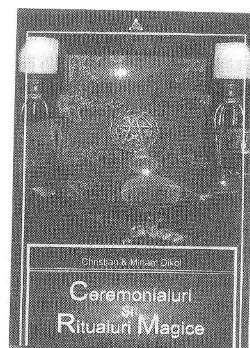
MANUAL DE RADIESTEZIE
Radiestezia este arta de a utiliza indicatoarele radiestezice (nuiaua, bagheta, pendulul, ansa şi raportorul) făcând să intervină puterea şi voinţa Spiritului pentru a descoperi tot ceea ce este ascuns facultăţilor raţionale.
Manualul este necesar pentru cei care vor să se iniţieze corect în acest domeniu, este practic şi eficient pentru întreprinzătorii care vor să acceseze necunoscutul şi întâmplările Lumii materiale şi pe cele ale entităţilor şi duhurilor Lumii Spirituale.
Preţul cărţii : 29 lei cu TVA inclus.

MANUALUL VINDECĂTORULUI BIOTERAPEUT
Este o lucrare profesionistă din care puteţi să învăţaţi cum anume să procedaţi şi ce instrumente să folosiţi ca să deschideţi canalele de energii şi lumină cu Astralul Superior, atât de necesare vindecărilor, cum anume să faceţi purificarea şi curăţirea reţelelor energetice ale pacienţilor folosind energia vitală, să le deschideţi centrii şi porţile de vibraţie, optimizându-i, ca mai apoi să-i echilibraţi cu fluidele necesare şi să le asiguraţi protecţii energetice sigure şi calificate.
Preţul cărţii : 35 lei cu TVA inclus.

MISTERELE PRACTICILOR DIVINATORII dezvăluite într-o carte specială despre divinații : astrologie, tarot, ghicit, vise, chiromanție, numerologie, pendulism, meditație, psihometrie, superstiții, spiritism, au la origine mesaje spirituale, demonstrând că orice eveniment din planul material are o semnificație.Descifrarea viselor, metoscopia și chiromanția, hidromanția și ghicitul, geomanția și cartomanția impun o atitudine specială pentru fiecare operator. Dintre toate oracolele, Tarotul este cel mai surprinzător în răspunsurile sale.
Prețul cărții : 32,7 lei cu TVA inclus.

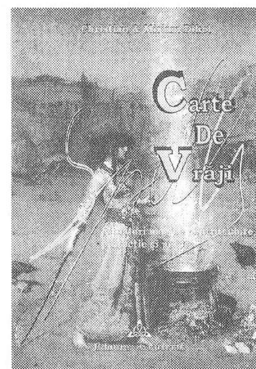
CEREMONIALURI
ȘI RITUALURI MAGICE

Majoritatea ritualurilor magice cunoscute sunt mistificări sau enigme, dar noi vom ridica, pentru prima oară, vălul sanctuarului ocult. Autorii vă oferă această lucrare îndeosebi pentru studiu și analiză și pentru a vă învăța cum să vă apărați de tot răul din Lume. Cartea a fost scrisă în scopul de a vă îndemna să nu folosiți magia pentru a vă răzbuna.
Prețul cărții : 35 lei cu TVA inclus.

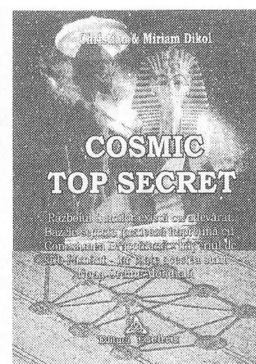
MAGIA ȚIGĂNEASCĂ ȘI PREZICEREA VIITORULUI

Pe vremuri, vrăjitoarele se adunau la răscruce de drumuri sau pe câmpii, unde-și fierbeau poțiunile magice, căci leacurile, filtrele de dragoste și descântecele, făcute mai ales de sărbători, pe lună plină, precum și apele magice făceau parte din
puterea unei vrăjitoare adevărate.
Există ceva miraculos în ghicitul țigănesc. Dacă pot vrăjitoarele țigănci să prevadă viitorul celor care le solicită ajutorul, veți afla răspunsul citind această carte.
Prețul cărții : 28,5 lei, cu TVA inclus.

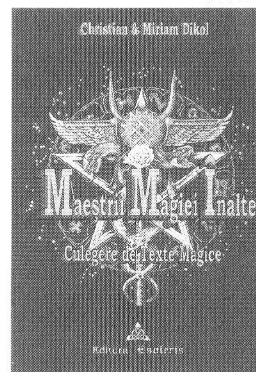
CARTE DE VRĂJI

Ghicitorii și ghicitoarele acreditate au întotdeauna o poliție secretă care-i informează despre viața intimă și obiceiurile clienților. Ghicirea unor evenimente viitoare nu este posibilă decât pentru cei care lucrează în lumina astrală. Ghicitorul poate îmbrățișa, printr-o singură intuiție, tot ce un om a stârnit (*ură sau iubire*) în jurul lui ; el poate să-i citească intențiile în gând, poate să prevadă obstacolele ce le va întâlni în cale și moartea violentă care-l așteaptă.
Prețul cărții : 43,6 lei cu TVA inclus.

COSMIC TOP SECRET

De mai mulți ani, cercetătorii fenomenelor paranormale s-au devotat specializării la limita investigaților științifice. Câteva dintre aceste variate cercetări din domeniile ultimei frontiere, în funcție de interesul și de aria ce o cuprind sunt: fenomenele UFO; investigațiile psihotronice; mutilările de animale; vampirismul; oameni în negru; conspirațiile; asasinatele; societățile secrete; anomaliile subpământene; legende; mitologie; civilizațiile străvechi; anomaliile geo-magnetice; clonarea; răpirile; controlul minții. Prețul cărții : 43,6 lei cu TVA inclus.

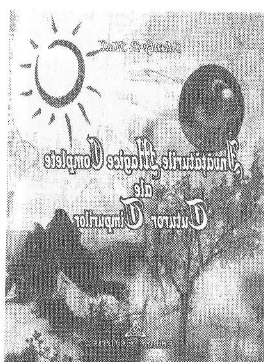
MAEȘTRII MAGIEI ÎNALTE

- culegere de texte magice -

Neofitule, care ai început lectura acestei cărți, dacă vrei s-o urmezi până la capăt, ea va face din tine un monarh sau un smintit. Deci poți să faci cu acest volum ce dorești, dar nu vei putea nici să-l disprețuiești, nici să-l uiți. Dacă ești curat, el îți va fi lumina ; dacă ești puternic, el îți va fi armura ; dacă ești sfânt, el îți va fi religia ; dacă ești înțelept, el îți va conduce pașii spre înțelepciunea înaltă și spre lumină.
Prețul : 38,5 lei cu TVA inclus.

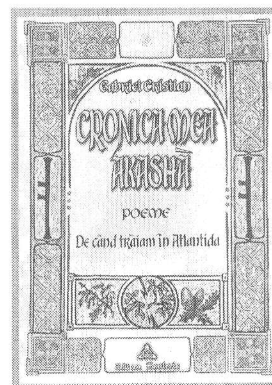
INVATATURILE MAGICE COMPLETE
ALE TUTUROR TIMPURILOR
vol. 1 de Manly P. Hall
S-au scris numeroase volume şi comentarii cu privire la sistemele secrete ale filozofiei existente în lumea antică, însă adevărurile fără vârstă despre viaţă, precum şi mulţi dintre cei mai mari gânditori ai Pământului, au fost îndeobşte îmbrăcate în veşminte ponosite. Lucrarea actuală le redă strălucirea de odinioară.
Preţul cărţii : 38,5 lei cu TVA inclus.

ÎNVATATURILE MAGICE COMPLETE ALE TUTUROR TIMPURILOR
vol. 2 de Manly P. Hall
„Cartea aceasta constituie introducerea dedicată afirmaţiei că ceea ce este ascuns în imagini emblematice, alegorii şi ritualuri ale anticilor, este o doctrină secretă privitoare la misterele lăuntrice ale vieţii, doctrină care a fost conservată în totalitate într-o mică fâşie a minţilor iniţiate de la începutul Lumii.
Preţul cărţii : 38,5 lei cu TVA inclus.

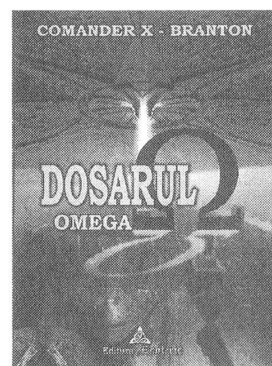

INVATATURILE MAGICE COMPLETE
ALE TUTUROR TIMPURILOR
vol. 3 de Manly P. Hall
Există un munte situat în mijlocul Pământului sau în Centrul Lumii, care este deopotrivă mare şi mic. Este deopotrivă moale, aspru şi pietros. Este departe şi totuşi foarte aproape, însă invizibil, căci aceasta a fost porunca lui Dumnezeu. Aici sunt ascunse cele mai importante comori pe care Lumea nu ştie să le preţuiască. Acest Munte este bântuit de bestii feroce şi de păsări lacome care fac ca drumul până aici să fie dificil şi periculos. Aceste creaturi se află în slujba diavolului, care se opune vrerii lui Dumnezeu şi fericirii omului.
Preţul cărţii : 28,5 lei cu TVA inclus.

CRONICA MEA AKASHA
de Gabriel Cristian

Urmaşii lui Atlas au domnit în ţinutul Atlantida şi au reuşit să aducă prestigiul acestei ţări printr-o guvernare înţeleaptă şi multă muncă. În timp ce se bucurau de abundenţa acestei regiuni semitropice, atlanţii se ocupau cu ridicarea palatelor, templelor şi porturilor. Aceştia au făcut poduri peste ape şi au săpat un canal adânc care să lege oceanul de insula centrală, unde se aflau palatele şi templul lui Poseidon, construcţii neîntrecute în măreţie.
Preţul cărţii : 17 lei cu TVA inclus.

DOSARUL OMEGA
COMANDER X – BRANTON
Reptiloizii de pe Alpha Draconis şi Rigel Orion pretind că sunt originari din vremurile preistorice şi au făcut parte din rasa reptiliană sau sauriană bipedă. Acum ei se află aici pentru a lua înapoi ,,planeta lor" de la rasa umană. Branton)
* Bazele Naziste din Antarctica
* Războiul tainic
* Originea grupului
* Discurile zburătoare germane
* Războiul extraterestru
Preţul cărţii : 32,7 lei cu TVA inclus.